ZVÍTĚZIT NEBO ZEMŘÍT

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Vojtěch Raška	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2019)	001100

O knize

Mladý veterinář Ambrose Alvar Harrison získá díky pomoci svého profesora práci. Práci v tajné podzemní zoologické zahradě, kde zvířata jsou tím nejnormálnějším. Co na tom, že jsou to často obludy, které by ani neměly existovat…

Ale jak se říká, darovanému koni na zuby nekoukej. Tímto heslem se rozhodne řídit i Harrison a docela se mu to daří. Dokud se nezačnou dít zločiny, umírat lidé a profesor, který přijel na návštěvu, záhadně nezmizí. Kdo a proč ho unesl? Jak je možné, že nikdo na povrchu o ničem neví? A je ředitel skutečně dobrým křesťanem, jak tvrdí, nebo sleduje vlastní temné cíle?

Poděkování

Tuto knihu by se mi nejspíš nepodařilo dokončit bez ohromného odhodlání podporovaného spoustou hrnků silné kávy. Psal jsem převážně po odpoledních a po večerech, což se nikomu z rodiny pochopitelně příliš nelíbilo. Nicméně mě od psaní příliš neodrazovali.

Rodino – děkuji vám.

Velký dík patří také dalším lidem, kteří mě svou vírou a nadšením ustavičně povzbuzovali a dávali mi sílu pokračovat. Jsou to:

Všichni členové kroužku tvůrčího psaní na ZUŠ v Třinci. V psaní mě podporovali od chvíle, kdy jsem jim přečetl první kapitolu.

A má paní třídní učitelka z třineckého gymnázia. Má velkou zásluhu na tom, že jsem své dílko prezentoval na literárním odpoledni v dubnu letošního roku, čímž se, jak doufám, dostalo do povědomí aspoň malé skupinky lidí.

Děkuji vám všem.

část první - Ošetřovatel

1. Pod Kingstonem

Mobil hlasitě zapípal.

Jsou lidé, které zapípání mobilu dokáže vážně vyvést z míry. Mohou pak začít splašeně pobíhat, křičet, ohrožovat všechno a všechny ve svém dosahu. Jiní zase začnou dotyčný přístroj hledat, i když mnohdy leží přímo před nimi.

Já takový nejsem.

Když se jeden vyučí veterinářem, stane se z něho v nejryzejším smyslu slova někdo jiný. Nejen že pak dokáže snést pohled na krev nebo vnitřnosti, tedy takové věci, při jejichž spatření normální lidské bytosti padají do mdlob, ale také mu to rychle myslí, je bystrý a – v neposlední řadě – není lekavý a zbrklý.

Takže jsem nechal mobil ještě párkrát pípnout, abych se ujistil, že mě nešálí sluch, a teprve pak ho zvedl.

„Prosím."

„To mám radost, že jsem vás zastihl!" zahlaholil bodrý hlas jednoho z mých vysokoškolských profesorů (raději ho nebudu jmenovat). „Jak se daří?"

Protočil jsem oči, což naštěstí nemohl vidět, jinak by se nepochybně rozčílil. „Pane profesore, vždyť jsem před týdnem promoval."

„No a?"

„A nic. Poslyšte, já vím, že jste mě měl vždycky docela rád, ale máte nějaký zvláštní důvod volat mi…" pro jistotu jsem zkontroloval svítící digitální budík vedle sebe, ale od chvíle, kdy jsem to udělal naposledy, uběhla sotva minuta, „ve čtvrt na čtyři ráno?"

Normální člověk by se v téhle chvíli vzpamatoval, omluvil se a zavěsil s tím, že zavolá v civilizovanější hodinu. Další důkaz toho, že profesoři – a zvláště tento – nejsou normální.

„Mám. Našel jsem vám práci."

Oddálil jsem mobil od ucha a vrazil si do něj prst, abych se ujistil, že nemám něco se zvukovodem. Když mi došlo, že asi ne, přeptal jsem se: „Říkal jste *práci*?"

„Jistě," potvrdil milý potrhlý profesor mírně překvapeným tónem. „Něco se vám na tom nezdá?"

Kdybych mu měl vysvětlovat, *co všechno* se mi na tom nezdá, trvalo by mi to do zítřka. Takže jsem se radši rozhodl jen dělat překvapeného, což mi vzhledem k okolnostem nedalo moc práce. „Ani ne, ale já už práci mám, a vůbec, nemůžete zavolat tak za pět hodin? Rád bych si ještě pospal."

„Vy máte práci? Vážně?" Poprvé za dobu, co jsem ho znal, se do profesorova hlasu vloudil sarkasmus (ale jak se tam dostal, to vážně netuším). „A co děláte?"

„Možná vás to překvapí, ale jsem veterinář," odsekl jsem příkře. No co, zasloužil si to. Nemá mě budit tak brzo.

„Po formální stránce určitě," odvětil profesor, jako když másla ukrajuje. „Ale povězte mi, už za vámi někdo přišel?"

Musel jsem přiznat, že ne.

„Tak vidíte!" zajásal profesor.

„Ale mě to nevadí," vyhrkl jsem rychle – možná až příliš rychle.

Zbytečně. Profesor už mluvil a nedal se zastavit: „Ano, jistě, *teď* vám to možná nevadí, teď ještě nějaké peníze máte, ale co až vám dojdou? Z čeho budete platit nájem, co budete jíst? Já vám nabízím práci s výdělkem milion liber ročně…"

Ještě že jsem seděl na posteli. Mobil mi upadl jenom na deku. Setkání s podlahou by nemusel vydržet. Zvedl jsem ho a opatrně se ujistil: „Promiňte, říkal jste *milion liber ročně*?"

Taxi už čekalo venku.

Řidič vystoupil a ochotně převzal obrovský kufr, s nímž jsem se vláčel, načež pod jeho vahou podklesl v kolenou a třaslavým hlasem se přeptal, jestli tam nemám kamení.

„Kdepak," zavrtěl jsem hlavou, „jenom nějaké nástroje, pár knih, notebook, přenosný skener…"

„…pár bomb…"

„…mobil, pytlík křupek, oblečení, pár lahví, takové ty věci, které si člověk bere s sebou, když cestuje za prací, znáte to."

Taxikář, jehož prací bylo rozvážet lidi a jejich zavazadla všude možně, nejspíš nechápal. Spokojil se s nic neříkajícím pokrčením ramen a hodil můj kufr na zadní sedadlo (do prostoru k tomu určenému se nevešel). Možná poněkud hrubě – zaslechl jsem zlověstné zařinčení skla, skoro jako by…

„Kriste pane, člověče, pozor na to víno!"

„A kam vlastně jedeme?" zeptal jsem se, sotva jsme vyjeli.

Taxikář se na mě podíval jako na vraha. „Vy to nevíte?"

„Ne," přiznal jsem. „Víte, mě před chvílí vytáhl z postele můj profesor s tím, že pro mě má práci. Řekl mi, že se mám sbalit a vyjít ven, že tu na mě bude čekat taxík, který mě tam doveze. Ale kde je to *tam*, to nevím."

Nějakou dobu bylo ticho rušené jen skřípáním náprav a nepopsatelným sténáním motoru. Pak se řidič ozval: „Kingston nad Temží."

„Ale co tam budu *dělat*?"

Další ošklivý pohled. „To vám ten váš profesor taky neřekl?"

„Ne."

Taxikářovi asi došlo, že se chová hrubě a odvětil trochu mírněji: „Podívejte, jste veterinář, že?"

„Ano." *Jak to, že toho o mně tolik ví?*

„Tak to asi budete pracovat pro zoo nebo pro nějakého soukromého chovatele."

Po zbytek cesty jsme družně mlčeli.

Kingston nad Temží je od Londýna vzdálený kolem dvanácti mil, záleží na tom, jakou cestou jedete. Takže ten zbytek cesty netrval ani půl hodiny a mohl jsem se s nerudným taxikářem rozloučit. Vysadil mě na jakémsi malém náměstíčku, kde čekali další dva muži a krátili si dlouhou chvíli pokuřováním doutníků.

Menší z nich, jenž tvarem připomínal soudek, mě kupodivu spatřil dřív než jeho vysoký (a tenký) společník, a mohutným hlasem zaburácel: „Haló, vy tam s tím kufrem! Jste pan Harrison?"

Nad tím oslovením jsem převrátil oči v sloup, ale odvětil jsem: „Ano, ale netuším co vám je do toho.“

„Půjdete s námi.“ Vložil se do toho vyšší z dvojice. Dneska už mě nic nemohlo překvapit, jinak bych se určitě podivil, jak tenký a pisklavý má hlas.

Celé to nepříjemně připomínalo razii tajné policie.

„Nevím, jestli se mi chce,“ kontroval jsem.

„Proboha, člověče,“ vložil se do toho tlouštík, „to vám profesor neřekl, že máte jít s námi? Vím, že byl vždycky tak trochu…“ zaváhal, „…divný, ale to bylo určitě tím, že byl tak přepracovaný. Chudák někdy pracoval tak dlouho, že ani nevěděl, kde mu hlava stojí, ale říkal, že tohle vám určitě sdělit nezapomene…“

„Očividně zapomněl,“ uťal jsem soudkovitého mužíka v nejlepším. „A vy jste kdo?“

„Jmenuji se Peter Johnson,“ odříkal tlustý muž s neutrálním výrazem ve tváři, jako by šlo o nějakou nesmírně složitou frázi, kterou se musel naučit nazpaměť. „A tohle,“ pokynul hlavou ke svému společníkovi, „je John Fletcher. Děláme pro Kingstonskou podzemní zoologickou zahradu…“

„Kingstonská podzemní zoologická zahrada?“ přerušil jsem ho. „Co to zase je?“

Pokud trpíte klaustrofobií a nesnášíte vysoké rychlosti, ani se nesnažte získat místo v Kingstonské podzemní zoologické zahradě. Poněvadž je podzemní a víceméně tajná (ví o ní jenom ti, kteří si mohou dovolit zaplatit vstupné, a zaměstnanci), jediná cesta vede přímo dolů – a sice výtahem a pořádně rychle.

Přímo na náměstí stála telefonní budka. Johnson se nejdřív rozhlédl, jestli někdo nezevluje poblíž, a pak nás nahnal dovnitř. Ocitl jsem se přimáčknutý ke stěně, protože tlouštík samotný zabíral většinu stísněného prostoru a musel se tam vejít ještě i Fletcher.

Pak se podlaha zničehonic propadla.

Svištěli jsme dolů úzkým tunelem tak rychle, že mi až hvízdalo v uších. Podle podivných mlaskavě skřípavých zvuků, vždy následovaných šťavnatými kletbami, se dalo soudit, že Johnson svým rozměrným tělem škrtá o stěny. V té rychlosti to nemohlo být nic příjemného.

Zastavili jsme tak prudce, že jsem poskočil kousek nahoru.

Jakmile jsem se rozhlédl, došlo mi, že jsme přistáli v jakési pracovně – ale velmi, opravdu velmi rozlehlé pracovně.

Podlahu té místnosti ode zdi ke zdi pokrýval vysoký hustě tkaný červený koberec, stěny lemovaly četné skříně a vitríny a zhruba uprostřed – nakolik přesně se dá zjistit střed dokonale kulaté prostory – stál stůl z třešňového dřeva, za nímž v křesle seděl muž.

„Tak jsme ho přivedli, pane řediteli,“ oznámil Johnson.

„Dobře,“ odpověděla postava v křesle. Do tváře jsem tomu muži neviděl, protože tonula ve stínu. „Můžete jít.“

Moji průvodci tiše přešli místnost a vyšli z ní dveřmi umístěnými ve výklenku asi pět palců nad zemí (očividně proto, aby při otvírání nepoškodily koberec). Opatrně za sebou zavřeli.

„Tak si pohovořme, pane Harrisone,“ vyzval mě ředitel.

Někdo by tomu člověku měl říct, že nechat hosty stát je nezdvořilé. Kvůli naprosté absenci židlí či jiného sedacího nábytku jsem ale neměl jinou možnost.

A ještě jedna věc mě znervózňovala – ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, nedokázal jsem zahlédnout ani kousek tváře svého nového zaměstnavatele, zatímco on mě ze své pozice na rozhraní světla a tmy nepochybně viděl dobře.

„Víte, proč jste tady?“ ozval se znovu ten neosobní hlas z temnoty. Zdálo se, že na odpovědi mu naprosto nezáleží.

„Domnívám se,“ utrousil jsem.

„A co se domníváte?“

Zase ten čistý, chladný a nezaujatý tón. Bylo to až nepříjemně… profesionální.

„Mám tu dělat ošetřovatele,“ tipl jsem si.

„Výborně.“ Tentokrát se přeci jen do hlasu promítl náznak lidskosti – snad údiv. „A víte, co *konkrétně* budete ošetřovat?“

Na tohle jsem si netroufal. „Nechám se překvapit.“

Chvíli bylo ticho. Ne takové to protivně vyčkávavé ticho, jaké obvykle bývá právě při takovýchto příležitostech (váš nový šéf uvažuje, jakou obzvláště potupnou práci by vám měl zadat), rušené tikáním hodin nebo zvuky aut na ulici, ale naprosté *ticho*. Hodiny tu nebyly a auta tak hluboko pod zemí neuslyšíte.

„Svěříme vám něco vzácného, nějaké pěkné, klidné zvířátko…“ pravil pak hlas přemítavě. „Třeba zebru.“

2. Neobvyklá zebra

Následoval jsem svého nového představeného dveřmi, jimiž před chvílí vyšli Johnson a Fletcher. Ty vedly – jak jsem očekával – na jakýsi kovový balkon či snad ochoz, který obkružoval budovu ze všech stran.

Odtud jsem viděl celou zoologickou jako na dlani.

Říct, že byla velká, by bylo hrubým popřením skutečnosti – byla obrovská a táhla se na všechny strany, kam až oko dohlédlo. Prostranství mezi jednotlivými budovami, výběhy a voliérami pokrýval pečlivě zastřižený trávník a menší objekty – zahradní restaurace, obchůdky, kašny a zdobené lavičky. Cesta, vedoucí napříč celým areálem, byla dlážděna mramorovými bloky a lemována živým plotem.

„Máte to tu… pěkné,“ hlesl jsem.

„Podívejte se nahoru,“ vyzval mě ředitel.

Poslechl jsem.

Zoologickou zastřešovala ohromná kupole z tisíců tabulí mléčného skla barvy světlého karamelu. Celý tento útvar držela pohromadě masivní, přesto však nenásilná ocelová konstrukce. Přímo nad námi jí procházel skleněný tunel – spíše výtahová šachta. Podobných jsem po celém komplexu viděl několik.

Ředitel se vrátil do své pracovny a mě si přebral jakýsi zřízenec v šedé uniformě. Přes rameno měl boulovitou koženou tašku a u pasu mu visela uspávací pistole. Aspoň jsem *doufal*, že je uspávací. Jeli jsme džípem k mému novému pracovišti, výběhu zeber.

Cestou jsme viděli překvapivě málo lidí, a když už, byli velmi vybraně oblečení, pokuřovali drahé doutníky nebo jim u nohy

cupitali vzácní psi. Z toho jsem si vyvodil, že Kingstonská podzemní zahrada je jen pro vyšší vrstvy.

„Ano," potvrdil zřízenec, když jsem se ho na to zeptal.

Víc neřekl, možná měl něco s hlasivkami.

Ale zbohatlíci nebyli to jediné, co člověk nevídá běžně a co se tu vyskytovalo. Některá zvířata byla, po pravdě řečeno, dost neobvyklá. V jednom výběhu se pásло stádečko koní černých jako smola – na tom by ještě nebylo nic divného, ale všichni měli rudé oči. Jinde jsem zase mohl spatřit bílého lva, stříbrného tygra či cosi chlupatého, co vypadalo jako yetti.

„Máte tu dost podivná zvířata," obrátil jsem se na svého mlčenlivého průvodce.

To ho konečně rozmluvilo.

„Víte, kolik stálo všechno to tu postavit?" spustil. „Vysekat celý tenhle prostor, vztyčit tu kopuli, najmout tolik personálu, abychom to tady dokázali udržovat v provozuschopném stavu?"

„To netuším," přiznal jsem.

„Hodně. A proč bychom to dělali jen tak, když obyčejnou zoologickou zahradu si můžeme postavit kdekoli na povrchu? Ale máme tady tahle zvířata a to nám dost vynáší. Nevěřil byste, kolik boháčů zaplatí i polovinu svého jmění, aby se mohli podívat na masožravé koně, opeřené hady, mluvící slepice a všemožné mutanty."

Ten člověk mluvil jako kniha.

„Počkejte, vy mi tu tvrdíte, že některá vaše zvířata mluví?" přeptal jsem se pro jistotu.

„Samozřejmě," vrátil se zřízenec zase ke své původní úsečnosti.

Dneska už mě vážně nemohlo nic překvapit.

Džíp jel docela rychle (i když trávník by si na to určitě stěžoval, kdyby měl ústa), takže asi za deset minut jsme dorazili na místo určení. Kupodivu se zdálo, že obyčejné zebry jsou docela populární, protože kolem výběhu se mačkalo asi dvacet lidí.

„Uhněte nám, vážení!" pokřikoval můj průvodce a neurvale odstrkoval boháče stranou. „Vedu nového ošetřovatele! Běžte, běžte, výběh se pro dnešek zavírá!" Aby svá slova ještě zdůraznil, zabouchl za námi vrata a otočil klíčem.

„Tak," nadhodil, „jak se vám tu líbí?"

„Dejte mi chvilku," poprosil jsem a rozhlédl se.

Na první pohled jsem nespatřil nic neobvyklého – pravda, zdi výběhu byly z něčeho, co vypadalo jako křišťál, rostly tu cizokrajné stromy a celé to bylo velké jako průměrná zahrada, ale vlastně nic moc výjimečného.

Na druhý už ano.

Blížila se k nám zebra. Byla nápadná už tím, že byla sama – jediná v celém výběhu. A další zvláštností u ní byly barvy.

Měla totiž modré pruhy.

A tím nemyslím „modré" jako třeba u modrých tygrů nebo slepic, tedy stříbřitě šedé, ale čistě, zářivě modré s diamantovým leskem, jako lak na autech. Podkladová srst, která u ostatních příslušníků jejího druhu mívá často slabě nažloutlou barvu, byla u této zebry dokonale bílá jako čistý list papíru.

A měla modré oči.

„Tohle je Diamond," oznámil mi zřízenec, zatímco jsem tam stál s povislou bradou a zíral na to zjevení. „Vysvětlím vám, co a jak kolem ní budete dělat."

Poznamenal jsem něco vážně chytrého, asi: „Eeee..."

Můj průvodce shodil tašku z ramene, sáhl dovnitř a vylovil malou skleněnou dózu s něčím, co vypadalo jako pěna do koupele, pak další, plnou jakéhosi modrého krému, ještě jednu s modrými kulatými bonbony a nakonec sáček modrého prášku.

„Tohle," zvedl první nádobku, „jí přidáte každý večer do koupele, tímhle," ukázal na krém, „ji pak natřete. Každé ráno musí dostat jeden tenhle bonbon a každý večer jí do pití přidejte špetku tohohle prášku. Nějaké dotazy?"

„Ano," dodal jsem si odvahy, „k čemu to všechno je?"

Zatvářil se, jako bych ho přinutil vypít jed, ale odpověděl: „Jsou to v podstatě léky. Diamond má jakousi podivnou genetickou vadu, takže musí mít velmi přísnou dietu a brát tohle. A pak se to taky líbí návštěvníkům, protože z toho... tak trochu zmodrala."

Tohle mi přišlo dost divné, ale moudře jsem mlčel.

Zřízenec mi nechal všechny modré léky a vydal se k džípu. „Počkejte!" volal jsem za ním. „Kde budu bydlet?"

Zastavil se, otočil a ukázal na opačný konec výběhu, kde jsem matně rozeznával obrysy nějaké budovy. „Tam. Kdybyste ještě něco potřeboval, nebo kdyby vám došly léky, máte tam telefon a soupis čísel, obraťte se na ředitele."

S tím nastoupil do auta a rozjel se. „Na ledničku jsem vám přilepil rozpis diety!" volal ještě. „Ostatně, Diamond si umí sama říct, když něco potřebuje!"

Tak já se starám o mluvící zebru.

Vždycky jsem věděl, že moji profesoři jsou blázni, a obzvlášť jeden z nich, ale domníval jsem se, že jsou v podstatě neškodní. Ale když mě probudí uprostřed noci, a ještě navíc musím pracovat v bláznivé zoologické zahradě hluboko pod zemí, s nenormálními zvířaty a ještě nenormálnějším personálem... to už přestává všechno.

Zkontroloval jsem hodinky. Pět ráno.

Nevrle jsem se obrátil na Diamond. „Už jsi měla bonbon?"

„Ne." Měla příjemný hlas, měkký, i když zároveň malinko chraptivý. Možná proto, že stavba lidských a koňských hlasivek (které ani nemají být schopny tvořit jakékoli srozumitelné zvuky) je diametrálně odlišná.

Odšrouboval jsem víčko správné dózy a vytáhl jednu cukrovinku (rozhodně to vonělo jako obyčejný bonbon, přestože mělo jít o lék). Diamond si pochoutku vzala a s očividným požitkem ji žvýkala – po stranách měkké tlamy jí skapávaly provazce namodralých slin.

„Je to dobré?" zeptal jsem se.

Se zavřenýma očima přikývla.

V tu chvíli vypadala tak mírumilovně, tak nevinně a důvěřivě, že jsem se zastyděl, jak jsem na ni byl hrubý. Koneckonců, ona vlastně za nic nemohla.

„Promiň," řekl jsem tiše.

Něco zamumlala, zdálo se, že vůbec nevnímá, co se kolem ní děje. Ale proč?

„Podívej, je dost brzo," zkusil jsem to. „Já jsem vzhůru od čtvrt na čtyři, takže bych si rád ještě zdřímnul. Co ty na to?"

Konečně zareagovala.

„To by bylo fajn," vydechla ospale. „Já jsem taky utahaná jako kůň. Pojď..." a vydala se k budově, kde jsem se měl ubytovat.

Pokrčil jsem rameny a následoval ji.

Na první pohled to vypadalo jako docela normální obydlí ošetřovatele – trochu oprýskaná omítka, spíš menší odřené dveře s upadávající klikou, zkrátka mi to nesedělo k tomu okolnímu luxusu.

Ale uvnitř...

Hned za dveřmi byla šikmá plošina vedoucí poměrně strmě dolů, asi metr pod venkovní úroveň terénu. A protože jsme tu byli de facto pod zemí, žádné zdi neomezovaly plošnou rozlehlost obytného prostoru...

Předsíň nebyla moc velká, vešla se tu akorát židle, malá skříň a věšák. Ale hned za ní se nacházela kuchyně s barovým pultem a malou lednicí, plnou – jak jsem se hned přesvědčil – všemožných alkoholických nápojů, vína nevyjímaje. V další, větší chladničce, byly uskladněny potraviny.

Další byl obývací pokoj, zpola tak velký jako průměrný byt. Podstatnou část podlahy pokrýval měkký červený koberec, na němž do půlkruhu před stolkem s televizí stálo několik pohovek a křesel.

Ložnice taky předčila všechna očekávání – vyhřívaná mramorová podlaha, obrovská postel s šarlatovými nebesy, před ní malý kobereček ve sladěných odstínech teplých barev. Na stěně proti posteli viselo drahé italské zrcadlo, pod nímž stál půlkruhový stolek se židlí.

A koupelna...

První, čeho jste si při vstupu všimli, byla logicky vana – spíš malý kulatý bazén obložený medově zlatohnědými mramorovými kachličkami s mosaznými kohoutky, tak velký, že by se do něj vešlo dvacet nebo třicet lidí. Jediné další vybavení tvořila malá předložka, záchodová mísa a umyvadlo se zrcadlem.

„Je to tu pěkné, že?" ozvala se Diamond.

Odpověď jsem omezil na jakési neutrální zabručení a vrávoral zpátky do ložnice.

Usnul jsem jako špalek, sotva jsem se hlavou dotkl polštáře. Ani jsem si nestačil všimnout, jak se zařídila Diamond.

Spal jsem pět hodin.

Ráno (nebo spíš dopoledne) mě probudil nepříjemný pocit hladu – a taky skutečnost, že se mi něco měkkého a teplého otíralo o obličej. Otevřel jsem oči a spatřil nad sebou černou zebří tlamu.

Podivuhodně rychle jsem si vzpomněl, co se včera, nebo spíš dneska ráno, stalo, takže jsem ani nezačal panikařit. Místo toho jsem se překulil na druhý bok a přitáhl si pokrývku až k uším. „Ještě chvíli," zamumlal jsem jako malé dítě, kterému se nechce do školy.

Vzápětí ze mě cosi stáhlo deku.

Roztřásl jsem se zimou a začal protestovat.

„Vstávej," nekompromisně přikázala Diamond. „Mám hlad."

3. Dieta

Na lednici s potravinami opravdu visel rozpis diety, načmáraný rázným, roztaženým písmem.

Rozpis diety – Diamond

ráno: teplý oves s vínem, zapít vědrem studené vody

v poledne: vědro spec. práškové kaše (spodní police) zalít medem, zapít studenou vodou.

večer: teplý oves s vínem, zapít vodou s práškovým lékem

„No teda," hvízdl jsem, „to je něco!"

„Mně to přijde normální," reagovala Diamond. Někdo by jí měl říct, že lidem je nepříjemné, když jim stojíte za zády a upřeně zíráte do týla. A vzhledem k tomu, že jediný „někdo" jsem tady byl já...

Hodil jsem to prozatím za hlavu a začal shánět – protože bylo něco po desáté a nikdo z nás ještě nesnídal – oves a něco, do čeho bych ho mohl nasypat. Ani mě příliš nepřekvapilo, že jsem pytel této obilniny našel spolu s kbelíkem, pod barovým pultem. Taky kdo kdy slyšel, že by se oves skladoval v lednici, že.

Usypal jsem z pytle asi tak do poloviny kbelíku ovsa, přidal teplou vodu a zgruntu promíchal. Pak jsem z kufru vytáhl láhev vína (svého, přece jenom jsem Diamond začínal mít rád) a štědře ho ke směsi přilil.

Zatímco moje pruhovaná spolubydlící jedla, likvidoval jsem načaté víno. Původně jsem sice taky měl hlad, ale z pohledu na zebru, které od tlamy odletovaly cákance bahnitě hnědé břečky, se mi neočekávaně zvedal žaludek, takže jsem se to rozhodl neriskovat a zůstal jsem jenom u pití.

Diamond se cpala opravdu až neslušně rychle, – myslím, že tomuto způsobu konzumace potravy se říká *hltavá pažravost* – takže za malou chvilku byl kbelík prázdný a já ho mohl vymýt a nabrat do něj vodu. Pak jsem vzal hadr a utřel podlahu. Zbytečně – voda byla za chvíli vypita a bylo třeba vytírat znovu.

„Tak co budeme dělat teď?" nadhodil jsem po chvíli, protože kolem panovalo tíživé ticho. Byli jsme v obýváku, já seděl v křesle a jedl křupky a Diamond se rozvalovala na kanapátku potaženém červenou kůží, které pod její vahou tiše úpělo (ne že by byla tak tlustá, ale zebry obecně spadají do trochu jiné váhové kategorie než lidé).

„Nevím," odpověděla líně. „Jak je venku?"

Vstal jsem, vyšel ven a zkontroloval teploměr připevněný na stěně. Dvaadvacet stupňů. V podzemí udivující teplota.

Za stěnou už se mačkalo několik zbohatlíků v marné snaze zahlédnout div všech divů – modrou mluvící zebru. A taky ji neuvidí, ledaže bych je pustil do svého bytu, což jsem tedy udělat nehodlal.

Jeden z nich, muž něco po čtyřicítce v drahé kožené bundě a s vycházkovou hůlkou, si mě všiml dřív než ostatní. „Hej, vy tam!" zakřičel. „Kde jsou ty zebry?"

Přemohl jsem se a došel až ke křišťálové zdi, takže jsem mu mohl pohlédnout do očí.

„Tak za prvé," začal jsem, než mohl cokoli dodat, „takhle se mnou mluvit nebudete. Za druhé," zvedl jsem ruku a umlčel ho, protože se chystal něco říct, „nebudete mi skákat do řeči.

A za třetí, pokud chcete vidět zebru, slušně poproste a já ji přivedu.“

Muž během mého monologu střídavě rudl a ztrácel barvu, ale teď se asi rozhodl, že tmavá barva je elegantnější, a zfialověl. „Co si to dovolujete, vy jeden…“ zasípal, jako by se o něj pokoušel infarkt – což podle nezdravě purpurového zabarvení a zběsile tepající žíly na čele bylo klidně možné.

„Pokud vám můžu poradit,“ nedal jsem se zastrašit jeho zjevem, „sundejte si tu bundu, musí vám být horko, pomalu počítejte do deseti a napijte se studené vody, nebo by vám mohlo selhat srdce.“

Naštěstí mě poslechl.

„Kde máte ty zebry?“ zeptal se skoro normálním hlasem, když se trochu uklidnil.

„Zebru mám tam,“ ukázal jsem za sebe k oné pochybně vypadající chatrči.

Pokud mu bylo divné, že bydlím přímo ve výběhu, a co víc, dělím se o pokoje se zebrou, moudře to nedal najevo. Ovšem ne všichni byli tak moudří.

„Tady je jenom jedna zebra?“ vyjekla mohutná, křiklavě nalíčená paní s naondulovanými vlasy a v přezdobených šatech. „*Jenom jedna*? To si děláte legraci!“

„Nedělám,“ ujistil jsem ji s bohorovným klidem. Ve skutečnosti jsem se sotva ovládal – to stvoření připomínalo vzhledem i mluvou vysloužilou prostitutku.

Několik dalších lidí mírně zneklidnělo a vypadali, že jsou připraveni odejít.

„To je teda úroveň!“ zaječela ženština pronikavým, do fistule vymodulovaným hlasem. „Za co jsem zaplatila tolik peněz? Abych viděla jednu pitomou zebru, která bude stát za stěnou a čumět na mě jak tele na nová vrata? A to ostatní zvířectvo… to je prostě hnus! Nikde nic zajímavého, jenom samé chlupaté a zubaté obludy a pečlivě zastřižený trávníček, stupidní kašny, stupidní sochy…“

„Madam, nikdo se nedoprošuje, abyste tu byla. Pokud se vám to nelíbí, tak prosím odejděte, ale nekažte den nám ostatním,“ hladce ji přerušil starý pán o holi, který vypadal, že se náramně dobře baví. Na stařík měl překvapivě živé oči a silný hlas.

Přezdobená paní odešla a s ní i několik dalších nespokojenců. Vydal jsem se pro Diamond, než to zabalí všichni.

„Tos tam byl nějak dlouho,“ uvítala mě.

„Prosím tě, dej mi pokoj,“ zaskuhral jsem, sáhl do lednice a vytáhl whisky. Potřeboval jsem se vzpamatovat. Panák mi pomohl, po dalším jsem se už cítil výrazně lépe. Dopřál jsem si ještě třetí.

„Můžu taky?“ zaškemrala.

„Ne,“ odsekl jsem a vrátil láhev do lednice.

„Prosím…“

„Řekl jsem *ne*,“ zopakoval jsem pomalu a zřetelně. „Poslyš, venku jsou nějací lidé a chtějí tě vidět.“

„Nějací lidi“ už čekali venku. Všichni, kteří zůstali, to asi mysleli opravdu vážně, protože se tiskli na křišťálovou zeď tak silně, až jsem se bál, aby si něco neudělali. V popředí bylo vidět pána v kožené bundě a dědouška o holi.

Diamond zlehka přitančila až ke zdi a zastavila se, aby se všichni mohli pokochat. Stála a stála…

… a nic se nedělo.

„No co bude?“ vykřikla. „Zamrzli jste?“

Do lidí za stěnou vjel život. Začali pokřikovat, někteří jen nevěřícně kroutili hlavou, někteří si mezi sebou něco špitali a jeden dokonce omdlel. Jenže u zdi byla taková tlačenice, že nespadl, jen se zhroutil na ty ostatní a zaklesl se do nich.

Kolem zrovna šla čtyřčlenná rodina – otec v bezvadném obleku, který musel stát asi tolik co průměrné auto, matka v šatech absolutně nevhodných do zoologické (možná spíš na nějaký snobský večírek), a dvě děti, miniaturní kopie rodičů. Holčička zahlédla Diamond a rozběhla se k nám, podivuhodně rychle se proplétala davem u zdi a nakonec se procpala až úplně dopředu.

A pak to začalo.

„Amelie!“ křičel otec. „Vrať se!“

„Bože, co když se jí něco stane?“ kvílela matka.

„Koníček, koníček, koníček,“ opakoval chlapec pořád dokola jako zaseknutý gramofon.

Děvčátko už bylo u zdi a – moje srdce vynechalo několik tepů – pokoušelo se na ni vylézt. Jako oporu si zvolilo záda nejbližšího člověka, kterému právě cosi upadlo a shýbal se proto k zemi, aby to zvedl.

Panebože.

Ten člověk nebyl jen tak ledajaký boháč – byl to ten starý pán a to, co mu upadlo, byla jeho hůl. Div, že se vůbec dokázal sehnout tak hluboko – ale pokud mu na zádech přistane dítě, určitě se už nenarovná. Spíš oba spadnou a vážně si ublíží.

Na otevření vrat nebyl čas. Udělal jsem to jediné, co zbývalo – rozběhl jsem se, vyskočil Diamond na hřbet, odrazil se a přeletěl zeď. Se štěstím jsem při dopadu nikoho nezranil a dokázal jsem holčičku zadržet a starého pána podepřít, než mohlo dojít k nějaké nehodě. To už k nám přibíhali i rodiče toho malého poděsa a jejich druhé dítě pořád opakovalo: „Koníček, koníček, koníček…“

„Co to děláte, člověče?“ rozkřičel se na mě otec v okamžiku, kdy se mu podařilo nabrat dech. „Proč saháte na moji dceru?“

„Neubližujte mojí Amelii!“ přidala se jeho manželka překvapivě hrubým hlasem.

„Koníček, koníček, koníček…“

Bože, ti lidé snad byli slepí. S maximální dávkou trpělivosti, kterou jsem po dnešním náročném dni ještě dokázal někde vyškrábat, jsem odpověděl: „Pokud jste si nevšimli, vaše dcera chtěla použít tady pánova záda,“ ukázal jsem na stařík, který se opět opíral o svoji hůl, „aby se dostala přes zeď do výběhu. Přitom by si nejenom ublížila, ale určitě i potrhala ty pěkné šatičky.“

„No a co, že se chtěla dostat do nějakého výběhu,“ vypěnil otec, „to se snad nesmí?“

„Ne, obávám se, že se to *skutečně* nesmí,“ odsekl jsem. Proboha, to byl ale pitomec.

„A kdo vy jako jste, abyste *mně* říkal, co se smí a co ne?“ přestal se boháč ovládat.

„Já jsem ošetřovatel, vážený pane, a musím poslouchat ředitele téhle malé zoologické nebo jiného svého nadřízeného. A protože mi nikdo neřekl, že návštěvníci můžou chodit do výběhů, předpokládám, že se to nesmí,“ vysvětlil jsem mu polopaticky, jako bych mluvil s mentálně postiženým.

„Koníček, koníček, koníček…“

Pokud ten člověk nezbohatl nějakým podvodem a byl dostatečně vzdělaný, možná znal význam slova *ironie*. Protože Kingstonská podzemní zoologická zahrada byla všechno jiné, jen ne malá. Odhadoval jsem, že ani on, jakkoli bohatě vypadá, by si zdaleka nebyl schopen pořídit pozemky dost velké, aby mohly soupeřit s rozlehlostí těch, na nichž jsme se teď nacházeli.

„Helejte se, člověče, ošetřovatel si klidně můžete být, klidně si buďte třeba i prezident zeměkoule, ale mně nebudete říkat…“ zkusil to zbohatlík znova.

Uťal jsem ho v nejlepším. „Opakujete se. A měl byste zkontrolovat svoji dceru, jestli se jí nic nestalo. Já na vašem místě bych to určitě udělal. A potom prosím jděte pryč, už vás nevydržím déle poslouchat,“ požádal jsem slušně.

Jestli se nepřestane povyšovat, dlouho už slušný nebudu.

„Koníček, koníček, koníček…“

„Nebudete mi rozkazovat!“ rozkřičel se boháč. „Vy poskoci mi lezete na nervy! Jenom proto, že se tu staráte o nějaké zvíře a pobíráte mizerný plat, si myslíte, že si můžete vyskakovat! Se mnou nebudete mluvit, jako bych byl nějaká špína! A mojí Amelii nic není, to přece musí poznat i takový pitomec, jako jste vy!“

„Koníček, *koníček*, KONÍČEK!“

Konečně mi ruply nervy. „*Buď zticha, kluku*!“ zařval jsem.

Rázem bylo ticho jako v hrobě. Někdo vyděšeně zalapal po dechu. Boháč ztratil barvu, sebral svoji hrubou manželku a neukázněné děti a všichni odešli.

I ostatní návštěvníci, předtím tak dychtiví spatřit Diamond, se začali rozcházet jako bych trpěl nějakou prudce nakažlivou a nevyléčitelnou chorobou. Jen stařík s holí se při odchodu usmál a pokývl na rozloučenou, a čtyřicátník v kožené bundě využil toho, že jsme si potřásli rukou, aby mi mohl podstrčit vizitku.

Přestože ještě zdaleka nebylo poledne a od snídaně neuplynula nijak dlouhá doba, dohodli jsme se, že předčasný oběd nemůže uškodit. Připravil jsem Diamond její dietu a sám si z lednice vytáhl pizzu. K pití jsem si tentokrát dal obyčejnou studenou vodu. Potom jsme si oba zdřímli a zbytek dne strávili sledováním hororů. Těch jsem měl v notebooku slušnou zásobu a dotyčný přístroj se naštěstí dal celkem bez problémů napojit na televizi.

Mezi problémy samozřejmě nepočítám skutečnost, že mě kopla elektřina tak, až mi vstaly vlasy, ani to, že baterka zničehonic odešla a abychom se mohli dívat dál, bylo třeba zapojit počítač do zásuvky.

Tentokrát už mě nic nekoplo.

V jedné celkem nudné scéně asi třetího hororu, kde postavy probíraly, zda doktorovi utrhla či neutrhla ruku alegorie, jsem si prohlédl vizitku, kterou mi podstrčil chlapík v kožené bundě.

Oliver D. Hawkins

obchodník s vínem

bílé sudové i lahvové víno

zaručená kvalita za přijatelnou cenu

Následoval ještě mail a telefonní číslo, bydliště jsem nikde neviděl. Možná byl pan Hawkins tak slavný, že to nebylo potřeba, nebo možná nechtěl, aby moc lidí vědělo, kde ho najít. To první se mi zdálo pravděpodobnější – přece jenom byl dost bohatý, a to lidé, kteří se snaží ze všech sil schovat, obvykle nebývají.

Nebo jsou naopak tak bohatí, že se bojí, aby se je někdo nepokusil vykrást, napadla mě další možnost.

Ale jak mohl vědět, že víno, a to konkrétně bílé, je (vedle zeber, banánových křupek a béčkových hororů) jedna z mála mých zálib. Ne že bych byl přímo alkoholik, to zase ne. Ale pokud by mi někdo za horkého dne nabídl vychlazenou limonádu a vychlazené šampaňské, neváhal bych. A na limonádu by volba nepadla.

Zvláštní.

Momentálně jsem to nechal být a vrátil se k filmu. Potom jsme si pustili ještě čtvrtý a polovinu pátého, ale to už se žaludek připomněl, že je dost hodin, tak jsme pro dnešek skončili.

Po večeři (já zbytek pizzy, Diamond další várku ovsa s vínem) jsem napustil vanu – spíš bazén – a přidal do vody modrou pěnu. Diamond se ponořila, čímž vytlačila tolik vody, že jsem si musel vzít hadr a (dneska už potřetí) utřít podlahu.

Když jsem skončil, byla podlaha jakž takž suchá, takže jsem si sedl na okraj vany a otevřel knihu. Ale klid netrval dlouho.

„Vlezeš si ke mně?“ otázala se Diamond zastřeným hlasem – to asi způsobila ta příjemně horká voda. Já bych v ní taky napůl spal.

„Ne.“ Pauza. „Jak tě tohle napadlo?“

„Jen tak…“ Pauza. „A proč ne?“

„Proč asi? Jsem oblečený. Už jsi snad viděla, že by se lidé koupali oblečení?“

„Tak nebuď oblečený.“

Zaplať pánbůh, že jsem před chvílí v jakési jasnozřivé předtuše vstal, jinak bych teď asi spadl do vany, oblečení neoblečení. Přesto jsem se ujistil, že mě nešálí sluch. „Co jsi říkala?“

„Abys nebyl oblečený a vlezl si ke mně do vany,“ zopakovala.

„Ne,“ odmítl jsem kategoricky.

„Ani v plavkách? Si vezmi takový ten jednodílný koupací úbor, víš přece, co se nosily ve dvacátých letech.“

„Ne.“

„Jak myslíš,“ odsekla.

Nicméně když za deset minut vylezla, měla zase dobrou náladu. Dokonce mi dovolila, abych ji utřel (ne snad, že by to zvládla sama. Když máte na všech čtyřech kopyta, některé věci prostě bez pomoci nedokážete).

Jakmile dostatečně uschla, natáhla se na vyhřívanou podlahu a já ji začal natírat krémem. Nešlo to tak snadno, jak jsem čekal, i když krém vypadal dobře roztíratelný, takže jsem musel trochu přitlačit. Diamond neprotestovala. Vlastně… když sem ji chtěl poprosit, aby se zvedla, abych jí mohl natřít nohy a břicho, vůbec nereagovala.

„Hej, Diamond,“ popleskal jsem ji po krku, „co se děje? Zvedni se… Diamond! Hej, Diamond! Di!“

„Mmmmhhh… co je?“ zamumlala a otevřela oči.

Ona usnula.

„Zvedni se,“ opakoval jsem.

„Proč?“

Zvláštní, doteď jsem o její inteligenci nepochyboval. „A jak ti asi natřu ten zbytek? Zvednout tě nedokážu.“

„To asi ne,“ uznala a trochu mátožně se zvedla – vzhledem k tomu, že ještě před okamžikem spala, žádný div.

S námahou jsem jí natřel břicho (to, že měla skoro sto čtyřicet centimetrů v kohoutku, neznamenalo, že by pod jejím břichem bylo kdoví kolik místa), nohy už tak těžké nebyly. Jako poslední přišla na řadu tvář, jenom jsem musel dávat pozor, aby se jí krém nedostal do očí (případně do uší, tlamy nebo nosu).

Myslel jsem že část krému bude po nějaké době třeba odstranit. Nevím, jak by to bylo s nějakým normálním krémem na nějakém normálním srstnatém zvířeti, určitě by se ale beze zbytku nevsákl.

Divné, ale dneska jsem viděl spoustu divných věcí. Vlastně už včera, zjistil jsem při pohledu na hodinky. Bylo čtvrt na jednu.

Rozhodl jsem se už nemýt. To by znamenalo napouštět zase vanu, protože sprchový kout tu nebyl, což se mi opravdu nechtělo. *No co*, pomyslel jsem si ospale, umyju *se ráno*.

Společně jsme se vydali do ložnice. Protože tam – jak jsem už určitě zmínil – byla jenom jedna obrovská postel s nebesy a já neměl to srdce chtít po Diamond, aby spala na podlaze, museli jsme holt ležet vedle sebe.

Konec konců, někteří lidé si do postele berou psy nebo kočky, tak proč ne zebru?

I když jsme si do postele vlezli oba, pořád tam bylo místo minimálně pro pět dalších lidí. Přetáhl jsem přes nás deku a zamumlal, přestože se mi už klížily oči: „Dobrou.“

Neodpověděla mi, už spala.

Přitulil jsem se k jejímu tělu a… musel jsem usnout, protože když jsem otevřel oči, bylo ráno.

4. Rozhovor se šéfem

Diamond ještě spala. Chvíli jsem zvažoval, že ji probudím, ale pak mě napadlo, že bych mohl nejdřív udělat snídani. Ženu prý taková pozornost vždycky potěší, tak proč by to u zebry mělo být jinak?

Dovrávoral jsem do kuchyně, vytáhl z lednice víno a napil se na povzbuzení přímo z lahve. Červené víno sice moc nemusím, ale bílé tady neměli, a pokud to svoje budu likvidovat tempem jedné lahve za den, rychle mi dojde.

Posnídal jsem krajíc chleba. Suchý. Poslední dobou jsem nějak neměl hlad.

Asi polovinu vína jsem nalil do ovesné směsi pro Diamond a vrátil načatou láhev do lednice. Pak jsem dotáhl kbelík do ložnice a poplácal blaženě chrnící zebru po boku, aby se vzbudila.

Ani to s ní nehnulo.

Co teď? Nahnul jsem se a pošeptal jí do ucha: „Vstávej, máš tu snídani.“

A vzápětí jsem se převrátil nazad, protože se vymrštila jako na pružině a vrhla se po jídle. Ovesná směs opět potřísnila všechno v dosahu – mě, Diamond, postel, koberec, podlahu. Jak mi tak stékala po pyžamu, vypadala jako zvratky.

Nesnáším zvratky.

„Nemůžeš jíst civilizovaněji?“ zeptal jsem se. Chtěl jsem, aby to znělo přísně, ale kupodivu jsem zjistil, že musím přemáhat smích – na modré zebře hltající zvratkům podobnou hmotu bylo něco neodolatelně legračního.

„Fo… vé?“ zahuhlala s plnou tlamou. Když zvedla hlavu, ukáplo jí krmení smíšené se slinami na podlahu.

Už jsem to nevydržel a rozesmál se.

Taky se zasmála – a žrádlo bylo najednou všude.

„Ale no tak, Di!“ pokáral jsem ji (nebo něco na ten způsob).

Možná by si to i vzala k srdci, kdybych se při tom tak hrozně nesmál.

„Co *no tak*?“ podivila se. „Něco se ti nezdá?“

Stále se otřásaje smíchy jsem se zvedl z podlahy a políbil ji na čumák. „Ale nic, ty jedna. Dosnídej a já zajdu pro vodu – a pro hadr, bonbon a nějaký horor. Dneska se mi vůbec nechce ven, tak se můžeme na něco koukat.“

Vtom zazvonil telefon.

Volající asi nebyl příliš trpělivý, protože zavěsil, než jsem stačil telefon zvednout. Vytočil jsem ho tedy znovu.

„Prosím,“ odtažitý, chladně profesionální hlas byl nezaměnitelný.

Potlačil jsem touhu odseknout něco na způsob: „Jaké *prosím*? Vy jste volal první,“ a místo toho slušně odvětil: „Dobré ráno, pane řediteli, potřeboval jste něco?“

Na druhé straně chvíli vládlo rozpačité ticho, jako by ředitele zaskočilo, že jsem se tak dobře ovládl, a teď nevěděl, co má říct. Nebo se možná nadechoval před obšírným proslovem. Ale za okamžik znovu promluvil, chladně a přímo jako řez skalpelem:

„Doneslo se mi, že jste včera byl hrubý na několik návštěvníků.“

Polilo mě horko. Tak *hrubý*, jo? Ještě že neřekl *zlý* nebo *hnusný*, to bych se asi neudržel. „Oni byli hrubí první.“

„Pane řediteli.“

Cože? Aha. „Oni byli hrubí první, pane řediteli.“

„To je možné,“ připustil profesionální hlas. „Ale také se mi doneslo, že jste předváděl nějaké… řekněme *kaskadérské kousky*.“

To nejspíš myslel ten přeskok zdi. Sluchátko telefonu se mi roztřáslo v ruce, jako by mi bylo devadesát a trpěl jsem stařeckým třesem. Tak on nazve snahu pomoct dítěti a starému člověku *kaskadérským kouskem*? Musel to být blázen.

„Bylo to nutné, *pane řediteli*.“

Pokud si neúcty v mém hlase všiml, nedal to najevo. „Možná. Víte co? Přijďte do mojí kanceláře, promluvíme si.“

Co jsem na to měl říct? „Ano, pane řediteli.“

Tentokrát poprvé jsem v jeho hlase zaslechl náznak spokojenosti. „Dobrá. Pošlu někoho, aby se postaral o vaši zebru.“

Měl jsem jedno podezření a musel jsem zjistit, jestli je to pravda. „Pošlete pro mě auto?“

„Bohužel ne,“ naoko zalitoval ředitel a skutečně to znělo, že ho to mrzí. Kdybych si nedával pozor, možná by mě oklamal. „Rozvážíme krmení, ani jedno auto není volné.“

Ukončil jsem hovor a zavěsil.

Pak jsem vyšel ven. Nikde nebylo vidět jediné auto, odnikud se nenesl zvuk motoru. To mohlo znamenat jediné: nový šéf mi nevěří, možná mě dokonce nesnáší.

Ale proč?

Rozloučil jsem se s Diamond a vysvětlil jsem jí, co se stalo a že ji tu někdo pohlídá. Netvářila se nijak nadšeně, ale nakonec souhlasila.

Vyrazil jsem. Ze včerejška jsem si víceméně pamatoval cestu a na každém rozcestí navíc byly směrovky, takže zabloudit se prakticky nedalo. Potkával jsem jen obyčejné boháče, lidi, kteří měli tolik peněz, že nevěděli, co s nimi dělat, a tak investovali do oblečení, doutníků, stříbrem zdobených vycházkových holí nebo psů. Ale takhle po ránu jich moc nebylo.

Zvířata byla o poznání méně obyčejná.

I když, *zvířata*– možná bych spíš měl říct obludy.

Některé bytosti vypadaly na první pohled téměř normálně a až na druhý jste zjistili, že je něco špatně. Zářným příkladem byli třeba modří tygři, koně s rudýma očima nebo různí mutanti a albíni.

Potom tu byla všemožná mluvící zvířata – například ve výběhu obehnaném nízkým drátěným plotem šest slepic zaujatě diskutovalo, s jakou přesností se dá podle slunce určit, kolik je hodin. Nadělaly při tom strašný kravál, ale co jsem slyšel, k uspokojivému výsledku nedošly. O kousek dál zase celkem obyčejně vyhlížející vlk pokřikoval, že příště by to maso chtěl méně propečené.

Další část tvořili rozmanití mutanti a experimentální kříženci. Zahlédl jsem psa s kočičíma očima, podivně flekatou srstí, krátkým čumákem a vystřelovacími drápy, a něco co vypadalo jako velký prašivý kojot, jenže to mělo křídla jako netopýr.

A nakonec tu byly zrůdy tak děsivé, že snad musely vzniknout v nějakém zapomenutém pekle. Za všechny uvedu jakousi slizkou stonožku, celou porostlou černými ostny, jejíž ozubené čelisti se bez přestání otáčely a likvidovaly vše, co jim stálo v cestě. Až na plot. Když do něj bytost narazila, zasršelo to a elektrický výboj ji odmrštil o několik stop vzad.

Z přemýšlení mě vytrhl zvuk skřípajících brzd.

Těsně přede mnou zastavil džíp úplně stejný jako ten, v němž jsem jel včera. Za volantem seděl známý tlouštík… Peter Johnson, tak se jmenoval, vzpomněl jsem si.

„Kruci, málem jsem vás zajel," funěl a ovíval se rukou. Podle toho, jak otřeseně vypadal, to nejspíš byla pravda.

„Co tady děláte?" položil jsem mu velmi inteligentní otázku.

„Co asi? Hledám vás," odsekl nabroušeně, udýchanost z jeho hlasu zmizela jako mávnutím kouzelného proutku.

„A proč?" nechápal jsem. V poslední době jsem nechápal znepokojivě hodně věcí.

„Fletcher mi řekl, že si vás zavolal šéf," vysvětlil.

„Ten váš tenký přítel?" ujistil jsem se.

„Není to můj přítel," odsekl a náhle měl ve tváři výraz, který jsem si s přátelsky vyhlížejícími tlouštíky nikdy nespojoval – vypadal spíš jako sériový vrah vyhlížející novou oběť. „Jsme spolupracovníci."

Vlastně mě to ani nepřekvapilo. Johnson mi jako jediný ze všech, které jsem tu zatím poznal, připadal upřímný, i když byl trochu upovídaný. Všichni ostatní byli znepokojivě… ploší. Skoro jako by z nich něco vysálo všechny emoce.

„Dobře, dobře," chlácholil jsem ho honem, „nemusíte se hned rozčilovat." Nepotřeboval jsem, aby mě ve vzteku uškrtil.

„A proč je špatně, že si mě zavolal šéf?" chtěl jsem vědět.

„To vám přece vysvětlovat nemusím, sám jste ho viděl," zavrčel Johnson. „Není v něm kouska citu. Ale horší je, že Fletcher dostal na starost vaši zebru." Náhle vypadal, jako by měl opravdu strach.

Něco bylo špatně.

„To je tak strašný?"

„Si děláte srandu," vykřikl tlouštík a podíval se mi přímo do očí.„Neříkejte mi, že jste si toho nevšiml. Už jak na vás poprvé otevřel hubu… Prej *půjdete s námi*. Nevím, co dělá, ale lidi, kteří s ním byli dlouho sami v jedné místnosti, se mnohdy pomátli. Někteří dodnes sedí v blázinci. A když se jednou opil, vykřikoval, že…" tlouštík smrtelně zbledl, „… prý kdysi utloukl sedm lidí. Pohrabáčem."

A Diamond s ním byla sama.

„Co to děláte?" křičel za mnou, když jsem se rozběhl pryč.

„Nemůžu ho nechat, aby jí ublížil!" zavolal jsem přes rameno.

Motor zahučel, auto se rozjelo za mnou. „Vraťte se!" řval tlouštík. „Musíte jít za šéfem!"

„Diamond je důležitější!"

„Ale pokud nepůjdete za šéfem, dá vám padáka a o vaši Diamond se bude starat někdo jiný!" zkusil to ještě.

Tohle mě zastavilo. Nevím, jestli mluvil pravdu, ale ta možnost byla tak hrozná, že jsem to nehodlal riskovat. Zastavil jsem se a vrátil se k němu. „Můžete mě tam hodit?"

„Jistě." Natáhl ruku, otevřel mi dveře a já nastoupil.

Jeli jsme rychle. *Hodně* rychle.

Za minutu dupl Johnson na brzdy a smykem zastavil sotva několik palců od zdi ústřední budovy. Vystoupil jsem; neměl jsem čas ani chuť upozorňovat, že nás mohl zabít, a byl jsem mu vděčný, že mě sem dostal tak rychle.

„Počkáte tady?" požádal jsem ho.

Přikývl.

Budova byla hodně vysoká a pravděpodobně v ní byla jediná místnost, totiž ředitelova pracovna. Ani si nepamatuji, jak jsem se dostal nahoru, ale vzhledem k tomu, že když jsem sahal po klice, tlouklo mi srdce jako zvon, musel jsem schody vyběhnout.

Bez zaklepání jsem vtrhl dovnitř.

Ředitelova pracovna vypadala stejně jako včera – žádné překvapení. Postava za stolem opět tonula ve stínu, ale podle rukou položených na desce jsem poznal, že tentokrát na sobě má jiné oblečení. Růžová košile s vyšitými žlutými kytičkami k němu moc neseděla.

„Mohl jste zaklepat," uvítal mě.

Zase ten chladný, nezaujatý tón.

„Promiňte, pane řediteli," omluvil jsem se.

Na to neřekl nic a chvíli panovalo ticho.

„Včera jste byl hrubý na nějaké návštěvníky," promluvil konečně, zrovna když jsem se chtěl připomenout.

„Oni byli hrubí první, pane řediteli," zopakoval jsem s maximálním sebeovládáním to, co jsem mu řekl už do telefonu.

Chvíli váhal. „Ale to vám nedává právo, abyste byl hrubý *vy na ně*, pane Harrisone."

Došel jsem k přesvědčení, že všichni v téhle zoologické jsou úplní blázni. Když je někdo hrubý, musí přece počítat s tím, že ostatní na něho budou taky hrubí, ne? Nicméně jsem řediteli vysvětlil, jak se to všechno seběhlo. Měl jsem pocit, že kdybych to neudělal, mohl bych přijít o práci málem ještě dřív, než pořádně začala.

„Tak takhle to bylo," zamumlal ředitel.

„Tvrdil vám někdo něco jiného, pane řediteli?" optal jsem se.

„No, ten pán, otec té… Amelie, či jak se jmenovala, říkal, že se jeho dcera jenom dívala přes zeď na vaši zebru a vy jste na ni zničehonic začal křičet."

To mě tedy nadzvedlo. Co všechno si ti lidi nevymyslí!

„Tak to nebylo, pane řediteli," ujistil jsem ho. „Ta malá holka se snažila vylézt na záda starému pánovi, aby se mohla dostat přes zeď do výběhu."

„A proč jste musel předvádět nějaké akrobatické skoky?"

„Nestihl bych otevřít vrata a vyběhnout ven, pane řediteli."

Dlouhá pauza. „Takže jste jí vlastně zachránil život."

Cože? „Určitě by se nezabila, pane řediteli."

„Opravdu ne?"

„Vždyť ta zeď je vysoká sotva tři metry, pane řediteli."

Chvíli nad tím uvažoval. „Ale mohla se vážně zranit."

„To možná ano, pane řediteli," připustil jsem.

Asi minutu bylo ticho.

A potom…

„Viděl bych to na jednorázovou prémii," nadhodil ředitel. „Asi tak sto padesát tisíc, co myslíte?" Mluvil stále stejně nezaujatě, jako by někomu diktoval, co je třeba nakoupit. Vypadalo to že mu na mojí odpovědi ani v nejmenším nezáleží.

Sto padesát tisíc liber!

Jak jsem si vůbec mohl myslet, že dnešek skončí špatně? Byl to nejlepší den v mém životě – prakticky bezdůvodně jsem dostal prémii, pro kterou by průměrně vydělávající člověk vraždil.

„Co myslíte?" opakoval ředitel.

„Děkuji vám, pane." Nic jiného se nedalo říct.

„Tak můžete jít, pane Harrisone," propustil mě ředitel.

Johnson asi čekal, že ven vyhodí mé bezhlavé tělo, nebo že nevyjdu vůbec. Každopádně vypadal dost překvapeně, když mě uviděl vycházet nejen v jednom kuse, ale i se spokojeným výrazem ve tváři.

„Co že se tváříte tak šťastně?" podivil se, když mi otvíral dveře.

„Finanční prémie," vysvětlil jsem.

Vytřeštil oči, divže mu nevypadly z hlavy. „Za co, prosím vás?"

Pověděl jsem mu tu historku s bohatým otcem, jeho neukázněnými dětmi a skokem přes zeď. Usmíval se čím dál víc a na konci už se nepokrytě řehtal, až se ohýbal. Pro jistotu jsem ho přidržel, aby nevypadl z auta.

„Zpátky nemusíte jet tak rychle."

Věnoval mi udivený pohled. „Já myslel, že svoji zebru nechcete nechávat s Fletcherem příliš dlouho samotnou."

„To je pravda, ale vzhledem k tomu, jak zábavná vám ta moje historka přišla, se bojím, že byste v záchvatu smíchu nezvládl řízení. A pokud se vybouráme a zemřeme, nikomu to nepomůže," vysvětlil jsem.

„Ale Fletcher…"

„Pokud zjistím, že Diamond ublížil, zabiju ho." Jakkoli mám smysl pro humor, tentokrát jsem nežertoval.

„Dobře," souhlasil Johnson, „tak já pojedu pomaleji." A jel, nedostali jsme se nad padesát mil v hodině.

Když jsme asi za deset minut zastavovali před výběhem, Fletcher se právě chystal zavřít vrata. Podržel mi je tedy otevřená, abych mohl projít, a teprve pak zamkl.

Divné, měl tu čekat, dokud si Diamond nepřeberu.

Přes zeď jsem viděl, jak cosi vyhazuje do nedalekého koše – vypadalo to jako chumel potrhané látky. Pak se obrátil na Johnsona, prohodil s ním pár slov, nasedl do džípu a odjeli.

Co tu dělal, že potřeboval látku? Možná ve volném čase rád šil, ale to mi nepřišlo jako zábava pro muže jeho ražení.

Diamond čekala v obýváku.

I když, vlastně spíš ležela a zírala do zdi. Když jsem se jí dotkl, nereagovala. Něco tu bylo špatně.

„Diamond?" zeptal jsem se stísněně. „Co se tu stalo?" Bože, celá se chvěla, jako by měla zimnici.

Nic.

Cítil jsem, jak mi nějaká ruka tiskne hrdlo. Najednou mi scházel vzduch, točila se mi hlava. Sedl jsem si a pokusil se nadechnout. Kupodivu to šlo.

„Diamond? Co se tu stalo?" opakoval jsem přiškrceně. „Ublížil ti nějak?"

Pomalu, nekonečně pomalu otočila hlavu.

V modrých očích se jí třpytily slzy.

Zabiju tě, Fletchere.

„Budeš mě nenávidět," zamumlala tiše, slzy jí stékaly po tváři a kapaly na koberec.

Copak přišla o rozum? „Proč bych tě měl nenávidět?"

Beze slova se zvedla. Šel jsem za ní a zlá předtucha nabývala stále konkrétnějších obrysů.

Zavedla mě do ložnice.

„Di, řekni mi, co se stalo," prosil jsem ji. „Slibuji, že se nebudu zlobit." Jak bych mohl?

Diamond něco vytáhla zpod koberečku. Až se zpožděním jsem si všiml, že mramorová podlaha je místy

popraskaná a pelest postele okopaná tak, že v ní zely hluboké díry a praskliny. A navíc tu něco páchlo. Skoro jako… *strach*?

Sebral jsem odvahu a pohlédl na to, co se ukrývalo pod kobercem. Na první pohled jsem poznal, co to je – ta potrhaná látka, kterou Fletcher vyhazoval. Jenže to nebyla látka.

Byl to provaz.

„Co ti udělal?“ vykřikl jsem zděšeně, protože jsem si uvědomil, že Diamond má srst v pruzích přitlačenou k tělu… jako by ji někdo svázal tak pevně, že se jí provazy zařezávaly do masa.

„On…“ zavzlykala Diamond, „on…“ pláč ji přemohl a zhroutila se na zem.

Už jsem nepotřeboval slyšet, co jí Fletcher udělal, ale stejně to řekla. A já měl pocit, jako by mi někdo vyrval srdce z těla.

„Je to zoofil.“

5. Pomsta

Prní, co jsem udělal, když jsem konečně přestal řvát, kopat do věcí a nadávat tak sprostě, že by se červenal i dlaždič, bylo, že jsem sáhl po mobilu a vytočil jedno konkrétní číslo.

„Prosím, co se děje?“ ozval se ten, kdo za tohle všechno mohl.

„Sedíte, pane profesore?“ zeptal jsem se.

„Ne, hraji kulečník. U toho se obvykle nesedí.“

„Tak se na chvíli urvěte, potřebuji vám něco říct.“ Mohl jsem požádat, pravda, ale po tom, co jsem se před chvílí dozvěděl, jsem na zdvořilosti nějak neměl sílu.

Slyšel jsem, jak profesor odkládá tágo. „Omluvte mě na chvíli,“ zamumlal k někomu. Pak se ozvalo rovnoměrné klapání – zvuk pevných bot na tvrdé podlaze. Za okamžik něco zaskřípělo – nejspíš kožené křesílko nebo čalouněná židle.

„Poslouchám,“ oznámil profesor.

„Zjistil jste si něco o téhle zoologické, než jste mi tu začal shánět místo?“ chtěl jsem vědět.

„Jistě, mají internetové stránky, proč?“ Profesorův hlas zněl udiveně – mírně řečeno.

„Internetové stránky?“ Teď jsem byl překvapený zase já. „Tak proč sem chodí tak málo lidí?“ Internet má přece dneska každý druhý, tak jak je možné, že o Kingstonské podzemní zoologické zahradě skoro nikdo neví?

„To vám vysvětlím jindy. Něco se vám tam nezdá?“

„Jestli se mi něco nezdá?“ zaječel jsem. „Nic tu není normální! Ředitel divný, místo normálních zvířat jenom samé obludy a personál se rekrutuje ze zločinců!“ Popsal jsem mu své první dojmy z Fletchera, Johnnsonův názor na něj i to, k čemu došlo, když s ním Diamond byla chvíli sama

Na druhé straně dlouho panovalo šokované ticho.

„Předpokládám, že žertujete,“ hlesl profesor nakonec.

„Tak to předpokládáte špatně,“ odsekl jsem. „O takových věcech se nežertuje, pane profesore, to byste měl vědět.“

Tentokrát bylo ticho delší.

„Zavolám vám za pět minut,“ oznámil profesor nakonec. „Domluvím se s vaším šéfem, je to můj bývalý spolužák, a dám vám vědět, jak jsme se domluvili.“ Hlas mu zjihl. „Tohle Fletcherovi určitě neprojde, nebojte se.“

Diamond byla tak otřesená, že rozhodně nepřicházelo v úvahu, aby se ještě dneska ukazovala venku. Protože jsem si to chtěl jít s Fletcherem co nejdřív vyřídit, dal jsem jí u oběda – ano, za těch pět minut jsem jí stihl nachystat oběd, i když na to bylo ještě trochu brzo – k pití místo vody whisky. Celou láhev.

Sotva se pustila do jídla, už volal profesor.

Plný nedočkavosti jsem to zvedl. „Ano?“

„Tak jsem si s ním o tom promluvil,“ pustil se profesor do rozvláčného vysvětlování (ta měl ostatně v oblibě; dokázal utahat všechny, kdo byli tak hloupí a dostavili se na jeho přednášku, tím, že se pustil do obšírného vysvětlování nějakého biologického problému). „Říkal, že tohle netušil, ale nehodlá to tolerovat. V kolektivní smlouvě prý jasně stojí, že zaměstnanec, který se dopustí podobně těžkého přestupku, bude velmi tvrdě potrestán.“

„Jak tvrdě?“ vyhrkl jsem nedočkavě.

„Tak tvrdě, jak poškozená osoba nebo její zástupce uzná za vhodné,“ upřesnil.

„To je bezva,“ zaradoval jsem se. Aspoň nějaké odškodnění, i když psychické následky si Diamond pravděpodobně ponese do konce života. Ty bohužel odstranit nejde.

„Předpokládám, že se umíte prát?“

Musel jsem se zasmát. „Pane profesore, přece si vzpomínáte na Willa Williamsona.“ Williamson měl komplexy ze svého jména a léčil si je tak, že ztrpčoval život každému, kdo se mu připletl do cesty. Když mi už potřetí namazal židli lepidlem, neudržel jsem se a zmlátil ho. Zlomil jsem mu tehdy tři žebra, ale kupodivu mě nevyloučili – možná proto, že Williamson lezl na nervy všem, od děkana přes profesory až po studenty.

Také se zasmál. „Slyšel jsem, že se mu to prý špatně zahojilo a chodí zkroucený na stranu.“

To jsem sám netušil.

„Ještě jedna malá rada,“ dodal profesor a náhle opět mluvil vážně. „Pokud toho Fletchera, nebo jak že se ten zločinec jmenuje, zbijete málo, vyléčí se a půjde po vás. Takže když už v tom budete…“

„Ano?“

Profesor ještě chvíli váhal a pak dořekl chladným hlasem, který mi k němu vůbec neseděl: „… tak ho zabijte.“

Profesor mi radí, abych někoho zabil.

Pokud by ten „někdo“ byl normální člověk, asi bych začal pochybovat o profesorově příčetnosti. Ovšem vzhledem k tomu, že šlo o Fletchera, kterého jsem stejně chtěl zabít (ne, ne jenom zabít, ale *zavraždit*), nic jsem nenamítal.

Sotva Diamond usnula (vzhledem k tomu, kolik vypila whisky a jak byla psychicky na dně, to moc dlouho netrvalo), vypravil jsem se Fletchera hledat.

Kingstonská podzemní zoologická zahrada je rozlehlá. To už jsem věděl Ale dokud jsem neprozkoumal plánky, netušil jsem, *jak moc je* rozlehlá. Podle měřítka jsem usoudil, že je pravděpodobně větší než město na povrchu.

Fletchera bych tu mohl hledat *roky*.

Takže jsem potřeboval něco, z čeho bych se dozvěděl, kde ho hledat. Za ředitelem jsem jít nechtěl, ten mi naháněl strach. Takže zbýval seznam personálu.

Naštěstí jsem při nástupu dostal příručku, ve které byly i takovéto užitečné věci. Seznam byl dokonce řazený abecedně, takže netrvalo dlouho a věděl jsem, kde začít.

Fletcher, John, nar. 11. 9. 1971; pozice: hlavní skladník; pracoviště: velký sklad; nadřízený: ředitel.

Pak už stačilo pohlédnout do mapky. Hlavní sklad byl asi pět mil od garáží, ke kterým to od mého pracoviště bylo sotva osm set metrů. Tryskem jsem se k nim rozběhl.

Garáže nejspíš vznikly přestavěním nějaké menší stodoly, která už nebyla potřeba. Tísnilo se tu asi dvacet džípů, na háčcích na zdi visely klíče. Kdosi, nejspíš nějaký mechanik, se právě šťoural v motoru jednoho z aut, ale když jsem nasedl do toho nejblíž k vratům, neprotestoval. Asi věděl, co je pro něj dobré.

„Už si pro tebe jdu, Fletchere," zamumlal jsem a dupl na plyn.

Řídil jsem jednou rukou a ve druhé držel mapu. Pokud bych tohle udělal na veřejné komunikaci, pravděpodobně by mě neminula pokuta, ale tady policie nebyla – a boháči měli co dělat, aby stihli včas uskočit z cesty, protože jsem jel rychle.

Zastavil jsem těsně před vraty hlavního skladu, kvílející pneumatiky zanechaly na dláždění kouřovou stopu. Jedno křídlo bylo otevřené a uvnitř jsem rozeznával povědomou vysokou postavu. Vyskočil jsem z auta, aniž bych se zdržoval otvíráním dveří.

Fletcher se skláněl nad nějakou velkou bednou, ještě si mě nevšiml. Mohl bych se k němu přiblížit zezadu a uškrtit ho, než by si stačil uvědomit, co se děje, ale to by nebylo ono. Chtěl jsem, aby se mi díval do očí, až ho zabiju.

Uvolněným krokem jsem došel až k němu a nakopl ho do zadnice. Rozplácl se na bedně a ta pod jeho vahou popraskala.

Obdivuhodně rychle se vymrštil na nohy a otočil se, takže jsem mu viděl do obličeje. Pádem na bednu si zlomil nos a něco – nespíš tříska nebo hřebík – mu navíc roztrhlo kůži na čele, takže už krvácel ze dvou zranění.

„To jsi ty," zahuhlal, u nosu se mu vytvořila krvavá bublina a praskla, když se nadechl.

„Teď si ten nos budu muset zase zlomit, aby mi srostl rovně," dodal.

„Udělám to za tebe, chceš?" nabídl jsem se.

Vždycky rád pomůžu.

„Proč jsi přišel?" zatvářil se nechápavě.

„Nedělej, že to nevíš, nebo ti zlámu hnáty a povím ti to až potom," pohrozil jsem. Opravdu jsem na to neměl náladu Jediné, co jsem chtěl, bylo utrhnout mu hlavu a odejít.

„Haha, přišel jsi kvůli té svojí zebře, co?" štěkavě se zasmál, pramínek krvavého hlenu mu vytryskl ze zničeného nosu a rozprskl se na podlaze. „Nebo bych spíš měl říct…" a použil hodně sprosté slovo.

Tentokrát jsem ho praštil pořádně. Úder ho zvedl ze země a mrštil jím na bednu, která to nevydržela a rozbila se. Po zemi se rozkutálely stovky žárovek.

To ho mělo vyřadit, ale asi mu to nedošlo. Opět se štrachal na nohy a vypadal, že se mu nic nestalo.

„Víš, že mě o to sama prosila?" zkusil to znova. „Prej že si připadá přehlížená, že nikoho nemá, ty prej jsi naprosto k ničemu… jak bych ji mohl odmítnout?"

Zatmělo se mi před očima. Vnímal jsem, že se pohybuju, beru něco do ruky, že to praská jako suchá větev. Když jsem se vzpamatoval, měl jsem červené ruce a Fletcher ležel kus ode mě a řval, jako by ho na nože brali. Z ruky mu trčelo něco bílého, morbidně ozdobeného cákanci krve a nějakým tím provazcem tkáně. Pažní kost.

„Ty potrate, ruka je v prdeli," zasípěl a horečně se snažil zastavit krvácení. Moc mu to nešlo.

Možná to neřekl přesně takhle, spíš o něco – o *dost* – sprostěji, ale význam byl stejný.

„Buď vstaneš a zkusíš se bránit, nebo tě ukopu tam, kde ležíš," dal jsem mu na výběr. „Mně je to docela jedno."

„A proč?" zeptal se.

Bože, to byl ale pitomec. „Protože tě stejně zabiju," objasnil jsem.

„Ne, proč to děláš?" Najednou stál.

Je to pitomec na druhou, rozhodl jsem se. „Myslel jsem, že tohle jsme si už vyříkali."

„Ale fakt, proč ti na ní tak záleží?" podivil se. „Je to obyčejná zebra, takových ještě bude."

Zlomil jsem mu druhou ruku.

„To snad ne," zaúpěl, už ani neměl sílu řvát.

„Ale jo," usmál jsem se. „Pokud jsi chtěl ještě nějakou dobu zůstat naživu, měl sis to rozmyslet dřív."

„Já to fakt nechápu," vedl si dál svou, „je to obyčejné…" hodně sprosté slovo, „… zvíře. A navíc *umí myslet*! Když zvíře umí myslet, už to není zvíře, stává se z něho…"

„Člověk?" navrhl jsem.

Zavrtěl hlavou. „Ne, ne člověk. Obluda. A obludy v tomhle světě nemají co dělat."

Tentokrát jsem ho praštil hranou dlaně do boku. Žebra úděsně zapraštěla. Ani neměl čas se bránit, a i kdyby ano se zlomenýma rukama by mu to stejně nešlo.

Konečně zareagoval. Klokotavě zaúpěl a vyplivl krev, žebra mu nejspíš probodla nějaké vnitřní orgány. Pokusil se mě praštit, ale snadno jsem mu uhnul.

„Nějaká vtipná poslední slova?" nadhodil jsem.

„Proč poslední?" nechápal. Kupodivu ještě dokázal normálně mluvit.

„Máš protrženou plíci. Možná dokonce obě," prozradil jsem mu. „Jsem veterinář, tohle poznám." Odtáhl jsem se od něj…

… a nůž mě díky tomu zasáhl do ramene místo do krku.

Bůh ví, odkud ho vzal, a jak mě vůbec v tomhle stavu dokázal bodnout. Ale vlastně na tom příliš nezáleží, uvědomil jsem si. Stejně to bolí. Když se vám nůž zabodne do ramene, vždycky to bolí.

„Do řiti, vedle," zabublal.

„Jo," souhlasil jsem a zopakoval: „Nějaká poslední slova?"

Konečně si uvědomil, že umírá. Viděl jsem mu to v očích.

„Ty ji… miluješ, zoofile jeden," sípěl. „Kdybych si ji… nevzal první, stejně… bys to… udělal…"

„Mám ji rád," řekl jsem. „To je něco jiného."

„Ne… ne pro… tebe…"

„Ale je," zašklebil jsem se a udeřil mu hlavou o zeď. Pořádně. I když jsem byl veterinář, ne doktor, stejně jsem dokázal pojmenovat všechno, co mi vyhřezlo na kalhoty. Fletcher sebou naposledy zaškubal a znehybněl.

Nechal jsem jeho mrtvolu ležet, kde byla.

Nevím, jak profesor věděl, kdy zavolat, ale ozval se ve chvíli, kdy jsem vracel džíp do garáže: „Tak co, vyřídil jste si to s ním?"

„Už nikomu neublíží," odpověděl jsem.

„To mě těší," pravil a zavěsil.

O tom, že bych coby vrah měl jít před soud a následně do vězení, nepadlo ani slovo. Možná se odstranění brutálního násilníka nepočítá jako vražda.

Vzal jsem za kliku, otevřel dveře a sešel po plošině dolů do předsíně. Panovalo tu zlověstné ticho.

Na mysli mi vytanul obrázek party zvrhlíků dobývajících se dovnitřv době mé nepřítomnosti. Potom, co jsem zrovna s jedním skoncoval, to příliš příjemná představa nebyla.

„Diamond?" zavolal jsem.

Nic.

Proboha, snad se jí něco nestalo.

„Diamond!" Cítil jsem, jak se mě zmocňuje strach.

„Ano? Co je?" ozval se odněkud ospalý hlas.

Ležela v kuchyni na podlaze. Whisky na ni asi působila víc, než jsem čekal, protože to vypadalo, že se teprve teď vzbudila. Věnovala mi tázavý pohled. „Kde jsi byl?"

„Vyřídit si to s Fletcherem." Přešel jsem ke dřezu a začal si z rukou smývat krev.

Podívala se na mě pozorněji a zalapala po dechu. „On tě bodnul!"

Na to jsem zapomněl.

„A proč jsi to udělal?"

Celý svět se zbláznil, pomyslel jsem si otupěle. „Vždyť ti přece ublížil! Měl jsem to snad nechat plavat?"

Náhle se rozplakala. „Říkal… říkal mi, že ti na mně vůbec nezáleží, že se o mě staráš jenom proto, že za to dostáváš hodně peněz… Že to není pravda?"

V tu chvíli jsem zatoužil, aby Fletcher už nebyl po smrti, abych ho mohl zabít ještě brutálněji. Co všechno ještě Diamond nalhal? Co si teď o mně myslí?

Klekl jsem si a pohladil ji po krku. „Fletcherovi nešlo věřit ani dobrý den. Samozřejmě že mi na tobě záleží."

Zvedla hlavu, slzy zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. „Vážně?"

„Ano," ujistil jsem ji.

„Neděláš to pro peníze?"

„Ne." Zajímavé, původně jsem tuhle práci vzal jenom proto, jak dobře byla placená. Ale teď, po tom všem, jsem si uvědomil, že na penězích mi naprosto nezáleží.

Záleželo mi na Diamond.

Zbytek dne uběhl až výjimečně dobře na to, jak špatně začal. Dívali jsme se na další čtyři béčkové horory, čímž jsme zabili skoro šest hodin. Nevěřil bych, že je možné, aby čas utíkal tak rychle, navzdory vínu a dobré společnosti.

„Brzo mi dojde víno," svěřil jsem se Diamond asi v polovině druhého filmu.

„To je překvapení," odpověděla.

Její hlas zněl podivně, což mě přimělo na ni pohlédnout. Opírala se mi o rameno a v očích měla zvláštní zasněný výraz.

„Nejsi opilá?" zažertoval jsem.

„A ty?"

Zajímavá otázka. Jak vlastně člověk pozná, že je opilý? Já jsem tak daleko buď nikdy nedospěl, nebo jsem si to nepamatoval. To druhé bylo pravděpodobnější – jednou, před necelým rokem, jsem úspěšně složil důležitý test a na oslavu jsem vypil tři lahve. Pak mě praštila podlaha. Dodnes nevím, jak se podlahová krytina dokázala zvednout ze země a praštit mě do hlavy. Podobné násilí vůči civilistům by se mělo zakázat.

Najednou jsem zíral na dno prázdné lahve.

Vzhlédl jsem. Pokoj byl ponořený do jakési nazlátlé mlhy, z níž měkce vystupovaly kontury předmětů. Kanape, stolek, televize. A hned vedle mě ležela Diamond. Diamond, která…

A vtom jsem si uvědomil, nad čím přemýšlím.

To snad ne.

Jak mě to mohlo napadnout? Po tom, co se dneska stalo…

Musel jsem být opilý.

Odhodil jsem prázdnou láhev do kouta a vrazil si facku. Pomohlo to. Mlha se rozplynula, ošklivé myšlenky zmizely.

„Co se děje?" podivila se Diamond. „Proč se biješ?"

„To nic," zamumlal jsem. Co jsem jí měl říct?

Radši jsem se zvedl, uklidil střepy a přinesl si z lednice minerálku. Zbytek dne už proběhl bez incidentů.

Večer jsem Diamond chystal jídlo a přemýšlel nad tím, kde bude spát. Postel v ložnici potřebovala vyměnit pelest – většina postelí není odolná vůči zebřím kopancům –, nehledě na to, že po tom, k čemu Fletcher tento kus nábytku použil, se jej Diamond nejspíš bude hrozit do konce života.

Předsíň, kuchyni a koupelnu jsem mohl vyloučit rovnou, jednoduše proto,že tam nebylo na co si lehnout.

Takže zbýval obývák.

Hrozně nerad spím na gauči.

Přidal jsem k horkému ovsu víno. „Di, večeře!"

Tentokrát jídlo tak nehltala. Polykala kašovitou hmotu pomalu, skoro jako by jí bylo špatně. „Mám to za tebe dojíst?“ nabídl jsem se. V žertu, samozřejmě.

To ji rozveselilo. Konečně…

Vyprskla smíchy a já shledal, že podlaha je přece jenom trochu špinavá – a moje tričko taky.

„Zase vytírat,“ povzdechl jsem si v hraném zděšení.

Drcla do mě a zanechala mi na oblečení dlouhou hnědou šmouhu. „Neříkej mi, že tě to obtěžuje.“

„Jasně že ne.“

Pohvizdoval jsem si a napouštěl vanu. Voda tekla buď pekelně horká, nebo naopak ledově studená. Nic mezi tím.

Asi se něco stalo s bojlerem.

Napouštění vany tak velké, že by se dala označit za bazén, chvíli trvá. Vrátil jsem se tedy do obýváku a snažil se zjistit, které kanape je rozkládací, aby na něm Diamond mohla pohodlně spát. Zjistil jsem, že to největší. Vlastně nic překvapivého.

Protože Diamond neměla ruce, ale kopyta, nemohla mi s tím pomoct. Ale nakonec jsem to zvládl, i když jsem se o nějakou zlolajnou hranu praštil do nohy.

Vrátil jsem se do koupelny… a uklouzl na mokrých dlaždicích. Rozkládání pohovky mi asi trvalo dost dlouho a voda zatím přetekla.

Když jsem se posbíral z podlahy (a náležitě si zanadával), vytřel jsem, co se dalo, došel pro kbelík a přebytečnou vodu nalil do dřezu v kuchyni. Natřikrát. Pak už zbývalo jen přidat modrou pěnu do koupele.

Mnohem později jsem Diamond uložil a přikryl. Ve vteřině zavřela oči a začala dřímat. Byl na ni tak krásný pohled, že jsem nedokázal hned odejít.

„Co ti to tak dlouho trvá,“ zamumlala tiše.

„Co?“ nechápal jsem.

„No snad si vedle mě lehneš, ne?“

Tomu jsem se za každou cenu chtěl vyhnout. Potom, jakou špatnou zkušenost měla s Fletcherem, bych čekal, že jakmile si k ní lehne člověk, všechny nepříjemné vzpomínky se rázem vrátí a ona bude zbyteknoci trnout strachy.

Ale když mě sama poprosila…

Pokrčil jsem rameny, zhasl, vklouzl vedle ní a pro jistotu se k ní otočil zády. Ihned začala pravidelně oddechovat.

Ale já usnout nemohl.

Trápilo mě, co mi s posledním výdechem vmetl do tváře Fletcher. Mohl jsem být zoofil? Ano, měl jsem Diamond *rád*, ale mohl jsem ji skutečně *milovat*?

Nebo spíš – mohl jsem ji *nemilovat*?

6. Předvolání

Ráno jsem vstal brzo a mechanicky se převlékl. Diamond ještě spala, zpod deky jí trčela jenom hlava a kanape vrzavě protestovalo proti takové zátěži. Tiše jsem se vydal do kuchyně a začal připravovat snídani.

Diamond jsem nachystal oves s vínem a navrch položil modrý bonbon, ale já sám jsem neměl na jídlo ani pomyšlení. Pořád jsem nedokázal přestat myslet na Fletcherova poslední slova.

Je to nesmysl, snažil jsem se přesvědčit sám sebe. *Fletcher byl vždycky lhář a násilník. Jak bych mohl být stejný jako on*?

Ano, jenže co to bylo včera večer? ozvala se nějaká moje skrytá část – možná svědomí. *Takhle normální člověk nepřemýšlí.*

Ticho! Okřikl jsem sám sebe. *To se nepočítá, byl jsem opilý.*

Ne až tak moc, oponoval ten druhý v mojí hlavě.

Evidentně to stačilo.

Nestačilo, a moc dobře to víš, nesouhlasilo svědomí. *Musí v tom být něco víc.*

Ale je to zvíře, proboha, zaúpěl jsem v duchu. *To se prostě nedělá, je to zvrhlé*. Do pekla, dělal jsem sám sobě svědomí. To je jeden z prvních příznaků šílenství, mluvit sám se sebou.

Tak ses zbláznil. Smiř se s tím.

„Buď zticha!“ okřikl jsem ho – nebo sebe? – nahlas.

„S kým to mluvíš?“ ozvala se Diamond. Byl jsem tak zabraný do svých úvah, že jsem ji neslyšel vstávat.

„S nikým. Hele, máš tu snídani,“ snažil jsem se to honem zamluvit.

Zazvonil telefon.

„Do pekla, copak člověk nemá nárok na chvilku klidu?“ zaláteřil jsem a šel to zvednout.

Do pekla – oblíbená nadávka mého drahého profesora. Jeho přednášky byly tak nudné, že při nich studenti buď hromadně usínali, nebo se mezi sebou bavili. To mu z jakéhosi důvodu šlo na nervy. Dokud mluvil jenom sprostě, bylo to v pohodě, ale výkřik *do pekla* znamenal, že je už pořádně rozčilený a za chvíli začne metat blesky. Jednou, když bylo notně zamračeno a muselo se svítit, zrovna vysvětloval zvlášť obtížnou látku a jako obvykle mu nikdo nevěnoval pozornost. To ho postupně dopalovalo víc a víc, až se nakonec rozpálil do běla a na celou učebnu zařval: „DO PEKLA!“ V tu chvíli vypadla v celé budově elektřina.

Já věděl, že nebudu mít klid.

„Pane Harrisone?“ Ten chladný, profesionální hlas jsem okamžitě poznal.

„Ano, pane řediteli?“

„Poněvadž pan Fletcher je po smrti, svolává se mimořádná schůze personálu. Hodlám všem připomenout, že porušování etických pravidel a kolektivní smlouvy se přísně trestá. A vy byste měl dorazit taky, vzhledem k tomu, že jste to byl vy, kdo pana Fletchera usmrtil.“

Hrklo ve mně. „Budu potrestán, pane řediteli?“ Snížení platu bych přežil, ale kdyby měli Diamond svěřit někomu jinému…

„Potrestán? Samozřejmě že ne!“ Nepatrná stopa údivu v hlase.

„Aha,“ oddechl jsem si. „Ale kdo se postará o…“

„Svoji zebru si můžete vzít s sebou," dostalo se mi odpovědi. „Vlastně musíte, protože vám ji nikdo nepohlídá – ne po tom incidentu se zesnulým panem Fletcherem. Chůvy tu nemáme."

Páni, to snad byl pokus o vtip! Možná ředitel nakonec nebude tak špatný.

Velice mě překvapilo, že se schůze nekonala nikde poblíž ústřední budovy, ale v jídelně pro personál. Byla to nízká budova ve východní části zoologické, s velkými okny aširokými dveřmi, zřejmě přestavěná stodola. Uvnitř se mačkalo víc lidí, než jsem kdy viděl pohromadě na jednom místě. Někteří s sebou měli dokonce své svěřence – především menší druhy, i když jsem zahlédl i jednoho lva.

Sotva jsme se usadili, vešel ředitel, takže jsme museli zase vstát a pozdravit ho. Usedl ještě s několika výše postavenými jedinciza stůl v čele místnosti a schůze začala.

Na to, že by nás měl nějak přivítat a říct, že je rád, že jsme se tu sešli, zapomněl – možná úmyslně. Taky nám zapomněl nabídnout něco k pití. Já být jím bych to rozhodně udělal, zvlášť když venku bylo třicet stupňů.

„Možná se vám už doneslo," začal chladným hlasem beze stopy emocí (taky nás zapomněl oslovit, uvědomil jsem si), „že pan Fletcher je po smrti. Byl odstraněn, protože…"

„On je mrtvý?" vykřikl někdo.

„Pan Fletcher byl zabit, ano," potvrdil ředitel. Nevím, jak by na jeho místě mluvil nějaký normální člověk, ale určitě ne tak chladně a nezaujatě.

Mezi zaměstnanci okamžitě propukl rozruch. Podle toho, jak šťastně se mnozí tvářili, jsem usoudil, že Fletcher asi nebyl příliš oblíbený.

„Abych vysvětlil, jak k tomu došlo," přehlušil ředitel vzrůstající šum, „pan Fletcher dostal na hlídání zebru a… no, rozhodl se ji zneužít, což pana Harrisona pochopitelně poněkud vyvedlo z míry. S panem Fletcherem si to vyřídil po svém."

Zjistil jsem, že na mě všichni zírají s očima navrch hlavy. Nebylo to ani trochu příjemné.

„Chtěl bych vám při této příležitosti připomenout, že podobné porušování etických pravidel a podmínek kolektivní smlouvy se trestá. Exemplárně." Přímo jsem cítil, jak to slovo převaluje na jazyku a vychutnává si ho jako obzvlášť lahodný zákusek.

„Jak umřel?" zeptal se někdo – menší statný muž s hustými vousy, kterého jsem neznal.

„Pan Fletcher utrpěl zlomeninu nosu a tržnou ránu na čele," nevzrušeně vypočítával ředitel. „Dále měl zlomené obě ruce a přeražená žebra – spíš bych měl říct roztříštěná. Tím pádem došlo k protržení obou plic. A jeho lebka připomínala kouli mletého masa."

Kouli mletého masa?

„Co se stalo s tělem?" ozval se znovu vousáč.

„Když se nám podařilo seškrábat zbytky mozku pana Fletchera ze stěny, mohlo být tělo pohřbeno. Poslední rozloučení proběhne…"

Jedno z oken vybuchlo.

Dovnitř vlétl jakýsi šedý stín a uchvátil jednoho z mužů u okna. Zahlédl jsem, jak se zoufale ohání rukama, pak mu bytost zabořila zuby do krku a on vykřikl a znehybněl.

Do lidí za stoly vjel život. Začali křičet a pobíhat jako smyslů zbavení, naráželi do nábytku a do sebe navzájem a houfně se poroučeli k zemi. Někteří se z té strkanice snažili vymotat, ale protože je šílící lidé a zvířata obklopovali ze všech stran, příliš se jim to nedařilo.

Já naštěstí seděl hned na kraji stolu, takže jsem se pod něj stačil vrhnout. Vzápětí se kolem prořítila masa lidí snažících se dostat ke dveřím a ven z budovy.

„Poplach!" slyšel jsem křičet ředitele. „Něco uteklo! Neprodleně se ozbrojte!"

To je fakt dobrá rada, pomyslel jsem si. *Nikde tu není nic, co by se dalo použít k obraně a on nám radí, abychom se ozbrojili.*

Vykulil jsem se zpod svého dočasného úkrytu a hmátl po nejbližší židli, když tu jsem si všiml, že ti, kteří neutekli, se srocují kolem velké skříně v rohu místnosti a něco z ní vytahují. Ne něco, zbraně.

Honem jsem se tam rozběhl a podařilo se mi ukořistit pistoli – poslední, která zbyla. Na dně ležel zapomenutý velký nůž, tak jsem po něm hmátl a zasunul si ho za opasek.

„Zůstaň tady!" křikl jsem na Diamond a proskočil rozbitým oknem.

Venku panoval nepředstavitelný zmatek – lidé ověšení zbraněmi po sobě pokřikovali, ukazovali všemi možnými směry a chrlili více či méně užitečné rady. Asi o sto metrů dál jsem zahlédl Johnsona, vousáče a ještě jednoho muže, jak se o něčem radí.

Doběhl jsem k nim zrovna ve chvíli, kdy Johnson říkal: „A kde byste to tak chtěl hledat, Smithi?" Byl notně pobledlý, ale odhodlaně svíral brokovnici. I jeho společníci byli ozbrojení až po zuby. Vousáč třímal dvě pistole a ten poslední, asi padesátník s prokvetlými vlasy a dlouhým nosem, měl kulovnici se zaměřovačem.

„Já nevím," zareagoval vousáč. „Viděl jsem to letět tímhle směrem," ukázal k několik desítek metrů vzdálenému, pásmu okrasného stromoví.

„Má to křídla," vyštěkl Johnson popuzeně. „To myslíte, že to poletí pořád jedním směrem? Kdykoli se to může otočit a zaútočit na nás třeba zezadu!"

„Ale aspoň přibližně víme, kudy to letělo…"

„Vaše *přibližně* mě vůbec nezajímá, tak buď přijďte s něčím užitečným, nebo buďte zticha!"

„Na zemi je krev," všiml si nosatý chlapík.

A opravdu, po zemi se jako rozsypané korále táhla řada krvavých skvrn… mířících ke stromům.

„Tak vidíte, že jsem měl pravdu!" připomněl se Smith.

„Dobře, dobře," mávl rukou Johnson. „Hlavní je, že teď víme, kudy jít…" Pak si konečně uvědomil, že tam jsem. „Harrisone, to je ale překvapení! Půjdete s námi?"

Při pomyšlení, jaké nebezpečí by hrozilo, kdyby ta okřídlená potvora dál poletovala po okolí, jsem se okamžitě rozhodl. „Ano."

„Výborně!" vykřikl Johnson. „Tak jdeme!"

Obezřetně jsme postupovali ke stromům. Johnson šel v čele a na svou tloušťku se pohyboval překvapivě rychle a tiše. Brokovnicí mířil přímo před sebe a neustále se rozhlížel na všechny strany. Za ním kráčel Smith s nachystanými pistolemi, pak nosáč s kulovnicí, kterému se trochu třásly ruce. Já průvod uzavíral.

Krvavá stopa pokračovala. Teď už byla prakticky nepřerušovaná. Všichni jsme věděli, co to znamená – oběť té okřídlené nestvůry silně krvácí. A až vykrvácí úplně, zmizí i stopa.

Museli jsme to rychle najít.

Opodál jsem viděl rojnici asi šesti nebo sedmi mužů, všichni měli pušky. A mířili úplně špatným směrem.

Několik dalších minut jsme pokračovali v cestě. Mezi stromy na nás (navzdory Johnsonovu tvrzení, že se to určitě schovává ve stínu) nic nečekalo, ani za žádnou lavičkou či fontánkou. Postupně jsme se vzdalovali od ostatních pátracích skupin, až jsme nakonec úplně osaměli.

Přesně v tu chvíli se ozval výkřik.

Johnson ztuhl na místě a zvednutou rukou nám trochu zbytečně naznačil, ať zůstaneme stát. „Vlevo," hlesl tiše.

Nosatý padesátník nesmírně pomalu pozvedl pušku, přiložil si k oku zaměřovač a jal se jím pátrat po okolí jako dalekohledem. Za okamžik se zarazil a zamumlal: „Osm hodin."

Všichni jsme se otočili a vyrazili naznačeným směrem. Křik nabýval na hlasitosti.

Po asi sto padesáti metrech a další řadě stromů jsme dorazili na štěrkovou cestičku lemovanou živým plotem. A tam se nám naskytl pohled jako z noční můry.

Nějaký boháč se tlustou větví zoufale bránil před útoky okřídlené bytosti, která na něj dorážela ze vzduchu a v níž jsem konečně poznal onoho podivného prašivého kojota. Šlo mu to až překvapivě dobře, zatím nebyl zraněn, ale ostatní takové štěstí neměli – v tratolišti krve tu leželo pět těl s rozervanými hrdly.

Johnson zařval jako tur, prodral se živým plotem, v němž vyoral širokou brázdu, a vrhl se muži na pomoc. Pozvedl brokovnici, rána mě ohlušila…

… a netvor uhnul.

V jednom okamžiku se vznášel nad bránícím se boháčem, pak houkl výstřel z brokovnice a kojotí bestie se změnila v rozmazanou šmouhu. Vyhnula se všem brokům a náhle to byl Johnson, kdo se musel ze všech sil bránit, aby si zachránil holý život. Vystřelit už nestihl, a tak uchopil pušku za hlaveň a točil s ní jako s bojovou holí. Byl rychlý, hodně rychlý, ale nestvůra byla rychlejší.

Jestli něco nepodniknu, zabije ho.

Smithovi a člověku s kulovnicí to došlo už dávno a zaútočili oba naráz. Vousáčovy pistole štěkaly a plivaly oheň a smrt, do toho burácela kulovnice. Ale zrůda byla nepřirozeně rychlá, všem kulím se stihla vyhnout a přitom ještě škrábla Johnsona na paži.

A náhle zavřískla bolestí a zakolísala.

Na člověka s klackem jsme zapomněli všichni. Teď se k bestii nenápadně přitočil a plnou silou ji udeřil přes hřbet.

To byla moje šance.

Pozvedl jsem pistoli, namířil a stiskl spoušť, to vše během vteřiny. A ještě jednou, a ještě. Pistole mi poskočila v ruce, tři výstřely se slily do jednoho. Bestie zavřeštěla, až to trhalo uši, odpoutala se od Johnsona a potácivým letem zamířila pryč. Ze tří ran v jednom křídle jí vytékala černá krev.

Nikdy jsem se neučil střílet z pistole.

Johnson si utrhl levý rukáv košile a obvázal jím krvácející ránu na paži – spíš bolestivou než nebezpečnou, pokud jsem mohl na zběžný pohled soudit. Pak mě uchopil za ruku a vehementně mi s ní potřásl.

„Děkuju vám, děkuju," opakoval pořád dokola a třásl mi rukou, divže mi ji nevytrhl z ramene. „Kdybyste nezasáhl, byl bych teď mrtvý a ta bestie by tu dál lítala a vraždila lidi…"

„Rád jsem pomohl," odvětil jsem a podařilo se mi vyprostit ruku z jeho drtivého sevření, „ale pokud jste si nevšiml, ta potvora nám unikla. Asi bychom ji měli pronásledovat, ne?"

„To máte pravdu," přitakal a sehnul se pro brokovnici, kterou předtím upustil.

Vydali jsme se po nové krvavé stopě, tentokrát černé. Možná se mi to jenom zdálo, ale měl jsem dojem, jako by krev nestvůry trávu spalovala – z rostlinek stoupaly tenké sloupečky čpavého dýmu. Smith a muž s kulovnicí byli kus před námi, hnali se po stopě jako lovečtí psi a v běhu nabíjeli.

Nestvůru jsme spatřili zanedlouho. Letěla těsně nad zemí, zraněným křídlem už téměř nemávala, snažila se plachtit. Chlapík s kulovnicí, který běžel v čele, zrychlil a pozvedl zbraň…

… když tu se bestie ve vzduchu obrátila a bleskurychle na něj nalétla. Zraněné křídlo ji zjevně neomezovalo ani zdaleka tolik, jak předstírala. Muž jednou krátce vykřikl a zhroutil se s rozervaným hrdlem.

Vzápětí se vrhla na Smithe, který zařval a začal pálit z obou pistolí jako smyslů zbavený. Zbytečně – zrůda se všem kulím hravě vyhnula a zabořila mu drápy do hrudi.

Naštěstí měl na sobě hrubý pracovní oděv a těžkou koženou vestu, což mu pravděpodobně zachránilo život. Černé drápy, které ho měly zaživa naporcovat, uvízly v kůži a tlusté látce. Přesto ale, i když byl tak statný, zavrávoral o několik kroků zpět, upadl a bytost strhl s sebou.

Johnson střílet nemohl, protože široce rozptýlené brokyby Smithe pravděpodobně zabily, ale já ano – pistole je přesnější. Prásk, prásk. Dva zásahy do pravého, dosud nezraněného křídla.

Kojotu podobná stvůra zavyla bolestí a snažila se dostat pryč. S křídly připomínajícími cedník jí to moc dobře nešlo.

„Tamhle jsou!" vykřikl někdo.

„Honem síť!" vyštěkl někdo rozkazovačným tonem člověka zvyklého, že ho ostatní poslouchají.

Vzhlédl jsem a spatřil, že k nám spěchají čtyři lidé, z nichž dva nesli velkou síť se spoustou ocelových závaží. Další třímal kulomet a poslední byl ředitel. Ten neměl žádnou zbraň.

Teprve teď jsem svého nadřízeného uviděl v celé jeho kráse – nebo spíš ošklivosti. Dosud pokaždé, když jsem s ním mluvil, buď seděl ve stínu, takže jsem mu neviděl do tváře, nebo jsem se soustředil na něco jiného.

Nedalo se říct, že by byl pohledný, vlastně byl tak ošklivý, že malé děti by se před ním utekly schovat. Byl

relativně drobný a hubený, příliš dlouhé ruce mu visely až skoro ke kolenům a měl nepřirozeně dlouhé prsty. Hlavu měl vejčitou a holou, nos jevil snahu dostat se k bradě, která ustupovala skoro až do krku. Kůži měl ošklivě žlutavě bledou a posetou popraskanými žilkami.

A ty oči…

Neměly nějakou zvláštní barvu ani nebyly charakteristicky slepě zakalené. Na první pohled to byly docela obyčejné šedé oči, dokud jste si nevšimli, že v nich chybí i nepatrná jiskra života a zájmu. Tohle nebyly lidské oči. Byly to chladné, neživé analyzátory světa. Jako by v té schránce, ke které patřily, nebyl žádný život, žádná duše.

Jednou jsem potkal člověka, který tvrdil, že se mu zjevil samotný vládce pekel Lucifer ve své pravé podobě, což mu prý zničilo duši i tělo. Nevím, kolik na tom bylo pravdy, ale vypadal nemocný a jeho oči byly mrtvé. Stejně mrtvé jako oči mého nynějšího šéfa.

Zamrkal jsem a potřásl hlavou, abych ty představy zapudil. Muži se sítí už se mezitím postarali o tu bestii a ředitel teď pospíchal k nám tak rychle, jak mu to jeho neobvyklé proporce dovolovaly.

„Skvělá práce," huhlal a potřásal nám všem rukama. „Opravdu skvělá! Lapili jste tu zrůdu za cenu pouhého jednoho lidského života, to je lepší, než jsem čekal!"

Za jiných okolností by mě ta pochvala nejspíš potěšila, a i teď jsem měl radost, ale ne moc velkou. Způsob, jakým to řekl: *za cenu pouhého jednoho lidského života*…

Vydali jsme se zpátky do jídelny personálu, zatímco ředitelovi pomocníci odnášeli nestvůru v síti pryč. Už jsem se nemohl dočkat, až si konečně sednu, dám si lok něčeho k pití… až uvidím Diamond a řeknu jí, že jsem v pořádku.

7. Nad pečeným divočákem

Zbytek dne už proběhl relativně klidně. Lenošil jsem, popíjel víno a čistil pistoli (ředitel usoudil, že bychom si zbraně měli nechat a preventivně je nosit, kdyby snad zase něco uteklo). K večeru jsme se s Diamond už tradičně dívali na horory.

Právě jsem se zvedl, že půjdu nachystat večeři, když někdo zazvonil. Změnil jsem tedy směr a vydal se ke dveřím. K mému překvapení za nimi stál Johnson.

„Pojďte dál," pobídl jsem ho, „a posaďte se, právě jdu chystat večeři. Co si dáte?"

„Ne, díky, už jsem večeřel," odpověděl. „Přinesl jsem vám tohle," podal mi velkou průhlednou plastovou krabičku s nějakým jídlem, „z jídelny. Vaří tam docela dobře a všiml jsem si, že vy se stravujete u sebe… pečený divočák," vysvětlil, když si všiml, jak podezřívavě tu krmi zkoumám. „Mě celkem chutnal."

„Dáte si se mnou?" nabídl jsem. „Vzal jste toho nějak hodně, bude dost pro nás oba."

Oči se mu rozzářily, moje předtucha mě nezklamala. „Druhou večeři nikdy neodmítnu."

Rozdělil jsem maso na talíře, přihřál a ukrojil dva krajíce chleba. Odnesl jsem to všechno do obýváku, kde si už Johnson udělal pohodlí v jednom z červených křesílek a právě zaujatě sledoval horor.

Potěšeně zamlaskal, když jsem mu podal jeho porci, a hned se pustil do jídla. Přitom ovšem dál upíral oči na televizní obrazovku, kde právě houf uniformovaných vojáků bojoval s jakýmsi vlkodlakem, takže si tukem z masa zašpinil košili.

Otevřel jsem svoji poslední láhev vína a oběma nám nalil. Kvůli komukoli jinému bych se rozpakoval, ale hovorného a upřímného Johnsona, který vyčníval z davu stereotypního personálu jako skála z moře, jsem si už dávno oblíbil.

Uchopil číši do pěsti a rovnou se zhluboka napil. Vínu asi moc nerozumněl.

„Proč jste přišel?" otázal jsem se po chvíli a doufal, že to zní nenuceně. Přitom jsem se soustředil na jídlo – divočák byl opravdu dobrý. Zvláštní, ještě nikdy jsem divočáka nejedl.

„Víte, s touhle zoologickou to jde od desíti k pěti," rozpovídal se a nastavil prázdnou číši. Bezmyšlenkovitě jsem mu dolil. „Vybudovali jsme ji před patnácti lety, já tu pracoval hned od začátku. Už tehdy se mi to nějak nepozdávalo, ale za ten plat…" povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Kdo by to nevzal, že?"

„Ale nelíbí se vám tu, mám pravdu?" přilil jsem trochu oleje do ohně. No co, říká se *kuj železo, dokud je žhavé*. A Johnson byl rozžhavený dost.

„Ani trochu," přiznal.

Vlastně jsem se mu nedivil. Nebýt Diamond, dal bych dávno výpověď. Po tom dnešním incidentu určitě.

„Proč ne?"

„Když jsem tu nastoupil, všechno se mi zdálo fajn," spustil. „Zvířata sice byla trochu divná a ředitel taky, ale to nebyla moje starost. Bral jsem jejich peníze a byl zticha."

„A pak se něco pokazilo," tipl jsem si.

„Přesně," nesnažil se zapírat. „Něco uteklo, dodnes nevím, co to bylo. Nějaký velký mluvící vlk…"

„Toho jsem viděl," přerušil jsem ho, vzpomněl jsem si totiž na vlka, který projevoval nespokojenost s propečeností masa. „Maso se mu zdálo být málo syrové."

„Ano. Tehdy ale sežral syrového masa až dost. Překousal elektrický ohradník, utekl, potloukal se po zoo a pochutnal si na několika návštěvnících. Taky zabil pět lidí, kteří se ho snažili chytit. Všichni měli kulomety," zdůraznil.

Nechápal jsem to. „Pět lidí s kulometama, elektrický ohradník… jak to, že ještě žije?" položil jsem myslím celkem logickou otázku.

„To vlastně nikdo neví," přiznal Johnson a opět se napil. „Obyčejný vlk – teda mluvící, ale jinak celkem obyčejný… Mělo ho to zabít," uzavřel.

Já jsem dospěl ke stejnému závěru.

„Některá zvířata jsou tu vůbec dost podivná," nadhodil jsem. „Je to tu samý mutant a některé věci – totiž bytosti – vypadají, jako by vyskočily z nějaké báje."

„To okřídlené monstrum je zářným příkladem," souhlasil. „Poznal jste ho, ne?"

„Co bych na něm měl poznat?" nechápal jsem.

Věnoval mi nevěřícný pohled. „Člověče, netvrďte mi, že nepoznáte čupakabru, když ji máte přímo před očima."

Číše mi vypadla z ruky a rozbila se.

„*Ču… pa… kab… ra*?" opakoval jsem nevěřícně. „Ale ta je přece vymyšlená! Neexistuje!"

Samozřejmě jsem věděl, co to čupakabra je – nebo co to *údajně* je. *El chupacabras*, tajemný „vysávač koz," který má sužovat Mexiko a jih Spojených států, se vynořil někdy v polovině devadesátých let, a v poslední době se podobné bytosti objevily i na Filipínách (prosím, to není od Ameriky zase tak daleko) a v Rusku. Má vypadat jako plazovitý humanoid, netopýr nebo… *lysý kojot*.

Některá svědectví tvrdí, že jde dokonce o okřídleného psa.

Mohla to být pravda? Mohla být čupakabra skutečná?

„No prosím," zavrčel jsem podrážděně, „dejme tomu, že je to opravdu čupakabra. Co ale dělá tady? Neměla by děsit Ameriku?"

„Žádné *dejme tomu*," nesouhlasil Johnson. „Víte moc dobře, že je to pravda. A pokud jde o to, co dělá tady… přece jste si nemyslel, že existuje jenom jedna čupakabra. Vždyť jich už lidi prokazatelně několik zabili."

„To byli kojoti," namítl jsem. „Nemocní kojoti."

„Většinou ano," souhlasil tlouštík. „Nejméně ve dvou případech to ale byly skutečné čupakabry."

„To by ale znamenalo, že jde o úplně nový živočišný druh!" nadchl jsem se.

„Pochopitelně," přitakal Johnson.

„Ale proč teda každá vypadá jinak?" nechápal jsem.

Johnson to zjevně taky nechápal. „To nikdo netuší. Domníváme se, že by mohlo jít o různá vývojová stadia…"

„Není to přece hmyz!"

„To jistě ne. Ale možná se křídla proklubají až s dosažením dospělosti."

„A co dělají do té doby?"

Můj společník pokrčil rameny. „Jak říkám, nikdo netuší, jak to s těmahle potvorama vlastně je. Ani o těch ostatních moc nevíme. Jenom to, čím je máme krmit."

„A kde všechna ta zvířata vlastně berete?"

„Všude možně. Znáte to, čas od času se narodí mutant, nebo nějaký blázen, který zná základy genetiky, vytvoří pro pobavení svých bláznivých přátel nějaký nový živočišný druh. Pár jich chytí lidi do pastí, o některých se dost mluví, takže pak není problém je najít…"

„A k čemu to vlastně všechno je?"

Poklepal si na čelo. „Samozřejmě pro peníze. Spousta lidí promrhá celé jmění, aby mohli vidět všemožné obludy. Ale někteří – třeba ředitel – v tom vidí něco jako poslání."

„Poslání?" Zase jsem se ztrácel.

„No, ředitel si myslí, že každá bytost má právo na život. Proto se je snaží všechny zachránit a umístit sem, aby tu mohli v klidu žít. Je křesťan jak poleno, to jste nevěděl?"

8. Podezřelé skutečnosti

Tak ředitel měl být křesťan? To se mi nějak nezdálo.

Vždycky jsem měl špatný pocit (až fobii) z kněží, Bible, kostelů, křížů, svátostí – zkrátka všeho, co nějak souviselo s křesťanským Bohem. Jednou jsem dokonce při pohledu na kněze jdoucího po ulici omdlel a probudil se v nemocnici. Poležel jsem si tam nějaký ten týden se silným otřesem mozku.

Ale tady bylo divné všechno, ne jenom ředitel.

A nikde jsem neviděl žádný kříž ani kněze.

Co se to tady děje?

Přemýšlel jsem o tom ještě dlouho poté, co Johnson odešel, a nebyl jsem z toho moudrý. Nakonec jsem se rozhodl zavolat profesorovi – ten věděl aspoň něco snad o všem.

Nedělal jsem si starosti, že by to nezvedl – kdysi se mi svěřil, že trpí nespavostí a často usíná až k ránu. A opravdu, zvedl to skoro hned.

„Prosím."

„Dobrý večer, pane profesore. Máte chvíli čas?"

„Vzhledem k tomu, že zítra neučím, tak ano, mám," odvětil. „Co potřebujete?"

Vylíčil jsem mu vše, co se dnes seběhlo a co jsem se poté dozvěděl od Johnsona. Pozorně poslouchal a když jsem skončil, přeptal se, jestli mám nějakou zbraň.

„Mám," ujistil jsem ho. „Dokonce dvě, pistoli a nůž."

„To nebude stačit." I když jsem neviděl jeho tvář, podle tónu hlasu jsem usoudil, že se mračí a hryže si rty. „Vy nejen že nemáte cvik v zacházení s pistolí, palné zbraně vám vysloveně nesedí. Radši máte, myslím, kordy, ne?"

„Ano." *Odkud věděl, že nemám rád palné zbraně*?

Šerm, to bylo něco jiného.Se slabostí pro šerm jsem se nikdy netajil.Ale že nesnáším palné zbraně, to jsem mu v životě neřekl. „Poslyšte, pane profesore, já myslím, že dvě zbraně docela stačí. A vždycky přece můžu místo kordu použít nějakou větev, ne?" Pokud máte dostatečný cvik, dokážete k boji použít všechno, co má zhruba délku a váhu meče.

„Nejspíš ano," připustil. „Ale kord potřebujete."

Opravdu začínal být paranoidní.

„Představte si," hučel do mě dál, „že něco uteče, zaútočí to na vás a vy zjistíte, že nemáte nabitou pistoli. Co budete dělat?"

Byl jsem nucen připustit, že v takovém případě by se kord opravdu nejspíš hodil.

„Tak vidíte!" zajásal, jako ostatně pokaždé, když se mu podařila trefa do černého. „Předpokládám, že vycházkovou hůl s kordem, kterou byste mohl nosit pořád u sebe, asi nemáte?"

„Nemám," přiznal jsem.

„Tak vám prostě budu muset obstarat kord," řekl.

„To by mě zajímalo, jak mi chce profesor biologie…"

„A fyziky, nezapomínejte! Vždycky jsem měl radši fyziku než biologii!"

„No dobře tak profesor biologie a fyziky. To by mě zajímalo, jak mi chcete obstarat kord, který by mi vyhovoval."

„Nebojte se, obstarám vám ho," slíbil a zavěsil.

Ráno mi doručili balík.

Byl poměrně dlouhý, něco přes metr, ale široký jenom asi třicet centimetrů. Taky výška nebyla nijak závratná. Byl překvapivě lehký a na poklep zněl jako dřevo. Nedočkavě jsem ho odnesl do obýváku na stůl a strhl z něj balicí papír.

Ukázala se dřevěná krabice. Sice z pěkného tmavého dřeva s červeným nádechem, ale v podstatě nic oslnivého.

„Nic moc," okomentovala to Diamond.

Já na to však nedbal a otevřel jsem ji – pomalu, protože miluju překvapení. Vzápětí jsem si musel sednout.

Uvnitř na polštáři z černého sametu ležel dlouhý kord v kožené pochvě.

Jílec byl omotaný černou kůží a zakončený matně stříbrnou hruškou ve tvaru slzy. Kroucená záštita přecházela, jak bývá u kordů pravidlem, v košový chránič ruky, v tomto případě tvořený proplétanými pásky kovu. Zdobení prakticky chybělo, ale krása kovových prstenců a spirál to plně vynahrazovala.

Pochva byla zhotovena z černé kůže, dole se zužovala do špičky zakryté tepaným kusem kovu, totéž platilo i nahoře. V dopadajícím světle se kůže namodrale leskla.

Jako ve snu jsem sevřel rukojeť. Padla mi do ruky, jako by odjakživa byla sučástí mého těla. Tasil jsem.

Čepel byla černá.

Černá jako noční můra, černá jako smrt. Tmavý povrch se jen matně blyštěl. Mávl jsem kordem v základním útoku, připadal mi lehoučký jako pírko. A přitom to byla opravdová zbraň, smrtící zbraň z neznámého černého kovu.

Mezi laiky převládá názor, že kordy jsou čistě bodné zbraně. Není to pravda, mají i ostří. Samozřejmě mečem s tak úzkou a relativně křehkou čepelí nemůžete někomu useknout hlavu, ale na řezné nebo sečné zranění to stačí.

Ale co je to za černý kov?

Znal jsem černou ocel. Z té se vyrábí armádní nože, protože černý povrch neodráží světlo a zbraň tak nemůže svého nositele prozradit. Ale tohle nebyla černá ocel. Vypadalo to spíš jako sklo a zdálo se, že čepel se nepatrně vlní, jako by byla živá.

Nesmysl,okřikl jsem se, *zbraně přece nejsou živé*.

Celé to bylo nějaké divné.

Abych si trochu provětral hlavu, rozhodl jsem se projít. Diamond jsem pro jistotu vzal s sebou. Neušli jsme snad ještě ani sto metrů, když jsem uslyšel, jak na mě někdo volá.

Obrátil jsem se a zjistil, že ke mně pospíchá vousáč s pistolemi – Smith, tak se jmenoval.

„Dobré ráno," pozdravil.

„Jak pro koho," reagoval jsem.

„Vidím, že máte novou zbraň," pokusil se zapříst rozhovor a ukázal na kord, který mi visel u pasu.

„Mám," odsekl jsem.

„A kde jste…"

„Víte co, můžete mi prosím dát pokoj?" požádal jsem zdvořile. „Nemám náladu."

„To je sice hezké," odvětil, „ale já vám musím něco ukázat." Popadl mě za ruku a vlekl za sebou takovou silou, že sem ho chtě nechtě musel následovat.

Zanedlouho jsme dorazili k cíli. Byl jím veliký zastřešený výběh, spíš něco na způsob voliéry. Uvnitř ležel ten podivný okřídlený kojot – pořád jsem odmítal připustit, že by to mohla být čupakabra – a zpracovával flák krvavého masa.

Nikde jsem neviděl nic zvlášť zajímavého.

„Nevidíte?" tázal se.

Musel jsem přiznat, že ne.

„Tady," ukázal.

Nebylo to nic zajímavého. Obyčejný velký visací zámek, železný, nezdobený. Vchod do výběhu byl taky relativně obyčejný, dveře obdélníkového tvaru z plexiskla, opatřené naprosto všední kovovou klikou.

„Co s tím máte?" nechápal jsem.

„Podívejte, včera ta čupakabra utekla, že?"

„Jistě." Vždyť ji přece honil.

„A zdi jsou nepoškozené, dveře taky, zámek není poničený, nikde není vidět nic rozbitého… nepřijde vám to divné?"

Když jsem se na to podíval takhle, tak vlastně ano, bylo to divné. „Možná už to opravili," nadhodil jsem.

„A nikde není vidět žádná stopa?" namítl.

„No…"

„Já vám povím, co se stalo," zamumlal a náhle vypadal ostražitě. „Ta potvora…" kojot po něm vrhl navýsost podrážděný pohled, ale oba jsme to ignorovali, „… nemohla jen tak utéct. A to znamená… víte, co to znamená, ne?"

Ano, věděl jsem to. Ale nechtěl sem si to připustit.

Protože když zvíře nemůže utéct samo, musí to znamenat, že mu někdo pomohl. Že ho někdo pustil.

Vracel jsem se na svoje stanoviště. Bylo hezky, kolem chodili příjemně naladění lidé, ale já nebyl spokojený. Na můj vkus se poslední dobou všechno ubíralo moc divným směrem.

„Proč jsi tak zamlklý?" zeptala se Diamond.

Vysvětlil jsem jí to. Chvíli mlčela.

„To se mi vůbec nelíbí," řekla nakonec. „Něco se blíží."

Musel jsem s ní souhlasit. A měl jsem nepříjemnou předtuchu, že to *něco*, ať je to cokoli, v žádném případě neskončí dobře.

9. Náhodně vyslechnutý rozhovor

Ráno nic nenaznačovalo, že by se měly dít další podivné věci. Dokonce to vypadalo, že dneska bude úplně normální den. Rozhodl jsem se taky chovat normálně – netrénoval jsem šerm a raději připravil snídani.

Diamond přímo hltala – shledal jsem, že se jí vrací chuť k jídlu, což bylo, myslím, po stresujících událostech uplynulých dní důležité. Já pojedl chleba se sýrem a papriku (nesnáším zeleninu kromě paprik) a místo vína výjimečně pil čaj (nehledě k tomu, že víno stejně došlo).

Potom jsme vyšli ven.

„Dneska je tu jak po vymření," prohlásila Diamond.

A opravdu – nikde ani noha. Kolem nešel jediný boháč ani zaměstnanec, nejelo žádné auto ani nic neutíkalo (zaplaťpánbůh).

„Co budeme dělat?" zeptala se.

„Třeba odpočívat," navrhl jsem.

Proti tomu nic neměla.

Tak jsme tedy odpočívali. Diamond se popásala a já si vynesl ven židli a dal se do čtení jakéhosi románu, který jsem si před celou věčností půjčil z knihovny a ještě jsem si nenašel čas, abych ho otevřel.

Bylo příjemně teplo a kniha byla nesmírně nudná. Asi po půl hodině jsem se přistihl, že spím s otevřenýma očima.

Odložil jsem slátaninu do trávy. „Nenudíš se?“ zeptal jsem se.

„Ani ne,“ odpověděla Diamond.

„To tě obdivuju,“ byl jsem nucen přiznat. „A jak to?“ Já bych se po půlhodinovém zírání do země a žvýkání trávy zbláznil nudou.

„Přemýšlím,“ odvětila lakonicky.

„A o čem?“ zajímalo mě.

„O fungování světa.“

Cože?

„Promiň, asi jsem se přeslechl. Říkala jsi *o fungování světa*?“ ujišťoval jsem se a doufal, že mě opravdu šálí sluch.

„Jasně,“ kývla hlavou.

Jak ji něco takového mohlo napadnout? Byla zvíře (ne že by to znamenalo, že musí být přízemní, to ne, přece jen to byla *Diamond*, ale přesto zvíře), které v životě neopustilo výběh, a zničehonic začne přemýšlet nad fungováním světa?

„A na co jsi přišla?“ chtěl jsem vědět.

„Na to, že vy lidé máte hrozné předsudky, co se týče…“

Naštěstí se v tu chvíli konečně objevili návštěvníci a uťali ji v nejlepším. V tu chvíli jsem jim byl ze srdce vděčný.

Byli jenom čtyři, postarší manželé a dvě malé děti. Pravděpodobně prarodiče s vnoučaty. Všichni byli vybraně oblečení, ale na rozdíl od mnohých jiných, keré jsem tu kdy viděl, výjimečně vypadali, že se o zvířata a přírodu opravdu zajímají.

„Babi, co je to za koníka?“ vyptával se jeden z chlapečků vysokým, pro děti příznačným hláskem.

„To je *zebra*, Jimmy,“ vysvětlila stará paní. „To je takový pruhovaný koník z Afriky.“

„Není to spíš Asie?“ zapochyboval její manžel.

„Jasně že ne,“ zavrtěla hlavou. „Zebry žijí v Africe.“

„Neříkej, já myslel, že je to Asie!“ nevzdával se stařík.

„Tak tos myslel špatně,“ zněla břitká odpověď.

„Nene, mě vždycky učili, vždycky, že zebry žijí v Asii! Jasně si pamatuji, že moje učitelka… ech, jak se jmenovala… no, taková ta tlustá s kudrnatýma vlasama…“ a dědoušek se pustil do rozvláčného popisu dotyčné učitelky a hodin přírodopisu, jichž seúčastnil před šedesáti lety, když ještě chodil na základní školu.

„Ale dej pokoj!“ křičela do toho babička. „To je hrozné, jak jsi zapomnětlivý… je to Afrika, vždycky to byla Afrika…“

„Ne, Asie!“ vedl si svou.

„Afrika! Přestaň už, mateš děti!“

„Stejně je to Asie,“ musel mít dědeček poslední slovo.

„*Afrika*!“

Než se mohli začít zase hádat, zasáhl mladší chlapec:

„Proč je ta zebra modrá, dědečku?“ položil celkem pochopitelnou otázku. Koneckonců, modré zebry se nevidí každý den.

„Nemluv nesmysly,“ zabručel stařík, „kdo to kdy viděl, aby zebry byly modré? Zebry jsou černí koně s bílýma pruhama…“

„Bílí koně s černýma, dědečku,“ prohlásil chlapec tónem nepřipouštějícím diskuzi. „Ale tahle je má modré. A hřívu má taky modrou. A myslím, že i oči má modré.“ To musel mít opravdu dobrý zrak, když na tu vzdálenost dokázal rozpoznat barvu očí.

„Říkal jsem ti, abys nemluvil nesmysly!“ rozkatil se stařík. „Zebrymají vždycky jenom černé pruhy,“ vida, najednou už ne *bílé*, „nikdy modré! To já musím vědět, protože jsem mnohem starší než ty! Pamatuji si přesně, co kdysi říkala o zebrách moje učitelka přírodopisu… ech, jak se jmenovala… no, taková ta tlustá s kudrnatýma vlasama…“

A bylo to tu zase.

„Ale ta zebra má vážně modré pruhy, Berte,“ všimla si teď už i babička.

Bert zavrtěl nevěřícně hlavou – dokonce už i jeho žena přistoupila na tu hru! –, ale zjevně v něm zahlodal červík pochybností, protože vytáhl z náprsní kapsy brýle a nasadil si je. Vzápětí vytřeštil oči, divže mu nevypadly z důlků.

„Propána,“ zamumlal téměř nesrozumitelně, „ta zebra má modré pruhy! Modré…“ opakoval ještě jednou.

„Vždyť jsem ti to říkala!“ provolala triumfálně jeho manželka.

„Modré pruhy…“ mumlal dědeček. To na něj bylo jednoduše moc. Musel si sednout na lavičku.

„Co myslíte, umí něco zvláštního?“ zajímal se starší chlapec.

„Támhle sedí pan ošetřovatel,“ ukázala na mě jeho babička. Seschlou ruku měla ozdobenou množstvím masivních, neuvěřitelně ošklivých starých prstenů. „Zeptej se ho a uvidíš.“

„Haló, pane ošetřovateli!“ zakřičel chlapec fistulkovým hláskem.

Převrátil jsem oči v sloup, ale rychle jsem nasadil jakž takž přijatelný výraz zdvořilého zájmu. „Ano?“

„Umí ta vaše zebra něco zvláštního?“

Nakrabatil jsem čelo a předstíral, že usilovně přemýšlím. „Zvláštního? Co tím myslíš?“

„No, jestli je třeba cvičená jako v cirkuse… že umí stepovat, proskakovat hořícím kruhem nebo nosit klacík jako pejsek? Nebo jestli umí…“ zamyslel se, „… třeba malovat?“

Proboha, kam jsem se to dostal? proletělo mi hlavou. *To těm dětem dneska nestačí, že vidí zvířata dělat pitomosti v cirkuse, a chtějí to vidět i v zoo*?

„Jak by asi malovala?“ zeptal jsem se a doufal, že to zní zaujatě a ne tak, jak sem se cítil – tedy naštvaně.

„Sloni malují chobotem,“ informovalo mě dítě. „Tak ona by si mohla vzít štětec třeba do tlamy…“

Každý ví, že sloni malují chobotem, chtělo se mi zařvat. Ale udržel jsem se. Přece si nenechám zkazit den jedním hloupým klukem, jehož rodiče mají nezdravě moc peněz.

„Ne, malovat neumím," ozvala se Diamond.

Dědeček omdlel a sesul se z lavičky.

Babička zaječela, upustila zrcátko, v němž se zhlížela, a vrhla se před vnuky, aby je vlastním tělem mohla bránit před tou nepředstavitelně nebezpečnou zrůdou – mluvící zebrou. Její statečnost byla chvályhodná, ale vzhledem k tomu, že nás oddělovala tři metry vysoká zeď, poněkud zbytečná.

„Hustý!" zaječel menší chlapec.

„Ono to mluví!" zahulákal větší. Společnými silami odstrčili babičku, která jim blokovala výhled, a vrhli se ke zdi.

Stará paní to vzdala a šla se postarat o svého manžela, který pořád ležel omdlelý na zemi. Dobře dělala, v takovém věku se mohl z povalování na zemi snadno nachladit.

„Pane, jak to, že vaše zebra mluví?" zeptal se slušně menší chlapec. Proč ty děti pořád kladou otázky, na které my dospělí neumíme uspokojivě odpovědět?

Byl jsem nucen přiznat, že nemám tušení.

To ho dost zklamalo. Nejspíš si myslel, že dospělí vědí všechno.

„Jak to, že to nevíte?" položil jeho bratr další duchaplnou otázku.

Bože, ty děti budou jednou moje smrt.

„No, ono se to má tak," hledal jsem honem nějaké východisko „že jsem tu nový a…"

„Tak to toho o zvířatech asi moc nevíte, co?" pravil se světáckým výrazem ten menší poděs.

To jsem si zase dal. Teď budu muset poslouchat přednášku o zvířatech z úst šestiletého dítěte nejvyšší vrstvy.

„Petere, nech pána být," zasáhl starší poděs a já se na okamžik bláhově zaradoval, že budu mít klid. Toho jsem se ale nemusel obávat. „Ty o zvířatech nic nevíš, nech to na mně."

„Ale jo, vím!" rozkřičel se malý. „Učíme se o nich ve školce!" Asi musel být nějak postižený, když ještě chodil do školky.

„A my ve škole," vyrukoval starší se silnějším kalibrem. „Jak říkám, v porovnání *se mnou*," a nafoukl se jako holub, „nevíš o zvířatech nic. Tyse zajímáš jenom o ty svoje Bakublbce, tak mě nech být a poslouchej, jak to pánovi vysvětlím…"

Chudáci jeho rodiče, pomyslel jsem si v náhlém návalu solidarity, *tohle jim nezávidím*.

„Jsou to *Bakugani*!" zavřískal Peter. „Ne *Bakublbci*!"

„Bakugani nebo Bakublbci," mávl pohrdavě rukou starší bratr, jehož jméno jsem už úspěšně zapomněl, „to je jedno. Poslouchej, jak to pánovi pěkně vysvětlím."

Tak už se do toho dej, zasténal jsem v duchu, *nebo umřu nudou, než vůbec stihneš otevřít pusu*.

„Abyste věděl, pane," začalo dítě panovačným, povzneseným tónem, „zebry žijí v Africe, to ví každý, takže jedí trávu, jenomže ta tráva roste na poušti, protože Afrika je jedna velká poušť, takže někdy s tou trávou sežerou i písek, což jim může vlézt na mozek… bla, bla, bla…"

„Přesně!" přidal se nadšeně mladší bratr, který už stihl zapomenout, že je strašně rozčilený, a přispěchal se svou troškou do mlýna. „Ta vaše zebra určitě snědla písek, na který někdo vylil takové to… no, jak se to jmenuje, kdysi se tím psalo…"

„Netuším," pokrčil rameny ten starší. „Moč?"

„Možná kyselina?" dohadoval se znovu ten mladší.

Vyprskl jsem smíchy. *Kyselina*, proboha!

Okázale mě ignorovali. „Babi, jak se to jmenuje?"

„A co?" zeptala se babička. Pořád totiž křísila dědečka a svým vnoučatům nevěnovala naprosto žádnou pozornost.

„Takové to modré," řekl starší.

„Čím se kdysi psalo," doplnil mladší.

„Inkoust," utrousila stará dáma beze stopy zájmu v hlase a dál se snažila vzkřísit svého muže, který konečně začínal jevit známky života – zachvěla se mu víčka a něco zamumlal.

Děti vůbec nezajímalo, že se jejich dědeček konečně probírá, a vrátily se k diskuzi – nebo spíš monologu – o zvířatech.

„Ta vaše zebra určitě snědla písek, na který někdo vylil inkoust," dohadoval se Peter, „a z toho zmodrala. To je jasné."

„Jak facka," doplnil ten druhý.

„A potom jí vlezl na mozek… ééé…" mladšímu poděsovi došly nápady. Naštěstí mu přišel na pomoc bratr.

„Beduín," prohlásil. „To je takový… tropický tento… virus, který způsobuje nemoc beduinismus, neboli kretenismus, kvůli které nemocný rapidně ztrácí inteligenci."

„To znamená, že se z něho stane blbec," vysvětlil ochotně Peter.

„A protože ta zebra není člověk, ale zvíře, je její forma beduinismu ještě horší, čili je tak hrozně pitomá, že vypadá skoro jako chytrá. Bohužel, kretenismus je nevyléčitelný, a tedy…"

„Děti, jdeme!" ozvala se babička. Podpírala pobledlého dědečka, ale kupodivu se jí jaksi podařilo popadnout oba ty nezmary a vléct je pryč. Z dálky ještě dlouho zaznívalo jejich jekot, že nestihli tomu pánovi povědět o posledním stadiu kretenismu.

Druhý den ráno jsem jako obvykle připravil snídani. Diamond výjimečně ještě spala, tak jsem pojedl sám a vyšel ven.

Bylo tu víc lidí než včera. Jen a tu chvíli, než jsem došel k vratům výběhu, jsem jich napočítal asi dvacet. To bylo docela divné, protože z toho, že všichni měli deštníky, se dalo soudit, že venku prší. A upřímně – komu by se chtělo v dešti do zoologické, i když tak výjimečné? Jasně, pod zemí neprší, ale přece jenom bych čekal, že spíš budou sedět doma a dívat se na televizi.

Moje úvahy o počasí a chování lidí však rozptýlilo něco velmi zajímavého. Nebo spíš někdo.

Dva zaměstnanci, z nichž jednoho jsem si matně vybavoval z oné nešťastné schůze personálu a druhého jsem viděl poprvé, šli s hlavami u sebe a něco si šeptali. Nedávali moc pozor na cestu, občas tedy do někoho vrazili a museli se pak omluvit.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. Sotva se dostatečně vzdálili, odemkl jsem vrata a vydal se za nimi. V davu boháčů by mě pravděpodobně nezahlédli, ani kdyby se snažili, a oni se soustředili jen na rozhovor.

Proplétal jsem se davem a pozvolna se k nim přibližoval. Zanedlouho jsem se ocitl na doslech.

„… k ničemu," říkal právě ten, kterého jsem neznal.

„Přesně tak," souhlasil jeho společník, vytáhlý muž s mohutným stalinovským knírem. „Měl jsem radši zůstat u básní."

„Všechno to jde do kytek," vyjádřil své přesvědčení ten první.

„Přesně tak. Ta úroveň personálu je prostě hrozná…"

„Pravil básník!"

„Haha, fakt vtipný. Ale myslím to vážně. Já jsem aspoň vyučený kuchař, takže vím něco o jídle a tím pádem můžu vařit. Ale ti, co se tu dostali nějakou náhodou a pak se všemožně doučovali…"

„Třeba ten Johnson."

„Přesně tak," přispěchal vyučený kuchař s ujištěním. Tahle fráze, jak jsem si stačil všimnout, se v jeho mluvě objevovala velmi často. Asi měl malou slovní zásobu. „Ten dělá myslím hlavního hospodáře nebo tak něco, a přitom to prej kdysi byl bezdomovec jak vyšitej, věčně naloženej v lihu…" sklouzl opět k nespisovnému vyjadřování.

„Když už jsme u toho nakládání, kdy zase budou naložené kotletky? Víš přece, jak je mám rád."

„Dej mi pokoj s kotletkama. Já se tady bavím o úrovni personálu, a ty do toho začneš motat kotletky… No nic. Další mýlka našeho drahého ředitele byl ten Fletcher. Prej že vystudovanej chovatel koní se bude hodit. Ale zapomněl zmínit, že je to taky zloděj a vrah. Naštěstí už je po smrti, zabil ho…"

„Já vím, ten nový. Já jsem na té schůzi taky byl."

„A co si o něm myslíš?"

„Divný patron. Je to sice veterinář, a dobře tak, ale mám z něho takový nepříjemný pocit."

Tak nepříjemný pocit? Vážně? A proč? Jistě, vždycky jsem byl uzavřený a sarkastický, a občas taky cholerický, ale jinak jsem žil v domnění, že jsem celkem normální člověk. Ledaže by mu vadila moje záliba v šermu, ale o té tady vlastně nikdo nevěděl.

„Jo, přesně tak. Ale to není všechno, ten personál. Kdysi, když jsem tu začínal, a to je už jedenáct let, se mnohem víc pečovalo o zvířata, a dneska…"

„Jak pečovalo?"

Kníratý kuchař pokrčil rameny. „No, ošetřovatelé si s těma chytrýma třeba povídali, četli jim nebo je učili malovat. Nějak je tak všestranně rozvíjeli. Dneska už je to jenom byznys – naučí je mluvit, a pak už jenom žerou, spí a postávají ve výběhu. Chudáci, je mi jich líto."

10. Sbližování

Ta slova mě zasáhla jako dýka vražená do srdce. *Jenom žerou, spí a postávají ve výběhu*. A věděl jsem, že je to pravda.

Co vlastně Diamond odlišovalo od obyčejného zvířete? Ano, měla modré pruhy a uměla myslet a mluvit, ale co víc? Ráno vstala, nasnídala se a pak vyšla ven do výběhu, v lepším případě se projít. Večer se se mnou dívala na horory.

A jinak nic.

Neměla žádnou zálibu, žádné vědomosti, neznala literaturu, filosofii, přírodní vědy. Jenom tu přežívala ze dne na den. Pokud jí to vyhovovalo, tak jenom proto, že nic jiného neznala.

A co já? zděsil jsem se v náhlém návalu jasnozřivosti. *Co tady dělám*? Jenom sedím, zírám na televizi a piju víno. Přivezl jsem si s sebou několik knih –Rimbauda, Gorkého, Tolkiena. Všechny ležely zapomenuté na dně kufru.

Obrátil jsem se na patě a rozběhl se zpátky.

Vtrhl jsem do ložnice jako velká voda, právě když Diamond vstávala. „Co blázníš?" zamumlala pohoršeně.

V několika stručných větách jsem jí vylíčil, co jsem zaslechl a co jsem si díky tomu uvědomil. Když jsem skončil, zírala na mě, jako bych spadl z višně.

„A proč bych se měla rozvíjet?" nechápala.

„Tobě se to snad líbí?" zakřičel jsem. „Ráno vstát, najíst se, vyjít ven, dělat tam ze sebe do večera kašpara, pak se zase najíst, vykoupat se a jít spát? Pořád dokola?"

Vypadala poněkud zaraženě. „No ale to je přece normální," namítla. „Zvířata jsou v zoologické od toho, aby…"

„Ty přece nejsi obyčejné zvíře," namítl jsem.

To jsem neměl říkat.

„Ne, nejsem," přisvědčila. „Jsem modrá. Modré zebry nejsou normální. Jsou proti přirozenému řádu světa."

„To ti namluvil kdo?" vyletěl jsem.

„Ředitel."

S tím si to taky vyřídím, přísahal jsem v duchu. „To vůbec není pravda."

„No a i kdyby ne, tak co?"

„Jaké *tak co*? Copak jsi nikdy nechtěla mít žádné záliby, něco se naučit? Budeš tady přežívat čtyřicet let, a proč vlastně?"

Chvíli bylo ticho. A pak…

„Čtyřicet let?" Hlas jí tak přetékal nevírou a bolestí, že jsem cítil, jak mi puká srdce.

„Ano," přitakal jsem.

„Možná bys mi mohl něco přečíst," souhlasila zdráhavě.

Diamond se rychle najedla (zase jsem musel utřít podlahu, ale nevadilo mi to) a pak se uvelebila na pohovce v obýváku. Vzal jsem to první, co mi přišlo pod ruku – Opilý koráb od Arthura Rimbauda –, sedl si vedle ní a začal číst:

„Když plul jsem po Řekách, jež nelítostně pádí, tu jednou musil jsem dát sbohem lodníkům:
křiklaví divoši k nim vpadli v lodní zádi a nahé přibili je k pestrým kolíkům.

Pak nestaral jsem se už vůbec o posádku,

jež vezla obilí, sklad bavlny a chmel.

Když mužstvo skončilo svou pranici a hádku,

tu řeky nechaly mne plouti, kam jsem chtěl.

Přes mocné přílivy a mořské vlnobití
jsem spěchal, zaslepen jak dítě v peřině,
jak poloostrovy, jež zběsile se řítí,
když odpoutaly se a bloudí v bařině.

Hrom s bleskem házely mně svoje smolné věnce.
Pět nocí tančil jsem jak zátka na míse
na slaných hladinách, jež vězní utopence,
nedbaje majáků, jež hloupě šklebí se.

Zelený příval vod, sladší nad hořké trnky,
skrznaskrz prosákl můj pochroumaný vrak
a rozbil kormidlo, a smýval ze mne skvrnky
po mořské nemoci, jež zkalila mi zrak.

A od té chvíle jsem se koupal v širém moři,
jež bylo plné hvězd, a bez cíle jsem plul,
hltaje blankyty, do nichž se občas noří
zasněný umrlec, jenž právě utonul…“

Diamond spala. Opírala se o mě a ve tváři měla po dlouhé době spokojený, uvolněný výraz.

Dalších několik dní jsem se usilovně snažil najít něco, co by Diamond bavilo, ovšem všude jsem narazil – tedy kromě básní. Ty vydržela poslouchat třeba celé hodiny. Ale nic jiného ji nezaujalo. Přírodní vědy jí přišly nudné, filozofie zbytečná, odborné publikace suchopárné. A čtení a psaní nechápala už vůbec – jak může někdo pochopit, co říkají nějaké symboly na papíře, to bylo nad její síly.

Ale něco pozitivního to přece jenom přineslo. Měla lepší náladu, už netrpěla pocity méněcennosti a byla otevřenější.

V té době jsem se dozvěděl, že zaměstnanci mají právo zvát si návštěvy zvenku, pokud se ukáže, že jsou důvěryhodné. Věděl jsem, koho chci pozvat – profesora.

Zeptal jsem se Diamond na její názor. Protože jsme právě dočetli další báseň, v dobré náladě jen kývla hlavou a dál se k tomu nevyjadřovala.

Ředitel byl o poznání zdrženlivější.

„Víte, pane Harrisone,“ pravil zadumaně, když jsem za ním zašel a požádal ho o dovolení, „nevím, jestli je to moudré. Návštěvy se snažíme omezit na minimum, protože není dobré, když moc lidí zvenku ví, že existujeme…“

„Ale vždyť je to váš bývalý spolužák,“ vyhrkl jsem.

„To je pravda,“ připustil.

Viděl jsem na něm, že už je nalomený. „Denně tu přijde několik desítek lidí,“ přesvědčoval jsem ho, „jeden další ničemu neuškodí.“

Ještě chvíli se vykrucoval, ale nakonec povolil.

Volal jsem profesorovi ještě ten večer a pozval ho. Byl ohromně nadšený a slíbil, že přijede hned zítra ve tři odpoledne.

Na určenou hodinu jsem nachystal malé občerstvení – chlebíčky, sušenky a kávu. Na té jsem si dal zvlášť záležet, protože profesor pil kávu tak silnou, že by normálního člověka snad zabila, a slabší neuznával (tvrdil, že rozdíl mezi slabou kávou a vodou je jenom v barvě).

Vždycky byl nesmírně zapomnětlivý, tak jsem se nijak zvlášť neznepokojoval, že nedorazil přesně na čas. Ovšem když se přiblížila čtvrtá, byl jsem už mírně nervózní. Ve čtvrt na pět jsem už pochodoval po místnosti jako tygr v kleci.

„Myslíš, že přijde?“ pronesl jsem jen tak do vzduchu.

„Nevím,“ odvětila Diamond, která z pohovky sledovala nějaký horor. „Když nepřišel doteď, tak už se ho sotva dočkáme.“

Zklamaně jsem vypil nachystanou kávu (stejně už byla studená) a šel postavit vodu na novou.

O čtvrt hodiny později, zrovna když jsem chtěl poznamenat, že je to jak čekání na Godota, někdo zazvonil.

A kdo to asi byl?

„Dobrý den, pane profesore,“ uvítal jsem ho možná trochu kysele, „pojďte dál, čekáme na vás jak na smilování.“

„Ty možná, ale já ne,“ ozvala se Diamond z obýváku.

Profesor mi potřásl rukou a vstoupil. Chtěl jsem něco trefně poznamenat k jeho vzhledu, vtom ale zapípala konvice.

Než jsem zalil kávu, stihl se už profesor přesunout do obýváku a uvelebit se v jednom z křesel. Postavil jsem před něj šálek a usedl na pohovku vedle Diamond.

Profesor byl drobný, hubený a proplešatělý mužík se špičatým nosem, malýma očima a poněkud hitlerovským knírkem. Mohlo mu být asi padesát. Obvykle nosil staré, ale zachovalé džíny, tričko a lehkou mikinu, kterou v zimě vyměnil za černý vlněný svetr. Když ale bylo třeba něco pitvat, objevil se vždy v bílém plášti s kapsami nacpanými různými hrozivými nástroji – skalpely, pilkami, kapátky a podobně.

Dnes měl na sobě nové šedé kalhoty, které vypadaly skoro jako oblekové, ale na druhý pohled se z nich vyklubaly lepší džíny. Tričko měl tentokrát červené a místo mikiny koženou bundu, kterou si teď sundal a přehodil přes područku křesla.

„Tak povídejte,“ vyzval mě.

Na tohle jsem nebyl připravený. Myslel jsem, že se nejdřív bude vyptávat, jak se mi daří a jestli jsem s novou prací spokojený, jak tomu v podobných případech bývá.

„A o čem?“ položil jsem velmi inteligentní otázku.

Foukl do kávy a usrkl. „Jak se vám daří, jak se vám líbí nová práce? Mají tu dost bílého vína?“

„S vínem je to hrozné,“ využil jsem příležitosti si postěžovat. „Jenom samé červené, které chutná jako z krabice, a jiný alkohol tu nemají – jenom koňak, whisky a nějaké takové svinstvo.“

„Whisky je svinstvo,“ souhlasil profesor živě – věděl jsem, že tento alkohol nesnáší. „Ale skleničku koňaku bych neodmítl.“

Vstal jsem, došel do kuchyně a donesl mu žádané pití. Rovnou celou láhev. Ze zkušenosti jsem věděl, že káva a alkohol na něho naprosto nepůsobí.

Než jsem se vzpamatoval, nasál do sebe půl lahve a zapil to kávou. Z takového množství alkoholu najednou ho asi

pálilo v krku a potřeboval to něčím utišit, protože vdechl celý chlebíček naráz. Pak se znovu pohodlně rozvalil v křesle.

„Tak jak se vám tu líbí?“ zopakoval svou předchozí otázku.

Pokrčil jsem rameny. „Celkem to ujde. Sice nedávno jedno zvíře uteklo a museli jsme ho chytat, ale jinak si nemůžu stěžovat.“

„Něco uteklo?“ To ho zjevně zaujalo, předklonil se a lokty položil na stůl. „A co to bylo?“

„Nějaký kojot.“ Nechtěl jsem zacházet do podrobností, nebo dokonce opakovat Smithovo absurdní tvrzení, že má jít o mýtického vysávače koz.

Jenže Diamond žádné zábrany neměla.

„Byla to čupakabra, žádný kojot,“ zamumlala, aniž odtrhla oči od televize – ten stupidní horor spěl ke konci a hrdinové v něm statečně bojovali s ohromnou přesilou zombií.

Profesor to vzal s klidem.

„Čupakabra, zajímavé,“ pravil zadumaně a opět se napil kávy. „A jak jste ji chytil?“

„Nebyl jsem na to sám,“ snažil jsem se rychle uvést věci na pravou míru – profesor mě přeceňoval. „Pomáhali mi ještě tři lidé. Johnson, takový tlustý, potom nějaký Smith ještě jeden člověk, ale ten bohužel zemřel.“

„Zabila ho ta čupakabra, předpokládám?“

„Ano,“ přitakal jsem. Nechtělo se mi to rozebírat.

Chvíli bylo ticho. Profesor dopil kávu, polkl dalších pár doušků koňaku a něco si poznamenal do mobilu. Pak položil další otázku: „Co říkáte na ředitele?“

Zaváhal jsem. „Asi to není špatný člověk, ale je takový, jak to mám říct… divný. Takový moc tajemný, neurčitý a přehnaně profesionální. A nemá moc smysl pro humor.“

Můj společník vyprskl smíchy. „Smysl pro humor! Vy jste dobrý! Tihle lidi *nikdy* nemají smysl pro humor.“

„Jak to?“

„No, myslím…“ profesor se opět napil koňaku, otřel si rty a postavil téměř prázdnou láhev zpátky na stůl, „… že jim práce prostě vleze na mozek. Stanou se z nich workholici. Ti nemívají smysl pro humor. Znají jenom práci.“

Vzpomněl jsem si, co mi nedávno řekl Johnson – že ředitel má být křesťan. Profesor jenom znuděně pokýval hlavou.

„Vždycky byl hrozný pánbíčkář,“ odfrkl si. „Už na vysoké. Pořád u sebe nosil Bibli, v jednom kuse se modlil a prosil o odpuštění. Nechápu proč – v životě nespáchal žádný hřích. Jednu dobu chtěl být dokonce knězem, pak zase pracoval v nějaké charitě, až nakonec skončil tady.“

„A proč to dělá?“ nechápal jsem. „Proč tohle všechno – podzemní zoologická, mraky personálu… nebylo by lepší, kdyby se staral o zvířata ve volné přírodě nebo třeba učil děti v Africe?“

Profesor si poklepal na čelo – doufal jsem, že se to týká ředitele, ne mě. „Nerozumím tomu. Vždycky byl divný, a…“

Zazvonil mu mobil.

Zvedl ho. „Haló?“

Neslyšel jsem, co mu volající řekl, ale profesor se zachmuřil. „Je to vá… ano, rozumím… ano, hned. Nashledanou.“

Zvedl se. „Omlouvám se, ale musím jít. Volal mi známý, že mu utekl smrtelně jedovatý pavouk. Budu ho muset chytit… stává se to tak třikrát do roka,“ vysvětlil, když si všiml mého udiveného výrazu. „Chudák, koupil toho pavouka před třiceti lety, měla to být nějaká Theraphosa, jenomže to hrozně vyrostlo a nikdo neví, co to je. Je to hrozně agresivní, jednou mě to málem zabilo.“

„Proč si to nechytí sám?“ podivil jsem se.

Věnoval mi podrážděný pohled. „Zkoušel jste už chytat pavouka velkého jako psací stůl?“

11. Kde je profesor?

Druhý den ráno jsem volal profesorovi, abych zjistil, jak to s tím pavoukem dopadlo. Nebral to.

Nedělal jsem si kvůli tomu těžkou hlavu – koneckonců mohl ještě spát, nebo byl třeba ve sprše a tím pádem telefon neslyšel. Nasnídal jsem se a zkusil to znova.

Nic.

Ani za hodinu, ani za dvě, ani po obědě. To už bylo divné.

Co se mohlo stát?

Věděl jsem, že profesor učí na univerzitě v Glasgow, přece jsem ho tam ještě donedávna potkával coby student, ale dva dny v týdnu (mimo jiné i dneska) měl volno. Pokud ho včera nezabil ten pavouk, o čemž jsem pochyboval, měl by na telefonát reagovat.

To mohlo znamenat jediné – něco se mu stalo.

Nech toho, okřikl jsem se. *Možná má prostě vybitý mobil nebo tak něco. Třeba šel na nákup, nebo do knihovny.*

Jenomže profesor měl vlastní knihovnu doma. Možná dokonce rozsáhlejší než tu univerzitní. A protože jedl jako vrabeček, na nákup chodil tak co dva týdny.

Musel jsem zavolat policii.

Pokud někoho nesnáším stejně jako církev, je to policie. Kdysi mi napařili pokutu, protože jsem naboural a ucpal dálnici. Že jsem najel na cosi špičatého, co tam nemělo vůbec co pohledávat, je nezajímalo.

Ale tentokrát jsem se překonal.

„Prosím?“ ozvalo se v telefonu. Asi nějaká dispečerka.

„Chtěl bych nahlásit pohřešovanou osobu,“ povídám.

Samozřejmě se zeptala, jak vím, že se ta osoba ztratila.

„Propána,“ neudržel jsem se, „když ode mě dotyčná osoba odjede s tím, že její známý potřebuje naléhavě pomoct, a pak druhý den nebere telefon, tak se s ní asi něco stalo, ne?“

„Podívejte se,“ její hlas zněl znuděně, jako by podobné věci poslouchala v jednom kuse, „to ta vaše osoba nemohla jít na nákup? Nebo třeba na procházku? A kdo to vůbec je?“

Vysvětlil jsem jí, jak se to má s profesorovou prací a volným časem. Nakonec byla nucena uznat, že nejspíš opravdu zmizel. Slíbila mi, že zahájí pátrání.

S dobrým pocitem jsem zavěsil.

Několik dní jsem se věnoval svým povinnostem – pečoval o Diamond, četl jí, sledoval horory a zůstával v kontaktu s lidmi ze svého oboru. A nejen s nimi. Vzpomněl jsem si na Olivera Hawkinse a objednal si u něj deset lahví vína.

Policie se mi ozvala za čtyři dny.

„Našli jste ho?“ vyhrkl jsem nedočkavě, ani jsem nepozdravil.

„Ne,“ oznámil mi volající policista. „Nebo vlastně ano, ale asi ne tak, jak myslíte vy.“

„Tak to nechápu,“ přiznal jsem.

„Zkrátka jsme zašli na univerzitu a tam nám bylo řečeno, že si vzal dovolenou. Šli jsme zkontrolovat jeho byt. Potkali jsme se tam s jeho bratrem, který nám potvrdil, že odletěl na Korsiku.“

„A víte to jistě?“ vypálil jsem.

Profesor se nikdy nezmínil, že má bratra.

„Ano, víme,“ policistův hlas zněl náhle koženě.

„A jak to?“ chtěl jsem vědět.

„Protože nám to řekl jeho bratr. Nashledanou.“

A zavěsil.

O tři dny později jsem si balil tašku. Venku už čekal Johnson, který se nabídl, že mě doprovodí na povrch.

Zařídit si volno nebylo vůbec jednoduché. Ředitel byl ještě neochotnější než při mé minulé prosbě. Nakonec, když jsem mu strčil pod nos kopii kolektivní smlouvy, ve které jasně stálo, že zaměstnanci mají právo na tři týdny dovolené ročně, povolil.

„Ale je to na vaše riziko,“ připomněl mi. „Pokud se vaší zebře něco stane, zatímco budete pryč, máte smůlu.“

S tím jsem souhlasil.

Sbalil jsem si jenom láhev minerálky, bagetu, kus sýra, čisté spodní prádlo a peníze. Plánoval jsem strávit venku jenom jeden den, a najíst se a přespat jsem mohl v nějakém penzionu.

Johnson už čekal venku. Převzal moje zavazadlo, naložil ho do auta a jeli jsme.

Myslel jsem že dojedeme k ústřední budově a vyjedeme ven výtahem, ale očividně jsem se spletl. Vezl mě úplně na opačnou stranu, prakticky přes celou zoologickou (při její rozloze to nějakou chvíli trvalo). Konečně jsme dojeli k jakési budově připomínající garáž.

Za vraty ale byla šikmá plošina. Sjeli sme po ní a pokračovali dál úzkým, klaustrofobním podzemním tunelem.

„Proč jedeme tudy?“ zeptal jsem se.

„A kudy byste tak chtěl jet?“ zabručel Johnson, aniž by odtrhl zrak od čelního skla.

„No přece výtahem.“

„Chtěl jsem vám ukázat tuhle cestu,“ oznámil. „Bude se vám to hodit.“

Tím jsem si nebyl tak jistý.

Profesor bydlel v Glasgow v malém bytě. Z Kingstonu jsem jel vlakem, pak taxíkem. K večeru jsem konečně dorazil na místo.

Dveře dotyčného bytu byly opráskané a odřené, od kusu dřeva je odlišovala jen klika, malé kukátko a obdélníková tabulka s profesorovým jménem. A co bylo podivné, vypadaly, jako by se je někdo ze všech sil snažil vyrazit.

Vzal jsem za kliku.

Dveře zaúpěly, vypadly z rámu a zaduněly na podlaze.

Prozkoumal jsem veřeje a zjistil, že někdo vylomil panty, pravděpodobně nějakým těžkým nebo špičatým předětem. Při odchodu si dal záležet a zasadil dveře zpět do rámu, takže na první pohled se zdálo, že je všechno v pořádku.

Ale kdo by to dělal?

A hlavně – proč?

Překročil jsem práh a pod nohama mi něco zakřupalo. Že by koberec ztvrdl špínou? To se mi nezdálo pravděpodobné. Profesor byl vždycky úzkostlivě čistotný. Podíval jsem se zblízka.

Sklo.

Podlahu celé místnosti ode zdi ke zdi pokrývaly drobné střepy skla, pod nimiž jen místy prosvítal červenožlutý koberec. Podle toho, jak vysoká vrstva byla, jsem usoudil, že by ani veškeré sklo v bytě nestačilo a museli vymlátit okna.

V koutě se válel převržený stojan na deštníky a kousek ode mě ležela židle, takže to logicky musela být předsíň. Prošel jsem do další místnosti – dveře se opile kývaly na jednom pantu.

Tohle musel být obývák. Dalo se to celkem snadno poznat podle převržených křesel a trosek televize na malém kulatém stolku. Zakopl jsem o rozbitý šálek s kávovou sedlinou na dně.

Stěna obývacího pokoje byla prakticky nepoškozená, jen v jedněch spodních dvířkách zel malý otvor jako zásah po kulce. Police se prohýbaly pod neuvěřitelnou spoustou knih – odborné publikace, atlasy, historické romány, dokonce i několik fantasy knih.

V další části obývací stěny bylo pět přihrádek. Jednu zaplňovala DVD, v další ležel štos oboustranně popsaných papírů, ve třetí svazeček bankovek a několik pamětních mincí. Čtvrtá obsahovala přehršel různých očních kapek, pastilek proti kašli a vitaminů. A v páté…

Byla to černobílá fotografie malého, rozesmátého chlapce s kučeravými vlasy, zasazená v ozdobném dřevěném rámečku. Chlapec se smál a vztahoval ruce k někomu nebo něčemu mimo záběr. Jeho tvář mi byla zvláštně povědomá, ale nemohl jsem přijít na to, kde už jsem ji viděl…

Ledaže by to byl profesor.

Ano, když jsem se podíval pozorněji, poznal jsem známé oči a trochu špičatý nos. Tvar brady byl sice jiný, ale lidská tvář se s věkem mění. Pokud ten šťastný hoch na fotografii nebyl profesor, musel to rozhodně být nějaký jeho blízký příbuzný – možná syn nebo bratr.

Pokud ovšem měl bratra.

Zamyšleně jsem se zvedl – a něco mi přistálo na hlavě.

Podlomily se mi nohy a svalil jsem se. Očima zamlženýma bolestí jsem zaregistroval, že vedle mě na zemi leží nějaká tlustá kniha. Zřejmě sklouzla z police.

Vyhrabal jsem se na nohy, zvedl knihu a přečetl si její titul.

Dionysios Areopagita – O nebeské hierarchii.

Co dělá kniha o andělech (a cherubech, trůnech, silách a podobně) tady? Tu bych čekal spíš u ředitele, vzhledem k tomu, že byl křesťan. Ale profesora jsem vždycky pokládal za racionálního ateistu – vzdělanci většinou bývají ateisté.

Jak vidno, pletl jsem se.

Zamyšleně jsem knihu odložil a začal prozkoumávat zbytek pokoje. Byl celkem obyčejný, až na vytlučená okna (*opravdu* vytloukli okna, aby měli čím ozdobit podlahu v předsíni), převržený nábytek a okopané zdi.

Nic zvláštního jsem už nenašel.

Další na řadě byla kuchyně.

Tady se opravdu vyřádili. V pěkných dřevěných skříňkách asi profesor kdysi skladoval nádobí; to teď bylo pryč, leželo roztříštěné na podlaze a samotné skříňky vypadaly, že už zažily lepší časy. V otevřené lednici okorával kus sýra, půl okurky a kousek másla. Zavřel jsem ji a přesunul se do ložnice.

Postel vypadala, jako by do ní někdo zasekl obrovskou sekeru – byla téměř zlomená vejpůl a otřepané okraje dřeva čnely vzhůru. Roztrhané ložní prádlo se válelo po zemi. U zdi ležela lampička a o kousek dál jsem narazil na cosi, co snad kdysi bylo notebookem. Samotnému přístroji už nebylo pomoci, ale pevné disky vypadaly v pořádku. Vyndal jsem je a schoval do kapsy – podívám se na ně později, pokud vůbec.

Už jsem chtěl odejít, když jsem si všiml, že za noční mstolkem (nebo tím, co z něj zbylo) něco leží.

Byla to vycházková hůl.

Ne taková ta, co se dneska strojově vyrábí ve velkém, ale opravdová vycházková hůl z matně lesklého hnědého dřeva zakončená stříbrnou hlavicí v podobě psa. Zkusmo jsem s ní otočil…

… a jasně, uvnitř byl kord.

Tedy, ne kord, spíš zhruba šedesáticentimetrová čepel. Tak napůl cesty mezi dýkou a mečem. Ale byla ostrá, skutečná zbraň. Proč ji profesor nepoužil, když si pro něho přišli, to jsem nechápal. Ale nepochyboval jsem, že ho někdo odvedl násilím. Kdyby odešel dobrovolně, nevypadalo by to tady jak po výbuchu.

Zamyšleně jsem se zvedl a otočil… jen díky tomu mne střela minula a zavrtala se do zdi.

Zjistil jsem, že mám proti sobě člověka v neprůstřelné vestě a s velkou pistolí v ruce. Na nohou měl boty tak těžké, že by jimi mohl drtit kamení – nebo soupeře – na prach a kolem těla ovinutých několik pásů s náboji a granáty.

Očividně mě chtěl zabít.

Bleskově jsem zhodnotil své šance. Měl bouchačku, já ne. Měl granáty, já ne. Měl neprůstřelnou vestu, já ne. A tak dále, a tak podobně. Umím to sice s kordem a shodou okolností jsem jeden zrovna držel v ruce, ale jít s mečem proti pistoli je sebevražda. Ustřelil by mi hlavu, než bych se k němu stačil přiblížit.

Vrhl jsem pohled k oknu. Za pokus to stálo, ale byli jsme v šestém patře. Rozhodl jsem se, že si to nechám jako poslední možnost.

Tohle všechno mi prolétlo hlavou ve zlomku vteřiny. Vzápětí už pistole znovu zařvala, jen se štěstím jsem uhnul. Chlapa to tak překvapilo, že na okamžik zaváhal. Přiskočil jsem k němu a ohnal se kordem.

Byl rychlý, můj útok vykryl hlavní pistole, ale ostří po ní sklouzlo a špička mu roztrhla kalhoty a zanechala mu na stehně dlouhý šrám.

Rychle uskočil z dosahu. „Kurva," poznamenal. Krev mu stékala po noze a vsakovala se do kalhot.

Proč ti zabijáci vždycky mluví sprostě?

„Kdo tě poslal?" zkusil jsem to.

Zachechtal se. „To bys chtěl vědět, co? Smůla, nepovím ti to."

Pokrčil jsem rameny a zaútočil.

Vystřelil po mně, ale ve spěchu minul. To už jsem byl u něj a bodal, sekal a uskakoval, reakce zautomatizované dlouhými hodinami strávenými v šermírně. Za pár vteřin mu už došly náboje, tak mě pořádně praštil do hlavy. Odlétl jsem ke zdi a on získal čas, aby mohl znovu nabít.

Začal jsem se štrachat na nohy právě v okamžiku, kdy už měl opět nabito a vystřelil. Kulka mi pročísla vlasy, ale nezranila mě.

Překulil jsem se, vyskočil na nohy a vrhl se k němu.

Nestihl zareagovat a já do něj narazil ramenem. Zřítil se k zemi, ale stačil mi uštědřit ránu na solar. Zatmělo se mi před očima a spíš reflexivně jsem se ohnal pěstí. Něco křuplo.

Když se mi opět vrátil zrak, zjistil jsem, že stojím (ale jak jsem to udělal, to netuším) a můj protivník se potácí a drží se za rozbitý nos. Ale *pořádně* rozbitý – spařil jsem jen jakousi beztvarou hroudu v jinak nepoškozeném obličeji, štěpiny nosních kůstek a krev.

„Na veterináře se umíte slušně prát," zahuhlal a vyplivl krev, která mu natekla do pusy.

„Nějak moc toho o mně víte," zkonstatoval jsem a sehnul se pro kord, který mi během našeho zápolení upadl.

To byla chyba.

Zaregistroval jsem, že se ke mně řítí, obličej zkřivený vzteky. V ruce držel obrovský nůž – kde ho sebral, to jsem netušil, a vlastně na tom ani nezáleželo. V poslední chvíli jsem nahmátl kord, zvedl ho a kryl se. Nůž jsem sice odrazil, ale síla útoku mě poslala k zemi.

Pozadu jsem od něj lezl, hlavně být co nejdál od pistole a nože. Během pár okamžiků jsem zády narazil na zeď. Snažil jsem se rychle zvednout, ale pozdě, už byl u mě. Zvedl pistoli a zamířil mi přímo mezi oči. „Čas umřít," zašklebil se a stiskl spoušť.

Ozvalo se duté klapnutí. Náboj se zasekl.

„To není možný!" zařval.

A vzápětí zařval znovu, tentokrát bolestí, protože jsem vyskočil a provrtal mu kordem pravou ruku těsně nad loktem. Pistole mu vypadla, odpotácel se stranou a tiskl si paži.

Přiskočil jsem k němu a udeřil ho do brady. Pořádně. A pak ještě jednou, z druhé strany. Po posledním zvedáku odlétl na zeď a sklouzl po ní na podlahu. Ležel tam a nevypadal, že by se chystal zvednout. Nejspíš byl omráčený.

Co teď s ním?

Po chvíli váhání jsem se rozhodl, že ho tu nechám. Když ho tady najdou takhle ověšeného granáty, bude prohlášen za teroristu a skončí ve vězení, zatímco kdybych ho

zabil, mohl bych mít problém – s policií nebo s jeho zaměstnavatelem, pokud nějakého měl.

Utrhl jsem mu jeden rukáv a stáhl jím zranění, aby tolik nekrvácelo. Pistoli jsem pro jistotu vyhodil z okna, ale nůž jsem si nechal. Ano, mám úchylku – zbožňuju chladné zbraně.

Pomalu se ze mě stávala chodící zbrojnice – měl jsem kord, pistoli, nůž, který jsem si vzal s ní, ten po Fletcherovi, teď tenhle a ještě profesorovu hůl s kordem (tu jsem se rozhodl vzít s sebou). Vycházelo mi šest zbraní. Kdo ví, jak skončím.

Nechal jsem omráčeného chlapa ležet u zdi a šel si prohlédnout poslední místnost. Tou byla koupelna.

Moc toho tady nebylo – pěkné červené kachličky, zdi omítnuté oranžovou barvou, sprchový kout, koupelnová předložka, umyvadlo, nad ním polička s malým zrcátkem, kartáčkem na zuby, pastou a holítkem. Nikdo se zbraní se tu neukrýval.

Vrátil jsem se do ložnice. Muž si cosi mumlal a snažil se vstát. Přetáhl jsem ho přes hlavu a znovu ho poslal do bezvědomí. Zvedl jsem ze země dřevěný kryt a kord do něj zašrouboval, čímž jsem opět získal vycházkovou hůl.

V obýváku jsem sebral knihu *O nebeské hierarchii*, sám ani nevím proč, a zarámovanou fotografii. Nechtělo se mi tu nechat profesorovy osobní věci.

Zkontroloval jsem hodinky. Tři čtvrtě na sedm.

Vyšel jsem z bytu, zvedl dveře a vrátil je do rámu. Trochu jsem si zanadával, aby mi práce šla lépe od ruky, a za chvíli jsem byl hotov. Zamknout pochopitelně nešlo, a stejně jsem neměl klíče.

12. V archivu

Přespal jsem v jakémsi penzionu – pokoje byly hrozné, ale tak dobrou snídani jsem měl naposledy před deseti lety – a ráno se vydal zpátky do Kingstonu. Vlakem, taxík na takovou dálku by stál víc než jsem si mohl dovolit.

Jak se dalo očekávat, dorazil jsem až odpoledne. Další čtvrt hodiny jsem hledal náměstíčko s telefonní budkouvýtahem. Po páté jsem dorazil domů, nalil si panáka whisky a zhroutil se do křesla.

„Vypadáš zničeně," okomentovala můj zjev Diamond. Ležela na pohovce a hypnotizovala televizní obrazovku, ale měla to marné – dávali zrovna reklamu.

Johnson, který seděl v dalším křesle, měl aspoň tolik slušnosti že vstal a potřásl mi rukou.

„Jak to šlo?" zeptal se.

„Blbě," odsekl jsem. Neměl jsem náladu na dlouhé vybavování. „Profesor zmizel. U něho doma to vypadá, jako by Armageddon přišel o něco dřív."

To bylo na tlouštíka moc. Opět si sedl.

„Jak to?" zakrákal.

Pokrčil jsem rameny, natáhl se po dálkovém ovladači a vypnul televizi. Reklama na nové žvýkací tyčinky pro psy, kde naprosto průměrná rodina skotačila spolu s naprosto normálním retrívrem v normální zahradě, se už opravdu nedala snést.

„Hej!" protestovala hlasitě Diamond. „Měli hrát *Piráty z Karibiku*! Zapni to!"

Tohle mě zaujalo. Jak televizi nesnáším, po *Pirátech z Karibiku* jsem se vždycky mohl utlouct – Johnny Depp má prostě něco do sebe. „Který díl?" zeptal jsem se.

„Třetí." Pauza. „Ten jsem ještě neviděla."

Zvláštní, já jí nepouštěl ani první dva díly.

„Já jo. Asi pětkrát," zašklebil jsem se a znovu televizi zapnul. „Je to můj nejoblíbenější."

„Zajdu pro nějaké křupky," nabídl se Johnson.

Po třetích *Pirátech* přišli na řadu ještě čtvrtí. Sice nepatřím mezi lidi, kteří tenhle díl šmahem odsoudili, ale někde v polovině jsem shledal, že se mi už chce až moc spát. Probudil jsem Diamond, která mezitím opravdu usnula, a vpravil do ní večeři. Sám jsem si udělal nějaké jídlo a pak jsem konečně zalomil.

Začínal jsem ztrácet přehled o běhu dní, ale musel jsem se probudit do nějakého státního svátku či co, protože množství návštěvníků bylo enormní. Když se na mě rozčílila paní tak stará, že snad musela pamatovat vynález automobilu (měl jsem totiž nepořádně zastrčené tričko), vzdal jsem to. Zbytek dne jsme s Diamond strávili nad Verlainem.

Další den jsem se snažil přijít na kloub něčemu, co mi dost vrtalo hlavou – a sice proč policie nezačala profesora hledat. Ze stavu jeho bytu bylo na první pohled jasné, že ho někdo unesl.

Ledaže by u něj vůbec nebyli.

Ale proč by se na to vybodli? Proč by mi lhali?

A hlavně – proč by někdo unášel profesora?

Pokud jsem věděl, nebyl příliš bohatý. Jistě, celkem slušně z příjmů vyžil a vypadal, že je spokojený s tím, co má, ale rozhodně neměl peněz na rozdávání.

Muselo v tom být něco jiného.

Ano, z tohohle bylo třeba vyjít. Někdo, ať už to byl kdokoli, profesora unesl, protože z toho pro něj plynul nějaký prospěch. Možná že profesor měl něco, co jeho únosce chtěl – myšleno vědomosti nebo nějaký cenný předmět. Taky mohl mít bohaté příbuzné, kteří za něj byli ochotní zaplatit výkupné. Spousta zločinů se děje jenom pro peníze.

Rozhodl jsem se zabývat nejdřív tou první možností.

Co mohl mít profesor biologie (a fyziky, jak rád neustále připomínal) tak cenného, že by ho kvůli tomu někdo unesl? Jistě, mohl mít různé vědomosti – bylo mu kolem padesátky, jak už jsem zmínil, měl doma dost knih a nespíš se ve volném čase věnoval samostudiu –, ale ty v dnešní internetové době nebyly tak nedostupné jako ještě před sto lety. Ne, o vědomosti tu nešlo.

Pokud ovšem neměl nějaké tajemství. Pokud by někdo dokázal vyrobit kámen mudrců nebo třeba perpetuum mobile, byl to on.

To si nechám na později, rozhodl jsem se. Teď jsem se zaměřil na možnost, že jde o nějaký předmět.

Pokud jsem věděl, nic v pravém slova smyslu nesbíral. Kdysi se mi svěřil, že za dobrou cenu vydražil několik starých čínských misek – viděl jsem je rozbité u něj v kuchyni – a kdysi prý sbíral vinylové desky, ale to mi nepřišlo jako dostatečně dobrý důvod k únosu. I když, na druhou stranu, našli se lidé, kteří za staré čínské nádobí nebo gramofonové desky platili spoustu peněz.

„Nad čím přemýšlíš?“ ozvala se Diamond těsně za mnou.

Leknutím jsem až nadskočil. „Tohle mi nedělej!“

Nevinně se usmála. „Proč ne?“

Nedokázal jsem se na ni zlobit. „Přemýšlím, kdo a proč mohl unést profesora,“ vysvětlil jsem.

Věnovala mi udivený pohled. „Někdo ho unesl?“

Zaúpěl jsem a schoval hlavu do dlaní. „Vždyť jsem říkal že zmizel, ne?“

Pokývala hlavou. „Ano, *zmizel*. Ale to nemusí znamenat, že ho někdo unesl.“

Poklepal jsem si na čelo. „Jasně že ho unesli! Přece by nezničil svůj vlastní byt, kdyby odešel dobrovolně.“

„Mohl by,“ namítla. „Ne hele,“ vyhrkla, než jsem k tomu stačil něco poznamenat, „co když tušil, že po něm někdo jde, a aby ho znejistil, poničil svůj byt a vytratil se,“ uzavřela.

„Ale proč by to dělal takhle komplikovaně?“ nechápal jsem. „Mohl přece jednoduše podat výpověď v práci a odstěhovat se.“

„To by ho pak mohli vysledovat,“ podala celkem logické vysvětlení. „Ale když to bude vypadat, že ho někdo unesl, může se kamkoli přestěhovat, změnit si jméno, oholit vlasy… Za pár let ho přestanou hledat a on bude mít pokoj.“

Vlastně to dávalo smysl. Bylo to logičtější než moje úvahy – v určitých ohledech. Ale jak se mohl dozvědět, že ho nkdo chce unést?

„Jak to mám vědět?“ pokrčila rameny (pokud zebry něco takového vůbec dokážou), když jsem se jí na to zeptal. „Na detektiva si tady hraješ ty, ne já.“

Měla pravdu.

„Co budeme dělat?“ chtěl jsem vědět.

Věnovala mi krajně udivený pohled. „Zrovna jsem ti řekla, že detektiva tu ze sebe děláš ty. Tak použij hlavu. Pokud bys byl policista, co bys udělal?“

„Netuším.“ Byl jsem v koncích.

Obrátila oči v sloup. „Přece bys prověřil všechny profesorovy známé, abys zjistil, jestli mohli mít nějakou motivaci k únosu. Pak by sis mohl vytipovat podezřelé. A možná sis všiml, že jeden profesorův známý tu dělá ředitele, takže můžeme začít u něj.“

Nevěřícně jsem vytřeštil oči. „Ty podezíráš ředitele?“

„A ty snad ne?“

„Podívej, já vím, že je to zvláštní člověk, ale únosce snad nebude,“ kdoví proč jsem cítil potřebu se svého nadřízeného zastat.

„Když se zeptáš vraha, jestli někoho zabil, odpoví ti, že ne,“ odsekla. „Já bych to prověřila.“

„Máš pravdu,“ vzdal jsem se. „Ale kde bych něco takového zjistil? Přece nemůžu nakráčet k němu do kanceláře a říct: ‚Promiňte, že se ptám, pane řediteli, ale nedal jste unést mého profesora?‘“

„To nemůžeš,“ připustila. „Ale náš drahý ředitel je tak paranoidní, že to snad ani není možné. Myslí si, že každý, kdo ho zná, pro něho představuje hrozbu, takže si o všech svých známých zjišťuje, co jde, a pak si to ukládá na jedno místo, aby prý *na ně v případě potřeby něco měl*. Jak říkám, je na hlavu.“

„A kde je to místo?“ vyhrkl jsem.

Archiv byla velká budova kousek od jídelny personálu a coby zaměstnanec jsem za právo vstoupit nemusel platit.

Aspoň něco pozitivního.

Vypadalo to tam skoro přeně tak, jak jsem čekal – to znamená police plné knih, dlouhé stoly, výkonné lampy. Pochopitelně tu byly i počítače, skenery a tiskárny – v dnešní době nic překvapivého. Ale knihy převažovaly.

Knihovníka tu neměli, takže jsem si musel vystačit sám. Procházel jsem se mezi regály a hledal něco, co se v normálním archivu nevyskytuje – třeba něco jako *Bývalí spolužáci*, *Potenciálně nebezpečné osoby* nebo *Nutno zlikvidovat*.

Různé odborné publikace zabíraly celkem dvacet polic, a to mluvím jenom o oficiálně vydaných knihách a časopisech. Pak tu bylo nejméně dvakrát tolik poznámek a postřehů ohledně chování a zvyklostech méně obvyklých tvorů, většinou v nadepsaných složkách, ale někdy byly papíry prostě jen halabala stažené provázkem nebo naskládané na kupce, takže by je člověk musel prozkoumat blíž, aby zjistil, o čem vlastně pojednávají.

Dál tu bylo něco, co bych označil za doplňkovou četbu – tyhle knihy a poznámky (které opět převládaly) vám sice mohly rozšířit obzory, ale praktické využití by většinou nenašly.

Dále se tu dala najít spousta hloupostí, které nejspíš jejich bývalí majitelé zapomněli na stole – brakové knihy a časopisy, kterými bych si já tak akorát zatopil. Co tu pohledávaly, to mi tedy nebylo jasné. Úklidová služba je měla dávno vyhodit.

A v poslední polici…

Bingo.

Obrovská krabice s černým nápisem *Nepřátelé* na boku.

Vytáhl jsem ji, donesl k nejbližšímu neobsazenému stolu a otevřel. Byla až po okraj plná tenkých složek.

Na nejvrchnější stálo profesorovo jméno.

Navštěvoval základní a střední školu v Londýně (maturita 1981). Dále studoval na Glasgowské univerzitě, fakulta veterinárního lékařství, kde v současné době také vyučuje.

Vzhled: v mládí průměrně vysoký, nyní poněkud menší, proplešatělý, s brýlemi. Nosí džíny, tričko a mikinu nebo černý svetr.

Zvláštní schopnosti: odolnost vůči alkoholu (téměř 100% nehledě na zkonzumované množství) a kávě, neobvyklá chladnokrevnost, preciznost, v krizových situacích nepropadá panice. Občas zbrklý, upovídaný, sarkastický.

Rodina: Otec William (zemřel 2007), matka Jane (nar. 1932). Svobodný, bezdětný.

Pozn.: Zapřísáhlý antiklerikál, ateista. Nelidský dojem. Nutno zlikvidovat.

Nutno zlikvidovat…

Bože, kam jsem se to dostal?

A co mám dělat?

Jako ve snách jsem vrátil složku do krabice. V hlavě mi hučelo. Tohle místo… umírají tu boháči a nikdo na to nepřijde. Nikomu není divné, co tu dělají monstra a mutanti jako z těch nejhorších nočních můr. A ředitel likviduje své bývalé spolužáky, protože jsou ateisté.

Jak je to možné?

Odpověď se mi vynořila v hlavě sama od sebe.

Církev.

Nikdo jiný za tím být nemohl. Jen církev měla dostatečný vliv i finanční prostředky, aby tohle – obrovskou zoologickou skrytou pod městem – dokázala utajit. Jenom církev měla zdánlivě i motivaci – „nezištnou" křesťanskou pomoc vzácným zvířatům, výtvorům Božím.

Ale proč?

Jak se dalo čekat, Johnson seděl u mě v obýváku, cpal do sebe nějakou čokoládovou tyčinku a zíral na televizi. Diamond spala s hlavou zvrácenou na stranu. Ani jsem se jí nedivil – probíhající talk show byla neskutečně nudná.

„Tak co?" zahuhlal tlouštík s plnými ústy.

„*Nebezpečný*. *Nutno zlikvidovat*," odsekl jsem.

Z obličeje mu zmizela všechna barva, odložil napůl snězenou tyčinku na područku křesla. „Toho jsem se bál," hlesl.

„A myslíte, že já ne?" ujely mi nervy. Diamond se s trhnutím probudila a spadla na podlahu.

„Au," zabručela.

„Jistě že ano," konejšil mě rychle Johnson. „Jenomže vy nevíte, co to pro nás znamená."

„Je mi jedno, co to pro koho znamená," vypěnil jsem. Celý svět mi už lezl na nervy. „Náš svatý ředitel dal unést mého profesora a chce ho zabít – pokud to už neudělal!"

„Podívejte," zkusil to tlouštík znova, „došel vám balík – myslím, že je to nějaké víno. Trochu se napijte a bude vám líp. Pak si v klidu popovídáme."

A opravdu, zatímco jsem byl v archivu, mi doručili balík – zajímalo by mě, kolik museli pošťákovi zaplatit, aby se o Kingstonské podzemní zoologické zahradě nikde nebavil. Ve velké bedně bylo slíbených deset lahví vína. Jednu jsem si otevřel a na ex ji vyprázdnil. Příliš to nepomohlo.

Otevřel jsem si druhou a posadil se do křesla naproti Johnsonovi. „Tak mluvte. Poslouchám."

„Dost nás to zasáhlo, když profesor zmizel," začal mužík. „Víte, on byl náš kontakt…"

„Váš *co*?" nechápal jsem.

Věnoval mi udivený pohled. „Vy nic nevíte, že? Tu máte, přečtěte si to," z kapsy kalhot vytáhl malou knížečku a podal mi ji.

„Co to je?"

„Profesorův deník. Dal mi ho, když byl u vás na návštěvě."

Zaraženě jsem sešit otevřel. Uvnitř byly spousty skic – podivné kupole, něco, co vypadalo jako plán města, náčrty různých zvířat a strojů, to vše promísené se sloupci neskutečně komplikovaných výpočtů. Po okrajích stránek se vinuly poznámky, načmárané známým pokrouceným písmem.

První ucelený zápis pocházel z doby před patnácti lety:

Dnes jsme začali uskutečňovat náš plán. David je přímo posedlý představou vytvořit ideální zoologickou zahradu pod zemí, kde by našla útočiště všechna neobvyklá zvířata.

Nákresy máme dávno hotové. Místo jsme vybrali už před několika měsíci. Zatímco píšu, stroje hloubí pod Kingstonem soustavu chodeb se středem v ohromné síni, kde později vznikne vlastní zoologická – komplex výběhů, zahradních restaurací a posezení velikosti města. Má to být ráj, ale nevěřím tomu.

Do tohoto projektu jsme investovali nesmírné množství peněz. Církev pomohla dobrovolně a prakticky nezištně, jen za určité procento z našich budoucích příjmů. Jiní už tak ochotní nebyli. Několik lidí jsme přesvědčili silou zbraní, pár jich zemřelo. Ovšem úřady jsme museli podplatit z vlastní kapsy, protože David do toho, prý z křesťanské solidarity, nechtěl zatahovat své bohaté „přátele." Nejspíš se obává, že by z nich policie mohla něco vypáčit.

Tohle bylo zajímavé. Nejenže to potvrzovalo moji domněnku, že je do toho nějak zapletená církev, ale odhalilo to ještě jednu skutečnost – profesor s tím Davidem, což logicky musel být ředitel, kdysi spolupracoval. Možná při tom zjistil něco, co mělo zůstat tajemstvím.

O rok (a asi dvacet stran popisujících pokračování stavby, které jsem přeskočil) později následoval další užitečný záznam.

Konečně jsou práce hotovy. Trvalo to o něco déle, než jsme předpokládali, protože došlo k několika neočekávaným propadům stropu v místech, kde nebylo dostatečné množství podpěr. David tvrdí, že zasypaní lidé byli vyhrabáni a pohřbeni, ale myslím, že lže. Čupakabra dostala vždy po takovémto incidentu krajně podezřelé maso.

Zoologická byla slavnostně otevřena a zaznamenala obrovský ohlas. Přestože vstupné je poměrně vysoké, boháči se jen hrnou a my vyděláváme. I zaměstnanci jsou spokojeni s výší platu.

Pochopitelně se vynořilo pár lidí, kteří se o nás začali nezdravě zajímat. Jednomu David zařídil pád ze schodů, což ty ostatní umlčelo. Jasný důkaz, že byli v kontaktu a jednali na něčí popud.

Ale na čí?

Pak následovala asi dvouletá pauza, vyplněná pouze necelými třemi stránkami různých postřehů a záznámů o nových zvířatech. Zato duben 2001 byl velmi zajímavý.

Minulý týden zmizeli dva kuchaři.

Nevím, co se jim stalo. Proslýchá se, že se pokusili přidat Davidovi do jídla strychnin. Kde ho sehnali, to netuším, nic takového tu nemáme. Den nato se vydali na povrch nakupovat a už se nevrátili. Zdá se, že policie o jejich zmizení nemá ponětí. Jako by se rozplynuli ve vzduchu.

Jeden další zaměstnanec zemřel, když měl operovat yettiho. Ten nebyl tak docela uspaný, a když do něj ten chudák poprvé řízl skalpelem, probral se a uhryzl mu obličej.

V tu samou dobu se jeden ošetřovatel, kterého David nikdy neměl rád, utopil – uklouzl na mokrých kachličkách a spadl do bazénu. Chudák se nikdy neučil plavat.

A včera dovezli nějakou novou humanoidní bytost. Ovšem co se týče její síly, trochu ji podcenili. Ve chvíli, kdy otevřeli bednu a chtěli ji pustit do výběhu, se na ně vrhla. Dva jsou mrtví (byli uškrceni), jeden má utrženou levou ruku v lokti a jeden zlomenou nohu. Zranění byli ošetřeni, vyplaceni a posláni domů, mrtví údajně pohřbeni.

Ptal jsem se Davida, proč nezavede nějaká bezpečnostní opatření – kromě elektrických ohradníků tu žádná nemáme –, na což zareagoval, že několik lidských životů nic neznamená.

Nelíbí se mi to. Něco se děje.

To tedy ano. Ale co?

Bez zájmu jsem prolistoval sešitek asi do poloviny, když tu jsem se zarazil. Tento zápis zmiňoval Johnsona.

Skoro všichni zaměstnanci se poslední dobou chovají dost podivně. Někteří Davidovi podlézají, zjevně se bojí o život. Žádný div. Jiní se snaží dál dělat svou práci a zůstat nestranní. A posledních asi dvacet tři je s Davidovými postupy evidentně nespokojených.

Mezi těmito lidmi vyniká Peter Johnson. Pravděpodobně je jejich vůdcem. Středně vysoký, tlustý a upovídaný muž, pochopitelně jedlík. Občas je dost otravný.

Slyšel jsem, že kdysi byl bezdomovcem. Prý dost živořil, na jídlo si vydělával sběrem plechovek a novin, oblečení bral od charity. Nevím, čím Davida zaujal, ale je to fantastický počtář a organizátor. Od začátku dělá hospodáře.

Má i krajně nesympatického nohsleda, jakéhosi Johna Fletchera. Ten je hubený a vysoký, má kostnatý obličej, studené oči a nakrátko ostříhané vlasy. Kdysi prý zabil několik lidí. Jako vyučený chovatel koní se tu staral o pegase, ale když se to zvíře pomátlo (nikdo neví proč), dostal místo skladníka.

Ti dva se viditelně nesnáší. Johnson vypadá klidný jen tehdy, když je od něj Fletcher alespoň míli daleko, čemuž nepomáhá ani to, že mu ten zločinec pravidelně nadává a jí čokoládové tyčinky. David, jako by to věděl, je nutí pracovat spolu.

O týden později

Mé podezření se potvrdilo. Johnson mi sám sdělil, že je vůdcem odboje. Těchto dvacet tři lidí nesouhlasí s ničím, co David dělá. Vlastně se jim ani nedivím, asi zešílel.

Myslím, že teď, když jsem se přidal k Johnsonovým lidem, budu jim užitečnější ve vnějším světě. Půjdu tedy učit na Glasgowskou univerzitu. David se mě s velkou pravděpodobností nejpozději za několik let pokusí unést. Asi mu to dovolím Když se bude zaobírat mnou, bude mít odboj volné pole.

Kniha mi vypadla z ruky.

Tak profesora *neunesli*. On se unést *nechal*, a to tak, že nejspíš ani nevzbudil podezření. Teď ho jeho bývalý spolužák vyslýchal nebo držel někde zavřeného. Tím pádem na něj musel dávat pozor, což ho aspoň trochu rozptylovalo a odvádělo to jeho pozornost od Johnsona.

„To je geniální, profesore," zamumlal jsem.

„Dočtěte to," vybídl mě Johnson a ukázal na deník, ležící na koberci.

Poslechl jsem. Rychle jsem prolétl poznámky z doby, kdy profesor učil na univerzitě (dost tam toho bylo o mně), až konečně jsem narazil na krátký vzkaz, který podle roztřeseného písma vypadal, jako by ho profesor psal za jízdy v autě:

Harrisone, přidejte se k odboji. Zachraňte klenot koruny padlých.

„Co je to za bláboly?" nechápal jsem. „O jakém klenotu koruny padlých to mluví?"

Johnson pokrčil rameny. „Netuším. Jak jsem říkal, vždycky byl tak trochu divný. Oslovoval vás běžně příjmením?"

„Většinou," přiznal jsem. „Vám se snad líbí jméno *Ambrose Alvar Harrison*?"

Tlouštík vyprskl smíchy. „To si děláte srandu!"

Zavrtěl jsem hlavou. „Bohužel ne. Nechápu, jak mě rodiče mohli takhle pojmenovat. Aspoň že jsem doma mohl používat přezdívku. Už ve škole se to nedalo snést, a co teprv na úřadě..." Napodobil jsem výraz mírně šokovaného úředníka: „*Promiňte, pane, ale můžete mi zopakovat svá křestní jména? Nějak jsem se přeslechl.*"

Johnson se ještě chvíli smál, ale pak se s viditelným úsilím ovládl. „S ředitelovou politikou asi nesouhlasíte, že?"

„Samozřejmě že ne," odsekl jsem. Kdo by taky souhlasil.

„A chcete do odboje?"

Nic jsem si nepřál víc. „Ano."

13. Úkol

Johnson souhlasil, že mě přijme. Ovšem pod podmínkou, že splním jeden úkol.

A já blázen souhlasil.

Když jsem zjistil, o co jde, bylo už pozdě vycouvat.

Setmělo se. Chystal jsem si lano s hákem, tmavý oděv a kord. Jinými slovy to, co člověk potřebuje, když chce v noci proklouznout oknem do pracovny svého šéfa, něco tam ukrást a rychle se ztratit, pokud možno nepozorovaně.

Ovšem *co* mám ukrást, to jsem netušil. Bylo mi řečeno, že to určitě najdu v prvním šuplíku ředitelova stolu, přesněji v malé dřevěné krabičce uložené v tomto šuplíku.

Ani trochu se mi to nelíbilo.

Ale už jsem dal slovo. A navíc mi Johnson naznačil, že pokud to odmítnu udělat nebo selžu, potká mě nehoda. Smrtelná.

Nechtělo se mi zemřít.

Tiše jsem se plížil k ústřední budově. Byla tma – nechápu, jak je možné, že se tak hluboko pod zemí střídá noc a den, možná tady mají nějakou soustavu reflektorů nebo otvor až na povrch. V dohledu se nic nehýbalo, jen spící zvířata se čas od času zavrtěla.

Celkem snadno jsem se dostal k cíli, jenom jednou bylo třeba skočit do houští, když kolem procházela ostraha. Zabralo mi to sotva půl hodiny.

Tady žádná ochranka nebyla. Divné.

Zjistil jsem, že hodit lano nahoru tak, aby se hák bezpečně zachytil, není vůbec lehké. Ve filmu to vypadá jednoduše, protože tam si pomůžou nějakými počítačovými triky. Ve skutečnosti to vůbec lehké nebylo – jednou jsem minul úplně, podruhé se hák sice otřel o zábradlí balkonu, ale hned sklouzl. Potřetí mě při cestě dolů minul těsněji, než by se mi líbilo, a poznamenal mi tvář. Napočtvrté se ale konečně zachytil o zábradlí.

Zatáhl jsem za lano, abych se ujistil, že drží. Drželo. Odhodlal jsem se a začal šplhat.

Mám spoustu zajímavých schopností – dokážu snést pohled do otevřené břišní dutiny jakéhokoli zvířete, recitovat poezii a šermovat –, ale šplh po laně mezi ně nepatří. Už v polovině cesty mě pekelně bolely ruce, přestože jsem na nich nevisel celou vahou a opíral se o zeď i nohama. Jako zloděj bych byl k ničemu.

Asi po pěti minutách (já vím, měl bych to zvládnout za minutu, ale ruce si nedaly říct) jsem se z posledních sil přehoupl přes zábradlí. Smotal jsem lano – kdyby šel někdo kolem, zatímco budu uvnitř, mohl by si ho všimnout a všechno by bylo v pytli – a tiše vklouzl do ředitelovy pracovny.

Nikdo tam nebyl.

Tichounce jsem přešel ke stolu. Tlustý koberec moje kroky ztlumil, takže by mě pravděpodobně neslyšel ani člověk, který by stál hned za dveřmi.

Nahmatal jsem knoflík první zásuvky a zatáhl za něj.

Zamčeno.

Co teď? Výcvik v otvírání zámků jsem neabsolvoval, stejně tak jsem s sebou neměl univerzální paklíč.

Zbývala jediná možnost – poohlédnout se po klíčích někde tady.

Naštěstí jsem si neopomněl nasadit rukavice. Otisky prstů by mě mohly prozradit (ha, profesor už mě nakazil svojí paranoiou). Začal jsem místnost postupně prohledávat.

Na stole ani v žádném šuplíku nebyly. Ani pod stolem, v žádné skříni ani pod kobercem (pokud jsem ho mohl nadzvednout). Hledání se protahovalo a já si začínal zoufat. Živě jsem se viděl, jak tu marním čas až do rána, kdy mě tu najde ředitel, když tu…

Byl jsem pitomec.

Na háčku vedle dveří visel svazek klíčů.

Popadl jsem jea začal rychle zkoušet. Moc dobře jsem věděl, že čím déle se tu zdržuju, tím větší je riziko, že mě někdo objeví

Jak už to tak bývá (myslím, že se tomu říká zákon schválnosti nebo tak nějak), do miniaturní klíčové dírky pasoval až ten poslední. Opatrně jsem odemkl a pomaličku šuplík vysouval… hlavně aby nezaskřípal…

Nezaskřípal.

Uvnitř ležela, přesně jak Johnson řekl, jediná krabička, obyčejná dřevěná krychle o straně asi patnácti centimetrů. Byla překvapivě těžká. Zvědavost mi nedala, odklopil jsem víčko a nahlédl dovnitř.

Na červeném (pokud jsem mohl soudit při minimu světla zvenčí) sametovém lůžku spočívala malá skleněná ampulka se zátkou, plná jakési slabě nazelenalé tekutiny. Podezřele to připomínalo jed – ten se ostatně, aspoň podle filmů, uskladňuje ve flakoncích stejně často jako v prstenech s odklopnými drahokamy.

Zamkl jsem šuplík a klíče vrátil na háček.

Spěchal jsem zpátky a – jak jinak – málem narazil do dalšího příslušníka ostrahy. Pochopitelně si mě všiml.

„Kdo jste?“ vykřikl. V nočním tichu byl ten zvuk nesnesitelně hlasitý.

Zůstal jsem zticha. Pak si možná bude myslet, že ho šálí zrak, a odejde…

Nezabralo to.

„Ptal jsem se vás, kdo jste!“ zařval. Začal sahat pod oblečení, jako by chtěl vytáhnout zbraň. To mi tak scházelo.

Udělal jsem to jediné, co mi zbývalo – vrhl se k němu a praštil ho vší silou zepoda do brady. To ho nadzvedlo, pistole, kterou už už zvedal, mu vyletěla z ruky. Rána shora do temene ho dorazila, padl k zemi jako pytel.

Popadl jsem bezvládné tělo pod pažemi a vlekl ho z cesty k nedalekému březovému hájku. Tam jsem chlapa nadzvedl a udeřil mu obličejem o nejbližší kmen, až mu praskl ret. Až se probudí s pekelnou bolestí hlavy, nejspíš uvěří, že prostě narazil do stromu.

Žádné další nepříjemnosti už mě nepotkaly. Za dvacet minut jsem předal krabičku Johnsonovi.

„Bylo to těžké?“ zeptal se.

Pokrčil jsem rameny. „Jedné ostraze jsem se vyhnul a jednou praštil o strom. Trochu mě poškrábat hák, když jsem ho házel na zábradlí, ale jinak v pohodě. Žádné pasti tam nebyly. To je jed?“ ukázal jsem na krabičku v Johnsonových rukou.

„S největší pravděpodobností,“ přitakal tlouštík. „Provedeme test, a pokud to opravdu bude jed, zničíme ho.“

K čemu ředitel potřeboval jed?

Test jsme provedli – jak jinak – na bílé laboratorní myši, kterou Johnson sehnal neznámo kde. Přinesl ji v terárku do mého obýváku, postavil na stůl a vytáhl ampulku. Vytrhl zátku a opatrně k tekutině přičichl, jako by se bál, že mu výpary mohou ublížit.

„Bez zápachu,“ poznamenal.

Pak nesmírně pomalu ampulku naklonil a ukápl do mističky s vodou jedinou kapku. Okamžitě se rozpustila.

A pak jsme čekali, až myš dostane žízeň. Seděli jsme nad terárkem snad hodinu (Diamond se nechala slyšet, že je to jak čekání na Kristův druhý příchod), ale tomu hlodavci to, zdá se, v nejmenším nevadilo. V klidu se čistil, zkoumal všechna zákoutí svého nového bydliště a dokonce na chvíli usnul.

Konečně, když jsem si nervozitou už začal hryzat nehty, došla myš k názoru, že by se mohla napít. Dychtivě jsme sledovali, jak noří špičatý čumáček do misky s vodou.

Reakce se dostavila téměř okamžitě.

Myš se odpotácela od misky, jako by dostala ránu. Drobné tělíčko se jí chvělo jako v zimnici, oči se protáčely a z tlamičky odletovaly chuchvalce žlutavých slin. Za necelých deset vteřin padla a znehybněla. Nemusel jsem být veterinář, abych bezpečně poznal, že je po smrti.

Johnson vyletěl na nohy. Ampulku s jedem držel v natažené ruce co nejdál od těla, jako odjištěný granát.

„Co s tím?“ zeptal jsem se.

Byl už na cestě ke dveřím, a tak jenom křikl přes rameno: „Vyhoďte tu myš, ale pozor, ať se jí nedotknete. Já jdu zlikvidovat ten jed.“ A byl pryč.

Teď jsem byl rád, že jsem si přivezl i hromadu zdánlivě neužitečného veterinářského harampádí. Někde tam určitě najdu rukavice.

Našel jsem. Navlékl jsem si je a uchopil drobné bílé tělíčko. Myš byla děsivě studená a tuhá jako prkno – takovou chvíli po smrti. Ze síly jedu mi běhal mráz po zádech. Vyhodil jsem ji do záchoda a splách. Rukavice dopadly stejně. Pak jsem si opláchl ruce horkou vodou a mýdlem, nalil si víno a klesl do křesla.

Johnson se vrátil asi za hodinu, právě když jseme zabýval údržbou zbraní (měl jsem nepříjemný pocit, že je brzo budu potřebovat). Zvedl jsem oči od pistole, kterou jsem právě nabíjel. „Tak co?“

„Zničeno,“ prohlásil.

„To mě těší.“ Odložil jsem nabitou pistoli stranou, tasil kord a ozkoušel prstem ostří, jestli nepotřebuje nabrousit. Nepotřebovalo – řízl jsem se až moc snadno.

„Od koho ten kord vlastně máte?“ chtěl vědět Johnson.

Na chvíli jsem přerušil vysávání rány, abych mu mohl odpovědět. „Od profesora.“ Pak jsem si prst zase strčil do pusy, protože nechtěl přestat krvácet.

„A kde ho koupil?“

„Netuším,“ odsekl jsem. *Jak to mám vědět*?

„Možná ho sám vyrobil,“ přemítal tlouštík. „Na takové věci on má talent – vzpomínám si, že jednou vyrobil vystřelovací kopí, které se dalo schovat do deštníku, a taky nějaké brnění. Když nad tím tak přemýšlím, vlastně bylo úpně stejně černé jako tenhle kord…“ a rozpovídal se. Po pěti minutách jsem prostě vypnul a vrátil se ke kontrole zbraní. Johnsona to v nejmenším neurazilo, mlel dál.

„Nechtěl byste toho už nechat?“ vyjel jsem po čtvrt hodině, když mi došla práce.

Zarazil se. „Asi moc mluvím, že?“

„To je mírně řečeno.“

Trochu se scvrkl. „Aha. Tak já půjdu. Přece jenom,“ mrkl na hodinky, „je čtvrt na jednu. Myslím, že si půjdu na chvíli zdřímnout.“

Měl pravdu. Po tom nočním dobrodružství a incidentu s myší mě nakopl adrenalin, jako bych vypil litr kávy, ale pomalu jsem cítil, jak odeznívá. Chtělo se mi spát, co víc, málem jsem dřímal vsedě. „Tak dobrou noc.“

„Dobrou,“ popřál mi.

Ve dveřích se ještě otočil. „Víte, co vás čeká ráno, že?“

„Schůzka s odbojem?“ tipnul jsem si.

Zakřenil se. „Přesně. Tak se na to psychicky připravte, jsou to samí tvrdí chlapi.“

„To já taky,“ usmál jsem se.

14. Odboj

Spal jsem jako dřevo, což se ostatně dalo čekat. Proto jsem byl dost naštvaný, když mi někdo zatřásl ramenem a probudil mě. Otevřel jsem oči a spatřil na sebou Johnsona.

„Dobré ráno,“ popřál mi.

„Jděte do háje,“ zabručel jsem. „Chci spát.“

Usmál se. „O tom nepochybuju, vzhledem k tomu, v kolik jste šel do postele, ale odboj nečeká.“

Rázem jsem byl úplně vzhůru – skoro jako bych dostal zásah elektrickým proudem. Vyletěl jsem z postele, popadl oblečení a vystartoval do koupelny. Za pět minut jsem byl připravený. Připnul jsem si k opasku kord a kývl na čekajícího tlouštíka: „Můžeme jít.“

Povytáhl obočí, moje rychlost ho zjevně překvapila, ale nic neřekl. Šli jsme.

Nebo spíš jeli, protože přes celou zoologickou by to pěšky trvalo moc dlouho, jak aspoň tvrdil Johnson. Autem jsme tam ale byli za několik minut.

Jak mi Johnson vysvětlil, bylo by příliš nebezpečné, kdyby se odboj scházel stále na jednom místě, a tak používali prostory, které se zrovna namanuly – sklady, kancelářské prostory, sklepy. Prý se tak výrazně snížila pravděpodobnost, že budou objeveni.

Nevím, k čemu měla původně sloužit ta budova, před kterou jsme zastavili, ale když jsem vešel dovnitř, dýchla na mě atmosféra opuštěnosti. Nebylo tu naprosto nic kromě dlouhého stolu, kolem něhožna chatrných židlích sedělo asi dvacet lidí. Když jsme vešli, všichni okamžitě vstali, ale Johnson zamumlal, ať nehloupnou, takže si zase sedli.

Spatřil jsem několik známých tváří – byl tu Smith, kníratý kuchař a jeho společník (vzhledem k tomu, jak se vyjadřovali o Johnsonovi, bych spíš očekával, že budou jedna ruka s ředitelem, ale jak vidno, pletl jsem se) –, stejně jako tváře naprosto neznámé. Ty neznámé převažovaly. Nikdo se netvářil zrovna vstřícně.

„Dobré ráno,“ spustil Johnson a jeho široký obličej se roztáhl v nepředstíraném úsměvu. „Asi víte, kdo je tohle, že?“ ukázal na mě masitou rukou.

Kolem stolu proběhla vlna souhlasného mumlání.

„Pan Harrison,“ pokračoval tlouštík nevzrušeně dál a ani v nejmenším se neznepokojoval nepokrytě nepřátelskými výrazy většiny přítomných, „projevil nesouhlas s postupy našeho *ředitele*,“ tohle slovo přímo vyplivl, „zvlášť po tom incidentu se zesnulým panem Fletcherem, na který si jistě dobře vzpomínáte.“

Byl to dobrý tah – Johnson všem ukázal, že mám důvod sympatizovat spíš s nimi, než s ředitelem, a že podle toho, jak Fletcher dopadl, nejsem žádné ořezávátko –, ale vyšel naprázdno. Většina lidí si uchovala nedůvěřivý výraz.

„Co proti mně máte?“ vyjel jsem.

Johnson, který právě vypočítával mé přednosti, zmlkl. Všichni ostatní se zatvářili zahanbeně.

První se odhodlal promluvit vousatý kuchař. „Vlastně nic, ale… víte, přijdete nám takovej… nezkušenej.“ Celý zbytek stolu přikyvoval na souhlas.

„A v čem nezkušený?“ vyletěl jsem. Pomalu mi docházela trpělivost. „Kdo z vás už někdy zabil člověka?“

Další vlna tlumeného mumlání. Smith se přiznal, že kdysi v sebeobraně někoho zastřelil (a že pak strávil dva roky ve vězení). Dále se mezi přítomnými našel bývalý voják z povolání, ale nikdo jiný, jak jsem očekával, se zabíjením zkušenosti neměl.

„Už jste se někdy hrabali ve vnitřnostech slona?“ pokračoval jsem. Ten slon byl moje eso v rukávu – kdysi jsme se jím zaobírali na univerzitě. Že už byl mrtvý, to jsem si nechal pro sebe.

Ticho.

„Kolik z vás umí šermovat?“

Tentokrát se někdo přihlásil – bělovlasý, mírně zavalitý muž s obřím knírem, malou bradkou, brejličkami a tvářemi naducanými jako amorek. „Já! Já!“ vykřikl nedočkavě. Všichni si začali šeptat, že tentokrát jsem opravdu v průšvihu. To by mě zajímalo, proč. Ten člověk vypadal, že se zadýchá už po chvíli svižné chůze, natož při šermu. Ale Fletcher taky na první pohled nevypadal nebezpečně, připomněl jsem si. Z toho stařík se mohlo vyklubat kdoví co.

„Mám to brát tak, že mě vyzýváte na souboj?“ zeptal jsem se.

Dědula pokrčil rameny. „Když se vám chce…“

To jeho ledabylé vystupování mě vážně začínalo rozčilovat. „Tak teda do…“

„Přestaňte!“ zasáhl Johnson. Zdálo se mi to, nebo jsem v jeho hlase opravdu slyšel strach? „Nepotřebuju, abyste se navzájem zabili. Pokud chcete, můžete si zašermovat třeba zítra, ale teď máme na práci něco mnohem důležitějšího než takové pitomosti.“

Než mohl kdokoli zareagovat, hladce pokračoval. „Vidíte, že pan Harrison má důvod se k nám připojit. Necháme hlasovat.“ Něco v jeho výrazu mi napovědělo (a také všem přítomným), že pokud nebudu přijat, pořádně se naštve.

První zvedl ruku Smith, po něm vousatý kuchař a jeho společník, dále nějaký muž, kterého jsem si matně pamatoval ze schůze personálu, a kyprý dědeček. Postupně se přidávali další a další, až nakonec byla nahoře naprostá většina rukou.

Byl jsem přijat.

část druhá - Rebel

15. Na kordy

To, co se seběhlo v následujících minutách, mi podezřele splývalo dohromady – možná tou euforií. Pamatuji si, že mě všichni ti lidé poplácávali po zádech a potřásali mi rukou, načež Johnson prohlásil, že schůze končí. Na odchodu jsem ještě odchytil vousatého dědulu a domluvil si souboj na zítřek na devět hodin ráno – to se ještě stihnu v pohodě nasnídat a připravit.

Ale nadšení ze mě záhy opadlo. Uvědomil jsem si, že ten stařík by mohl být opravdu nebezpečný (nejnebezpečnější bývají právě ti lidé, kteří na první pohled vypadají naprosto neškodně) a že jsem možná udělal osudovou chybu.

Nezbývalo mi než nad tím pokrčit rameny – pozdě bycha honit. Ale pro jistotu jsem celý zbytek dne trénoval. Teprve když jsem si byl jistý, že bych se dokázal postavit i armádě opičích ninjů, odložil jsem kord a šel spát.

Bylo čtvrt na tři ráno.

Něco – možná nervozita – mě probudilo už o půl sedmé. Protože mi bylo jasné, že znovu již neusnu,vyhrabal jsem se s brbláním z postele a šel si udělat snídani.

Nevím, kdo tu zodpovídal za počasí (a jak to dělal, protože pod zemí prostě přirozené počasí nenajdete), ale když jsem vyšel ven, vypadalo to, že je zataženo, což docela odpovídalo mému psychickému rozpoložení.

Souboj se měl odehrát tam, kde jsme se sešli včera – to bylo podle mě docela riskantní, ale jiný prostor, který by se dal použít jako šermírna, Johnson tak narychlo nesehnal. Můj soupeř už tam čekal, kord u pravého boku, ve tváři sebejistý výraz.

Když nosil zbraň u pravého boku, musel být levák.

Praváci leváky nesnáší, protože při souboji mají jejich kord přímo proti sobě, ne do kříže, jak bývá obvyklé. A to je mate. Bleskově jsem uvažoval, co teď budu dělat.

Ten chlap musel být dobrý, teď už jsem o tom v nejmenším nepochyboval. Kdybych bojoval pravou rukou proti jeho levé, ne do kříže, jak jsem byl zvyklý, určitě bych prohrál. Takže zbývala jediná možnost, možná až moc zoufalá…

„Jste připravený?“ zeptal se. Měl tichý, příjemný hlas.

„A vy?“ odsekl jsem.

„Ano,“ přitakal.

Pokrčil jsem rameny. „Tak fajn. Můžeme začít.“ Bylo sotva tři čtvrtě na devět, ale na to jsem ho nemínil upozorňovat.

A než jsem se stačil vzpamatovat, stařík zaútočil.

Byl rychlý, moc rychlý – navzdory nadváze se pohyboval jako blesk. Ostří na ostří jsem odrazil tři údery, které by mě okamžitě poslaly na onen svět, ale než jsem stačil sám zaútočit, můj soupeř se stáhl.

Využil jem toho, abych si ho lépe prohlédl.

Jak už jsem zmínil, byl podsaditý, měl knír, bradku a kulaté brejličky. Dneska měl na sobě volné černé kalhoty a modré tričko. V ruce se mu pohupoval kord.

Na první pohled to byla naprosto obyčejná zbraň, cvičný kord spíš nižší kvality, s průměrně dlouhou a širokou čepelí a s obyčejným košovým chráničem ruky. Ale když mu moje černá čepel naprosto neublížila, musel být zvláštní.

Víc času na přemýšlení jsem nedostal, protože dědeček opět zaútočil. Naše zbraně se srazily s hlasitým zazvoněním.

Tentokrát postupoval metodicky, bojoval promyšleně. Vyměnili jsme si několik úderů a pak, jako poslušni nějakého nevyřčeného pokynu, jsme kolem sebe začali kroužit.

Zaznamenal jsem, že můj protivník se pohybuje v základním šermířském postoji, s koleny mírně pokrčenými a zbraní před sebou. Působil pružně a uvolněně, zato já si s údivem uvědomil, že mám záda ztuhlá jako prkno a chvějí se mi ruce.

Co se to se mnou děje?

Sotvaže jsem se trochu vzpamatoval, stařík opět vyrazil do útoku. Tentokrát jsem ale byl připravený. Čekal jsem do poslední chvíle, a když už se špice jeho kordu chystala vyvrtat mi do hrudníku úhledný otvor, rychle jsem ukročil stranou a zešikma po něm sekl.

Tohle nečekal.

V podivně zpomaleném záběru jsem viděl, jak mě míjí, ve tváři měl nevěřícný výraz. Pak se naše zbraně s hlasitým zařinčením srazily.

Cvičný kord vousatého dědečka opustil ruku, v níž se ještě před chvílí nacházel, a ladným obloukem vylétl ke stropu. Za vteřinu jsem uslyšel zařinčení – zbraň se pochopitelně odrazila a přistála na podlaze asi deset kroků daleko.

Můj protivník se obdivuhodně rychle vzpamatoval. „To nebylo špatné,“ ocenil. „Už jsem myslel, že vás mám, a místo toho…“

„A místo toho mám já vás,“ dokončil jsem a vyrazil, abych mu zasadil symbolickou „smrtelnou“ ránu a ukončil souboj. Teď, když nebyl ozbrojený, by to mělo být snadné.

Třesk.

Pod silou nárazu jsem odvrávoral na tři kroky vzad.

Stařík držel svůj kord v ruce.

„Co jste sakra zač?“ vykřikl jsem, když se mi opět podařilo získat rovnováhu. „Nějaký čaroděj?“

Vlastně by mě to ani nepřekvapilo.

Zavrtěl hlavou. „Ne, to ani zdaleka,“ usmál se. „Jsem docela obyčejný člověk, i když musím přiznat, že pár zvláštních schopností mám. Tohle třeba byla telekineze,“ oznámil mi tónem, jakým se normální lidé baví o počasí.

Samozřejmě sem věděl, co to telekineze je – schopnost pouze silou vůle pohybovat předměty. Někde jsem četl, že tohle by prý zvládlo vysoké procento lidí, kdyby se dost snažili, takže jsem nepochyboval, že mluví pravdu. Jenom mi nešlo do hlavy, jak mohl pohnout kordem, který mu ležel za zády, a tudíž na něj neviděl. A jak to dokázal tak hrozně *rychle*.

„Naučíte mě to?“ vyhrkl jsem. Něco takového jsem si vždycky přál umět.

Pokrčil rameny, chvíli to vypadalo, že nad tím vážně přemýšlí. „K čemu by vám to bylo?“ zeptal se pak.

Bože, to byla ale hloupá otázka. K čemu asi telekineze je? Snad k tomu, aby člověk pohyboval předměty, aniž by se jich musel dotknout, ne? „Abych mohl přesouvat různé věci vzduchem,“ odsekl jsem.

Zaklonil hlavu a burácivě se rozesmál, po tlustých tvářích mu proudem tekly slzy. „Telekineze není jenom o přesouvání věcí vzduchem,“ vysvětlil.

„Jak to?“ nechápal jsem.

„Telekineze je *pohybování* předměty, ne jenom *přesouvání*,“ odložil kord a popošel ke mně, „nejde jenom o zvedání a házení věcí, ale i o jejich deformaci silou mysli, o otáčení – třeba klíčem v zámku – a o odstrkování a přitahování…“

Vypadalo to, že je stejně hovorný jako Johnson. „Předveďte mi to,“ skočil jsem mu do řeči.

Zatvářil se nadmíru uraženě. „S tím kordem vám to nestačilo?“

„Jistěže ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Kord je přece kovový. Přitáhnout jste ho mohl nějakým magnetem.“

Tentokrát se usmál. „Nevěříte, to je dobře,“ řekl. „Tím víc budete věřit, až vám to ukážu s něčím nekovovým.“ Z kapsy kalhot vytáhl podivný skleněný jehlan a postavil ho na podlahu tak, že stál na špičce. Pak zavřel oči, zhluboka se nadechl… a jehlan se roztočil.

Fascinovaně jsem na to zíral. Ten kousek skla se zběsile točil na místě, rychleji a rychleji, až se nakonec proměnil v rozmazanou šmouhu. Pak začal kroužit po místnosti. Vyskočil do vzduchu, opisoval osmičky… Nakonec vlétl zpět do stařík ovy ruky.

Zmohl jsem se jenom na: „Jak jste to udělal?“

Pokrčil rameny a začal si drobný předmět přehazovat z jedné ruky do druhé a zpátky. „Síla mysli.“

„Naučíte mě to?“ zopakoval jsem svoji žádost.

Schoval jehlan, kord mu zase vlétl do ruky. „Tak dobře,“ souhlasil, „ale pod jednou podmínkou.“

Skoro jsem nedýchal. „A pod jakou?“

Významně zakýval kordem. „Musíte mě porazit.“

„Jak chcete,“ odvětil jsem a zaútočil.

Tentokrát jsem překvapil já jeho. Sotva stačil odrazit moji první ránu, už se na něj z opačné strany řítila další. Vymrštil kord, aby se kryl, a já odstoupil, přehodil si zbraň do levé ruky a zvovu bodl.

Teď jsem byl ve výhodě. Levá ruka proti levé, do kříže jak jsem byl zvyklý. Levou rukou jsem sice moc dobře šermovat neuměl – lidé jen zřídka trénují tu ruku, kterou používají méně –, ale přesto jsem trochu vyrovnal šance, protože mého protivníka to zaskočilo.

„Tohle jsem od vás nečekal,“ pravil.

„Kdo je připraven, není překvapen,“ odvětil jsem. „Příště na to pamatujte, protože teď vás porazím.“ Zdaleka jsem si tím nebyl jistý, ale on nemohl vědět, že blufuju. Možná ho to vyvede z míry.

„To se uvidí,“ vykřikl.

Nebo taky ne.

Příliš pozdě jsem pochopil, že jsem mu sedl na lep. Pod smrští ran, která se na mě sesypala, jsem chtě nechtě musel ustupovat. Kdybych nebyl tak zkušený a obratný, už by mě určitě dostal.

Příštích několik minut bylo dost drsných. Stěží jsem protivníkovy útoky odvracel, několikrát mě od „smrti“ dělily jen milimetry. Dědula vyvinul sílu a rychlost, na kterou by každý muž v jeho věku mohl být pyšný, a pomalu mě zatlačoval ke zdi.

Pak nastal zlom.

Vždyť je to jenom tlustý stařík, uvědomil jsem si. Ano, byl nečekaně obratný a silný, ale byl to prostě *starý* člověk. Starý nadýchaný amorek s kordem a legračními brýlemi.

Usmál jsem se nad tou představou a vyrazil do útoku.

Vousáč už mě neděsil – po několika úderech jsem zjistil, že je sice o něco zkušenější a hodně rychlý, ale mně zase nepřekáželo dvacet kilo nadváhy v podobě tukových pneumatik. Oč byl můj sok mohutnější a silnější, o to jsem já byl mrštější.

Kroužili jsme kolem sebe, prováděli výpady a zase se stahovali. Zpozoroval jsem, že dědeček začíná být unavený.

Příležitost ukončit souboj se mi naskytla mnohem dřív, než jsem čekal. Skočil jsem po ní.

Stařík právě útočil na moji hlavu – pokud se mi nepodaří bodnutí v poslední chvíli zastavit, odeberu se na pravdu Boží, a to se mi nechtělo. Rychle jsem poklesl v kolenou. Kord mi usekl několik vlasů, ale vážnější škody nenapáchal. Zato můj soupeř zavrávoral vpřed, tak čeho jsem využil – uhnul jsem do strany, narovnal se a podkopl mu nohy, načež se on rozplácl na zemi.

Dotkl jsem se špičkou kordu jeho zad a symbolicky ho tak „probodl.“ A bylo po souboji.

Dědeček se vyštrachal na nohy. Když se mu konečně podařilo narovnat, obruče kolem jeho pasu zapružily. „To bylo podlé,“ zabručel.

„Ve skutečném souboji se na pravidla moc nehledí,“ upozornil jsem ho.

„Ale ve skutečném souboji bych vás už dávno zabil,“ oponoval.

Mlčel jsem. Nejspíš měl pravdu.

Schoval kord a otřel si ruce do kalhot (proč to udělal, to bych rád věděl, spadl přece jenom na podlahu). „Zdá se, že vás budu muset začít učit,“ postěžoval si.

„Fajn,“ usmál jsem se. „Čím začneme?“

Věnoval mi pobavený pohled. „Ne tak zhurta. Nejdřív se musíte uvolnit, takže zavřete oči a začněte zhluboka dýchat.“

Udělal jsem, co po mně chtěl. Tohle jsem koneckonců dělal před každým soubojem, takže to nebylo nijak těžké. Postupně jsem se nořil hlouběji a hlouběji do sebe, až jsem asi po pěti minutách dosáhl stavu vnitřního klidu.

Jako z nesmírné dálky jsem slyšel tichý hlas: „Teď pomalu otevřete oči a snažte se zůstat klidný.“

Poslechl jsem.

Uviděl jsem před sebou stařík – jak jinak, byl tu přece celou dobu – s malým, na pohled měkkým balonkem v ruce. „Jste klidný?“ zeptal se celkem zbytečně.

Jen jsem přikývl.

Zatvářil se navýsost spokojeně. „Dobře. Tak se soustřeďte tady na tenhle míček a zkuste s ním pohnout.“

„A jak?“

Pokrčil rameny. „Nevím, neumím to popsat. Je to… instinkt. Jak dokážete pohnout rukou, aniž byste na to musel moc myslet, tak se prostě musíte soustředit na ten míček a přikázat mu, aby se pohnul.“

Zkusil jsem to. Soustředil jsem se na balonek a představil si, jak se pohybuje.

Samozřejmě se nic nestalo.

„To nevadí,“ chlácholil mě dědula. „Málokdy se to povede na první pokus. Já osobně jsem to poprvé musel zkoušet s papírovou vlaštovkou, a sedmkrát, než se vůbec pohnula. Většině lidí to trvá několik týdnů.“ Položil míček na podlahu. „Tak, zkuste to znova.“

Nic se nestalo. Ani potřetí. Při čtvrtém pokusu jsem měl dojem, že se míček nepatrně zachvěl, ale nejspíš to byl zrakový klam.

Zato popáté…

Balonek se zachvěl. A pak vystřelil vpřed a zastavil se až o stěnu.

16. Zbraně

Příštích několik dnů jsem neúnavně trénoval telekinezi pod vedením vousatého dědečka – představil se mi jako Viktor, ale příjmení si nechal pro sebe – a pozvolna jsem se zlepšoval. Už mi nedělalo problém udržet míček několik vteřin ve vzduchu, ale zatím jsem ho nedokázal přimět dělat kotrmelce.

„To přijde,“ ujišťoval mě Viktor. „Děláte obrovské pokroky. Ještě pár měsíců a zvládnete i *tohle*…“ načež přesunul pohovku i s Diamond (celkem hodně přes tři sta kilo) k nejbližší stěně a zpátky. *Díky bohu za koberec, tohle by podlahu určitě dost poničilo*, pomyslel jsem si.

Zavrtěl jsem hlavou. „Pochybuju.“

Plácl mě do ramene. „Nepochybujte a radši se zkuste tím míčkem do něčeho trefit.“

Tak to už bylo těžší. Nejdřív jsem musel dostat balonek do vzduchu a pak ho postrčit vpřed. Samozřejmě jsem nesměl přestat myslet na to, že ho chci udržet nad zemí, protože v takovém případě by spadl. Musel jsem vlastně dělat dvě věci najednou, což, jak se říká, mužům moc dobře nejde.

Ale zkusil jsem to. Po chvíli úporného soustředění se balonek zvedl asi metr a půl nad podlahu… jenže jsem zjistil, že držet ho silou vůle na místě a zároveň do něj strkat je prostě příliš těžké. Obě síly se navzájem vyrušily, takže se nic nestalo.

Viktor mě opět ujistil, že to vůbec nevadí, že to chce jenom víc trénovat, a protože už bylo po poledni, poobědval se mnou. Pak se omluvil, že má ještě nějakou důležitou práci, a odešel. Já si nalil sklenici vína a vrátil se k tréninku.

„Že tě to ještě baví,“ nechala se Diamond asi o hodinu později slyšet z pohovky, kde odpočívala po obědě. „Já osobně bych to na tvém místě vzdala už dávno, ale na to ty jsi příliš tvrdohlavý.“ Ani přitom neodtrhla oči od televize. *Ten přístroj budu muset zlikvidovat*, pomyslel jsem si.

„Já bych ti zase mohl vyčítat tu bednu,“ ohradil jsem se. „Kdybys to aspoň vypnula, když dávají reklamu.“ Momentálně běžel nějaký akční film, kde svalnatý chlap naprosto tuctového vzeření bojoval holýma rukama s obrovskou přesilou podobně tuctových nepřátel.

„Kdyby, kdyby, pořád jenom *kdyby*,“ zabrblala. „Není tu co jiného dělat, pokud sis nevšiml.“

Vysvětlovat jí, že tohle je zoologická a že by se měla víc ukazovat lidem, se mi nechtělo. Pokrčil jsem rameny a vrátil se k vínu a tréninku – a moje pruhovaná spolubydlící ke svému filmu.

Čas plynul jako voda. Dny se měnily v týdny a ty zas v měsíce. Když jsem jednou nahlédl do kalendáře, všiml jsem si, že už máme říjen – a přitom mi to připadalo jako včera, když jsem nastoupil.

Pak jsem vyšel ven nadýchat se čerstvého vzduchu a… uslyšel jsem *to*.

Celým areálem zoologické se rozléhal zesílený, dutě znějící ředitelův hlas. Došlo mi, že to musí být z rozhlasu, ale nikde jsem nic takového neviděl.

„V rámci nových bezpečnostních opatření,“ monotónně odříkával hlas, „je všem zaměstnancům s okamžitou platností zakázáno nošení a užívání palných zbraní. Každý zaměstnanec, který vlastní jednu či více takovýchto zbraní, je povinen je odevzdat nejpozději do osmi hodin večer. Zaměstnanci si nadále mohou ponechat pouze zbraně s ostřím. Opakuji, zaměstnancům je s okamžitou platností zakázáno…“

Jako by do mě udeřil blesk. Co to má znamenat? Jaká nová bezpečnostní opatření?

Johnson, Viktor a Smith dorazili za několik minut. Vypadali krajně otřeseně.

„Co se to děje?“ zeptal jsem se.

Slova se ujal Johnson. „Netuším,“ zavrtěl ztrápeně hlavou, až se mu dvojitá brada zakývala ze strany na stranu. „Náš drahý ředitel se asi chce ujistit, že odboji nezůstanou žádné použitelné zbraně.“

„Můj kord *je* použitelný,“ ohradil jsem se.

„Jasně že je,“ přitakal Smith, „ale představte si, že byste měl jenom kord a proti vám by stál člověk s puškou. Co myslíte, jak by to asi dopadlo?“

Nad tím jsem nemusel přemýšlet. „Ustřelil by mi hlavu, než bych se k němu stačil přiblížit.“

Chlapík energicky pokýval hlavou. „Přesně tak. Takže ředitel teď všem v rámci *nových bezpečnostních opatření* zabaví pušky a pistole a vyzbrojí svoje lidi. Tím jsme úplně v pasti – kdyby se nás rozhodl zlikvidovat, nemáme se jak bránit.“

„Tak co budeme dělat?“ chtěl jsem vědět. Vůbec mě nepřekvapilo, že ředitel o existenci odboje ví. Možná si byl v hloubi duše vědom, že s jeho metodami se prostě *nedá* souhlasit. „Když ho neposlechneme, bude to vypadat podezřele.“

„Tak je odevzdáme," řekl Johnson, „a vyrobíme si vlastní."

Ve filmu nebo nějaké počítačové hře vypadá výroba zbraně jednoduše až primitivně. Ve skutečnosti je to dost těžké – a nebezpečné, protože použitelnou palnou zbraň vyrobíte leda z kovových trubek, které je třeba tavit, spojovat a různě ohýbat Samozřejmě nesmíte zapomenout na samotný spouštěcí mechanismus, který se postará o vypálení náboje, protože bez něj by vaše „zbraň" byla obyčejným kusem kovu.

S výrobou zbraní jsme začali v opuštěném sklepě. Nebo jsme to aspoň měli v plánu.

Johnson nám dal za úkol přinést různé kusy kovu, pružiny a trubičky, které měly posloužit jako polotovary. Když jsme ovšem donesli, co se dalo (já přinesl přezku z opasku, ze které by se dala vyrobit spoušť, z pohovky jsem vytáhl jedno pero a rozebral kovovou propisku), shledal dvě věci.

Zaprvé – kovu bylo příliš málo.

Zadruhé – nad přenosným plynovým kahanem se kov taví a ohýbá zatraceně špatně.

My zase zjistili, že s výrobou zbraní na koleně nemá naprosto žádné zkušenosti.

Viktor vcelku trefně poznamenal, že by ho teda zajímalo, co teď budeme dělat, načež Johnsonovi ruply nervy a začal křičet, že je obklopen blby a pitomci, že on přece nemusí zařizovat všechno a že se někdo z nás měl podívat, jak se zbraně vyrábí.

To zase dost rozčílilo několik dalších lidí. Will Miller, docela šikovný automechanik, se nechal slyšet: „Poslouchejte, Johnsone, vy jste si jenom půjčil ze skladu kahan, zatímco my ostatní jsme kradli kov, kde se dalo, tak buďte od té lásky a nevyčítejte nám, že jsme si ještě k tomu nezjistili, jak vyrobit pistoli." Při jeho dvoumetrové výšce a sudovitém hrudníku se to pěkně rozléhalo.

„Jojo, přesně tak," přisadil si kníratý kuchař – dodnes jsem nebyl schopen zjistit, jask se vlastně jmenuje.

A pak stavidla zničehonic povolila a všichni si začali na Johnsona stěžovat a uvádět, co by na jeho místě udělali oni. Byl z toho neskutečný randál. Několik uvážlivých lidí se snažilo své rozvášněné kolegy uklidnit, ale příliš se jim to nedařilo.

Začínala mě bolet hlava Udělal jsem tedy to jediné, co mi zbývalo – vyskočil na stůl a zařval:

„TICHO!"

Ve stísněném sklepě to zadunělo jako výstřel z děla. Ale zabralo to. Všichni ztichli a vytřeštili oči. Možná jsem jim nahnal strach.

Využil jsem toho, že mám prostor k řeči, a spustil: „Tohle bylo podle mě trochu ukvapené. Chtěli jsme vyrábět zbraně, aniž bychom věděli, jak na to. Na druhou stranu, to nám mělo dávno dojít a někdo se o to měl postarat. Takže navrhuju, abychom se rozešli a do zítra si promysleli, jaké zbraně a jak budeme vyrábět. Nějaké otázky?"

Nikdo žádné neměl.

O mnoho hodin později jsem seděl u stolu v obýváku, lampičku rozsvícenou, obklopený prázdnými hrnky od kávy. Před sebou jsem měl papír s náčrtkem primitivní pistole. Podobné papíry, zmuchlané a potrhané, pokrývaly podlahu v okruhu několika metrů kolem stolu.

Pořád se mi nedařilo přijít na to, jak zkonstruovat spouštěcí mechanismus. Věděl jsem, že tam musí být nějaká pružina, na kterou zase má působit spoušť, aby zbraň v konečném důsledku vystřelila. Ale naprosto jsem netušil, jak to udělat.

„Pořád ještě pracuješ na té zbrani?" ozvala se Diamond a vytrhla mě tak ze zamyšlení. Tentokrát mimořádně nesledovala televizi, ale jen ležela na pohovce a zírala do prázdna.

„Ano," odvětil jsem. „Proč?"

Vstala, přiloudala se ke mně a nahlédla mi přes rameno do nákresů. „No, já jenom, že to vypadá strašně složitě," podotkla. „Nezkusíš vymyslet něco jednoduššího?"

„A co třeba?"

Zamyslela se. „Já nevím… pamatuješ na ten film… sakra, jak se to jmenovalo… no, byl tam takový dlouhovlasý chlap, co lovil vlkodlaky a upíry, takový s kloboukem…"

„Van Helsing?" zkusil jsem to.

Nadšeně přikývla. „Přesně. A jakou měl ještě zbraň kromě pistole, vzpomínáš?"

Okamžitě mi došlo, co myslí. „Opakovací kuše! Diamond, ty jsi fantastická!" vykřikl jsem a myslel jsem to naprosto upřímně.

Překvapeně zamrkala a kdyby se zebry mohly červenat, určitě by teď byla rudá až za ušima. „No," zamumlala rozpačitě, „to bych neřekla. Chtělo to jenom ten nápad…"

Další den jsme se opět sešli, tentokrát pro změnu v zapomenuté garáži. Potěšilo mě, když jsem zjistil, že všichni vypracovali nějaké návrhy, ale jak jsem později zjistil, některé nebyly realizovatelné. Pár lidem se navíc podařilo sehnat ještě nějaký kov.

Johnson zahájil schůzi a hned mi předal slovo. Požádal jsem přítomné (nikdo nechyběl), aby mi začali nosit svoje plánky.

První se ke mně prodral Viktor. Ukázal mi náčrt sice jednoduché, ale účinné zbraně – šlo vlastně o hrubou tyč se žlábkem na svrchní straně, s pružinou na jednom konci. Když se pružina relativně prostým spouštěcím mechanismem uvolnila, vystřelila šipku zasunutou ve žlábku. Bylo to něco jako kombinace foukačky s kuší bez lučiště a tětivy. Měla tu nepopiratelnou výhodu, že se dala snadno sestrojit – dřeva bylo dost ve skladech nebo na stromech a vyrobit šipky nebylo nijak složité. Pochválil jsem to a Viktor nadšeně odstoupil, aby uvolnil místo lidem za sebou.

Další zbraň se už foukačce podobala výrazně víc. Prostřední část tvořil otočný bubínek podobný tomu revolverovému, až na to, že se dal snadno odpojit od druhé části, kterou tvořilo šest hlavní jako u pistole zvané *pepřenka*. Dal se otáčet kličkou nezávisle na poslední části, tedy náústku. Když se do něj fouklo, ze svazku hlavní vylétly šipky. Pak stačilo kličkou pootočit zásobník a mohli jste vyslat další várku střel. Odložil jsem náčrtek k tomu Viktorovu a kývl na dalšího v řadě.

Z toho, co mi ukázal, jsem se zděsil. Šlo o improvizovaný plamenomet upravený z vodní pistolky. Byl jsem sice připraven použít proti ředitelovým poskokům nutné

násilí, ale rozhodně jsem je nehodlal upalovat. Přiměl jsem dotyčného člověka, aby plánek všem ukázal a pak ho před jejich očima snědl.

Stejně jsem pochyboval, že by někde sehnal stříkací pistolku.

Následovalo ještě asi dvacet zbraní, z nichž některé byly tak komplikované, že vyrobit je by zabralo léta, pár dalších bylo stejně děsivých jako už zmíněný plamenomet. Jenom jeden člověk dokázal vymyslet použitelnou palnou zbraň, jinak vesměs šlo o různé variace na kuše a foukačky, což ale neznamenalo, že by nebyly smrtící.

Já jsem vystoupil jako poslední.

Protože jsem nevěděl, jak v našich podmínkách vyrobit Van Helsingovu zbraň (i když by nepochybně, pokud šlo věřit filmu, byla vysoce účinná), inspiroval jsem se takzvanou čínskou opakovací kuší. Provedl jsem ale několik podstatných úprav.

Původní čínská opakovací kuše je dost úzká, takže opeření šipek by v zásobníku překáželo. Proto se používají šipky neopeřené, což ale snižuje jejich dolet. Já jsem zásobník rozšířil a zvětšil, aby se do něj vešlo dvacet šipek s úzkým opeřením. Dřevěné lučiště jsem nahradil kovovým, což dostřel ještě zvýšilo.

A pustili jsme se do práce.

Jako první jsme se rozhodli vyrobit bubínkovou foukačku, protože ze všech navržených zbraní byla asi nejsnáze ovladatelná. Já jsem dostal na starost širokou trubku se zataveným koncem, ze které jsem měl pilkou na železo uříznout kus na budoucí zásobník. I všichni ostatní pilně pracovali – Johnson si vzal na starost hlavně, Viktor pomocí telekineze tvaroval náústek a protože kahan na tavení jsme měli jenom jeden, zbylí lidé holt mohli jenom vyrábět šipky.

Až na několik malých nehod (z kahanu nečekaně vyšlehl obrovský plamen a ožehl Johnsonovi prsty, a několik lidí se zranilo při vyrábění šipek) šla práce rychle kupředu a za pár hodin byla první foukačkopistole na světě.

Její tvůrce ji samozřejmě musel hned vyzkoušet. Nedočkavě odpojil zásobník, nabil, zasadil jej zpátky, nadechl se a…

„Nemiřte s tím na lidi, buďte tak laskav," ozval se Johnson od umyvadla (ano, i v garáži jsme měli umyvadlo), kde držel popálené prsty pod proudem studené vody. „Zkuste se otočit třeba na zeď, to bude bezpečnější. A vy ostatní radši trochu ustupte, šipky se možná odrazí."

Poslechli jsme ho. O vteřinu později se ozvalo zasvištění a do stěny se s tupým úderem zabořilo šest šipek.

Jen jsme nevěřícně zírali.

V následujícím týdnu se nám podařilo vyrobit dalších osmnáct takovýchto zbraní – vlastně devatenáct, ale jedna nějak nechtěla fungovat, a tak jsme ji museli rozebrat. Pak nám došel materiál, takže nezbývalo než shánět další.

Když měl každý člen odboje jednu foukačkopostoli, začali jsme vyrábět zbraně navržené Viktorem. Na ty bylo potřeba v podstatě jenom dřevo, takže jsme s nimi byli hotovi za pár dní.

Ale to Johnsonovi zdaleka nestačilo.

Náš vůdce prohlásil, že pokud nám uprostřed boje dojde střelivo, jsme v pytli (což byla ostatně pravda). Proto trval na tom, abychom se naučili zacházet i s chladnými zbraněmi, což někteří – jmenovitě já a Viktor – přivítali s nadšením, jiní už ne.

„Na co další zbraně?" brblal kníratý kuchař – konečně jsem zjistil, že se jmenuje Peterson. „Už tak jsem ověšenej jako zbrojnice, a teď mám ještě tahat nějakej nůž nebo meč? Není to zbytečný?" Těch zbraní zas až tolik neměl, vlastně jenom dvě, ale nutno přiznat, že každý musel povinně nosit určitý počet šipek do rezervy (Johnson, který byl skoro tak paranoidní jako profesor, usoudil, že padesát bude stačit).

„Já vám povím, na co nosit další zbraně," nabídl se Smith, pečlivě kontrolující veškerou svoji výbavu. „I když, kdybyste si neseděl na uších, možná byste slyšel, že pan Johnson to tu před chvílí říkal. Když vám dojde munice, je dobré mít ještě něco v záloze."

„Pokud proti mně půjde chlap s puškou, nebude mi kudla k ničemu," nevzdával se kuchař.

„Pokud proti vám půjde chlap s puškou, uhnete," navrhl vousáč. „Nebo se sehnete. Taky se můžete modlit, aby se náboj zasekl. A mít nůž je pořád lepší než bojovat holýma rukama."

To se Petersonovi evidentně nezdálo. „V rukách mám dost síly," oponoval. „Kromě toho, kde si myslíte, že teď seženu pořádný nůž?"

„Vyrobíte si ho," ozval se kdosi z opačného konce místnosti.

Kuchař pochybovačně povytáhl obočí. „To mi něco připomíná," schválně předstíral, že si nemůže vzpomenout, „co to jenom… už vím! To je jak nedávno to *začneme vyrábět pistole*. Umí někdo z vás vyrobit kudlu? Já teda ne," přelétl nás zkoumavým pohledem. Když se nikdo neozval, dodal ještě, že to si mohl myslet.

Teď byla řada na mně. Odepnul jsem si z opasku nůž, který jsem kdysi sebral Fletcherovi, a poslal mu ho po stole. „Tady máte."

Zatvářil se překvapeně, ale vzal si ho. „Díky."

„Máte ještě?" vyhrkli všichni ostatní.

17. Rychle a tiše pryč

Probudil jsem se s pocitem, že je něco špatně.

Neměl jsem pro to sice žádný důkaz, ale během dlouhých hodin v šermírně jsem se naučil věřit instinktům – nejednou mi zachránily zdraví, neli život.

Ale co se děje?

Teprve včera jsme dokončili poslední zbraň (tím jsem si byl jistý, protože jsem si vzpomínal, že jsem o chvíli později dal Petersonovi svůj nůž). Potom jsem šel domů, navečeřel se a lehl si. Nestalo se nic pozoruhodného.

A přesto jsem měl špatný pocit.

Zaposlouchal jsem se do okolních zvuků (neviděl jsem nic, protože byla tma jak v pytli). Postel tiše skřípala, poblíž jsem slyšel tichý dech Diamond a… dvou dalších bytostí.

Prozření bylo jako kbelík ledové vody, jako dýka vražená do srdce. Našli si mě.

„Pokud mě chcete zabít, tak aspoň rozsviťte, ať vám vidím do obličeje." Já vím, nic moc originálního, ale nenapadlo mě, co jiného bych v téhle situaci měl říct.

„Vidíš? Já ti říkal, že mu to dojde rychle," řekl nějaký hlas.

„Jo," zabručel otráveně další. „Kolik ti dlužím?"

„Pět liber." To byl znovu první hlas. Oči si pomalu začínaly zvykat na tmu, matně jsem rozeznal siluetu vysokého statného muže postávajícího u zdi. V další vteřině se ozvalo tiché cvaknutí a ložnici zaplavilo ostré umělé světlo. Přimhouřil jsem oči a podařilo se mi matně rozeznat dva muže. Oba byli ozbrojení, mohutní a plešatí. Tím ale veškerá podobnost končila.

Ten u zdi měl křížem přes rameno pověšený kulomet, za pasem dvě pistole a velký nůž. V ruce držel něco, co nebezpečně připomínalo granát. Ne jen připomínalo, *byl* to granát.

A jeho komplic…

Tak obrovského chlapa jsem v životě neviděl. Měřil dobře přes dva metry, oblečení se na jeho svalnaté postavě napínalo k prasknutí. Byl vybavený jenom mačetou a ocelovými boxery… a pistolí, kterou mířil Diamond přímo do oka.

„Takže, pane Harrisone," promluvil muž u zdi protáhlým hlasem filmových padouchů, „položím vám několik otázek. Ve svém vlastním zájmu byste měl spolupracovat, nebo tady můj kolega vystřelí vaší zebře mozek z hlavy."

Nebyl jsem hlupák. Viděl jsem, jak se prsty holohlavého obra chvějí potlačovanou touhou stisknout spoušť. Kdyby Diamond zabil, nikdy bych si to neodpustil.

„Dobře," souhlasil jsem.

Koneckonců nevěděli, co skrývám pod peřinou – a co celou dobu držím v ruce.

Muž s kulometem se potěšeně usmál, jako by jinou odpověď ani nečekal. „Věděl jsem, že máte rozum, pane Harrisone. Takže…" dramaticky se odmlčel, a pak zničehonic vypálil: „Jak dlouho už patříte k odboji?"

Rozhodl jsem se mlžit. „Moc dlouho ne."

„Kdo vás naverboval?"

„Vůdce." Nechtěl jsem dostat Johnsona do problémů.

„A kdy?"

„Nedávno." Kdybych jim řekl pravdu – čili že to bylo nedlouho po tom, co zmizel profesor –, možná by našli nějakou spojitost a odhalili další členy odboje.

Plešoun se zjevně zlobil, že neposkytuju naprosto jednoznačné odpovědi, ale ještě se nevzdával. „Na čem pracujete?"

Tady jsem mohl být o něco konkrétnější. „Snažíme se řediteli všemožně znepříjemňovat život."

Povytáhl obočí. „Aha. A v čem to *znepříjemňování* spočívá?"

Zavrtěl jsem hlavou. „To vám říct nemůžu."

Přešel to mlčky. „Kolik vás je?"

Co jsem měl odpovědět? Kdybych mu sdělil přesný počet, mohl by si ředitel vytipovat lidi, kteří se mu nepozdávali, a dát je zlikvidovat. Určitě by dostal nejméně několik skutečných členů odboje – a to jsem nesměl dopustit.

„Mezi deseti a padesáti," řekl jsem.

Začal rudnout. Skutečně nebyl spokojený s tím, jak vlažně spolupracuju, ale položil mi ještě poslední otázku.

„Mohl byste mi říct nějaká jména?"

Rozhodl jsem se předstírat náhlé selhání sluchu. „Promiňte, co jste to říkal?"

Teď už mu skutečně došla trpělivost. Místo odpovědi stroze kývl na svého obrovského poskoka, který během mého výslechu nepronesl jediné slovo: „Zabij ji."

Naštěstí jsem byl na něco takového připravený. Opakovací kuši jsem si sestrojil sám – pracoval jsem na ní po nocích a ráno pak vyráběl s ostatními členy odboje jiné zbraně. Držel jsem ji nabitou v ruce pod přikrývkou. Tu jsem teď prudce odhodil, pozvedl zbraň a téměř bez míření vypálil.

Na tak krátkou vzdálenost jsem nemohl minout. Šipka se zabořila muži s pistolí do hlavy vteřinu před tím, než sám stiskl spoušť. Upadl nazad, jeho zbraň zařvala, ale výstřel šel pánubohu do oken.

Muže s kulometem to naprosto zaskočilo. „Co to…" zalapal zděšeně po dechu. Věnoval jsem mu další šipku.

Nevěděl jsem, kde teď najdu Johnsona (jak jsem zjistil po pohledu na budík, nebylo ještě ani půl šesté), ale Viktor se mi jednou svěřil, kde najdu *jeho*. Protože jsem neměl kam jinam jít, musel jsem to zkusit.

Podsaditý dědeček otevřel hned po prvním zabušení na dveře – ještě že tak, protože příští stejně silnou ránu by nemusely vydržet. „Proboha, co tu děláte takhle brzo ráno?" zděsil se. Pak zaregistroval můj uštvaný výraz spolu se skutečností, že mám s sebou Diamond, a dal si dvě a dvě dohromady. „Odhalili nás?"

Přikývl jsem. „Bohužel. Můžete mi pomoct?"

„Ale jistě!" přitakal horlivě. „Že se vůbec ptáte!"

„Tak rychle sežeňte Johnsona," rozkázal jsem – na pokorné žádání nebyl čas. „A řekněte mi, co byste na mém místě udělal se dvěma mrtvolama v ložnici."

Viktor zbledl jako stěna. „S *čím že*?" přeptal se.

„Se dvěma mrtvolama," zopakoval jsem. „Víte přece, co jsou to mrtvoly, ne? Nebožtíci. Tělesné skořápky, které opustila duše. Mrtvá těla. Zesnulí."

Pokud to vůbec bylo možné, Viktor zbledl ještě víc. „Vy jste někoho *zabil*?"

„Dva chlapy," odsekl jsem. „A ptám se, co mám udělat s těma mrtvolama."

Konečně se vzpamatoval. „Někoho tam pošlu, aby je uklidil. Vy pojďte honem dovnitř. Zavolám ostatním a vypadneme. Doufám, že jste si vzal zbraně?"

Johnson dorazil za deset minut.

Byl oblečený jak do války – v neprůstřelné vestě, maskovacím oblečení a vysokých botách – a ozbrojený až po zuby. Kromě standardní foukačkopistole a zbraně vymyšlené Viktorem se mu u pasu houpala zahnutá šavle – bůh ví, kde ji sehnal.

„Už dorazili ostatní?" zeptal se.

Viktor zavrtěl hlavou.

Nicméně jsme nemuseli čekat dlouho. Ani ne za čtvrt hodiny se přiřítil Peterson, Smith a celý zbytek odboje. Shromáždili jsme se v jídelně kolem velkého stolu a Johnson spustil:

„Tak se nám to trošku zvrtlo. Byli jsme odhaleni mnohem dřív, než jsem čekal. Zbývá jediná možnost – musíme pryč.“

„A proč?“ vykřikl někdo.

Tlouštík dotyčnému člověku věnoval útrpný pohled. „Protože ředitel nás odhalil a chce nás zničit,“ odpověděl. „Proto musíme zmizet, než se mu k tomu naskytne příležitost.“ Tohle polopatické vysvětlení zabralo. Pokud někdo předtím netušil, proč jsme se tu sešli, teď už mu to muselo dojít.

„Jak se odsud dostanem?“ zeptal se Smith.

„No, určitě nepůjdeme v průvodu a nebudeme hlasitě vytrubovat,“ odvětil Viktor nabroušeně. „Musí to proběhnout rychle a tiše. Půjdeme pěšky, v malých skupinkách a pokud možno nenápadně. Musím někomu vysvětlovat, co to znamená *nenápadně*?“

Všichni zavrtěli hlavami.

Dědeček se usmál. „Dobře. Já půjdu s Johnsonem, Harrisonem, Diamond a Smithem. Vy ostatní se rozdělte, jak chcete. Každá skupina si vezme jednu mapu a *každá* půjde jinudy. Sejdeme se pozítří v devět ráno na Trafalgarském náměstí – to je v Londýně, pokud jste zapomněli. Nějaké otázky?“

Nikdo žádné neměl.

„Hele, ale vůdce jsem tady já,“ bručel Johnson, zatímco jsme tiše mířili k nejbližšímu východu.

„Já vím,“ reagoval Viktor, „ale co jiného bys vymyslel?“

Johnson byl nucen uznat, že nic.

Prošli jsme podstatnou částí zoologické, aniž by si nás někdo všiml. Návštěvníci tu takhle brzo po ránu nebyli a jediného zaměstnance, na kterého jsme narazili, omráčil Smith ranou pěstí do obličeje. Schovali jsme muže v bezvědomí do malého palmového hájku poblíž a pokračovali v cestě.

O dvacet minut později jsme dorazili k tunelu na povrch. Zoologická se začínala probouzet a nás čekalo ještě asi pět mil, než se vynoříme v relativním bezpečí nedaleko Kingstonu, takže jsme si museli pospíšit. Johnson si toho byl dobře vědom a bez ustání nás pobízel.

Po necelé míli jsme ovšem trochu zvolnili, protože Viktor měl dojem, že zezadu něco slyší. „Zpomalte trochu,“ zašeptal, „ať můžu poslouchat.“

„Co se děje?“ vyhrkl Johnson až příliš hlasitě.

„Tiše!“ zasyčel vousatý dědula. „Mám dojem, že za námi někdo jde. Je jich víc.“

Tlouštík pochybovačně zavrtěl hlavou. „To je jenom ozvěna.“

„Nemyslím si,“ oponoval Viktor. „Zastavte a uvidíme.“

Zastavili jsme – a zvuky se přiblížily.

Johnson zbledl jako stěna. „To jsou ředitelovi lidé.“

„Takže už mi věříš?“ ušklíbl se Viktor.

„Jasně že ti věřím!“ zařval Johnson – teď už byl šepot stejně k ničemu. „Rychle pryč!“

Rozběhli jsme se jako o život – vlastně ne *jako*, protože jsem nepochyboval, že pokud nás ředitelovi poskoci dostihnou, nebudou mít slitování. Běžel jsem jako nikdy v životě, Diamond cválala vedle mě. Johnson s Viktorem, ač měli oba slušnou nadváhu, se řítili v čele. Za jiných okolností bych se smál tomu, jak na nich poskakovaly tukové rezervy, ale vzhledem k tomu, že jsme měli v patách zabijáky, nebyl na smích a žerty čas. Smith náš malý průvod uzavíral.

Po několika minutách se zvuky pronásledovatelů začaly ztrácet v dálce, až nakonec úplně utichly. Smith nám pokynul, abychom se o kousek vrátili, a zavedl nás do postranního tunelu, o němž tvrdil, že je to kratší úniková cesta.

Ale nebyla.

„Co to je?“ zaryčel Viktor asi o minutu později.

„Ouha,“ hlesl Smith zezadu, „asi jsem se spletl.“

Byla to slepá ulička.

Johnson se vzpamatoval první. Zakřičel, že možná ještě máme čas se vrátit a pokračovat původní cestou. Rozběhli jsme se tedy zpátky, Smith teď byl v čele.

„Tamhle jsou!“ vykřikl někdo.

Třeskla rána.

Smith zesinal a chytil se za hrudník. Mezi prsty mu proudem crčela krev. Nevěřícně zasténal a zhroutil se.

Zděsil jsem se – oni chladnokrevně zavraždili člověka!

Ale nebyl čas truchlit. Útočili na nás. Hmátl jsem k pasu, vytrhl foukačkopistoli a vyslal na blížící se nepřátele šest šipek. Zasáhly jednoho muže přímo do obličeje. Pak jsem se ale musel vrhnout stranou, jinak by ze mě odvetná palba nadělala řešeto.

Bylo jich deset, v neprůstřelných vestách a s pistolemi v rukou. My byli všeho všudy tři a měli jsme jenom foukačky a nože.

Řekl bych, že je to beznadějné – pak jsem ale spatřil Johnsona s Viktorem a ten pohled mi vlil do těla novou sílu.

Podsaditi muži postupovali bok po boku vstříc ředitelovým sluhům a zdálo se, že je chrání nějaké kouzlo. Střely jim nemohly ublížit a oni odhodlaně kráčeli vpřed a chrlili na nepřátele jednu salvu šipek za druhou. Útočníci, ač měli velkou převahu, zděšeně ustupovali.

Vzpamatoval jsem se a vrhl se do boje.

Ředitelovi poskoci byli sice naprosto vyvedení z míry pouhou skutečností, že nás nedokáží zabít, ale měli neprůstřelné vesty. Šipky jim nemohly vážně ublížit, aspoň ne ty z foukaček. Já si ale vzpomněl, že mám ještě jinou zbraň.

Kuše dvakrát cvakla, kovové lučiště a ocelová tětiva udělily šipkám mimořádnou razanci. Jeden muž se zhroutil s prostřelenou hlavou, druhý si sevřel zraněné stehno a odpotácel se.

Pak mi ale padl pod nohy muž, kterému z krku trčela Johnsonova šavle. Zakopl jsem o něj a kuše mi vylétla z ruky.

Rychle jsem se překulil, kolem ucha mi prosvištěla kulka. Vyskočil jsem na nohy, jednou rukou si svíral naražená žebra a druhou vytrhl z mrtvoly šavli. Ohnal jsem se s ní po muži, který měl zjevně v plánu vystřelit mi oko. Uskočil, ale šavle zasáhla hlaveň pistole a vyrazila mu zbraň z ruky. Sebral jsem ji ze země, ustřelil couvajícímu chlapovi nos a šavli jsem hodil zpátky Johnsonovi.

Pistole sice nesnáším, ale jsou rozhodně účinnější než foukačky. Vypálil jsem na nejbližšího nepřítele, jeho hlava se

rozprskla v gejzíru krve a mozku. Pak jsem namířil na muže s ustřeleným nosem, který kvůli ztrátě krve už nemohl chodit a plazil se pryč, a poslal jsem ho na onen svět.

No co, oni by s námi taky neměli slitování.

O vteřinu později probodl Viktor kordem posledního nepřítele. Vytrhl zbraň z hroutícího se těla a otřel čepel o jeho kalhoty. Odhodil jsem teď už nepotřebnou pistoli a vydal se pro kuši, která ležela v chodbě o kus dál.

A odkudsi se vynořilo dalších dvacet zabijáků.

Slyšel jsem Johnsona, jak křičí: „To není možné!“ Zabzučela šipka a nejbližší útočník padl.

Vytasil jsem kord a sekl blížícího se nepřítele do obličeje. Černá čepel prošla kostmi stejně snadno jako máslem, všude se rozlétly zuby a muž se odebral na věčnost.

Dalšího zabijáka, který se na mě hnal se zdviženou pistolí, jsem praštil hruškou kordu do ruky a rozdrtil mu loket. V šoku jen zaúpěl, pustil zbraň a já ho přetáhl přes hlavu, načež omdlel. Pak jsem zvedl jeho pistoli a usmrtil muže, který se blížil zezadu k Viktorovi.

Vzápětí nepřátelé spustili hromadnou palbu, vrhl jsem se k zemi, abych střelám unikl. Jedna mě škrábla do ruky, ale bylo to jen povrchové zranění a ani moc nekrvácelo.

Viktor se rychle vzpamatoval a využil toho, že se mu kulky stále zázračně vyhýbají. Zvedl dva nepřátele telekinezí a mrštil jimi o zeď. Sklouzli po ní a už nevstali.

To ostatní nepřátele zaskočilo, zaváhali. Sklonili zbraně a v hrůze začali ustupovat. Vyrazil jsem vpřed, abych to s nimi skoncoval.

„Otočte se,“ ozvalo se zezadu.

Poslechl jsem.

Stál tam ředitel. Jednou rukou zakláněl Diamond hlavu a druhou jí k hrdlu tiskl nůž.

„Myslím,“ pronesl líně, „že byste se měli vzdát.“

18. Nabídka

Navzdory očekávání mě nezabili ani neuvrhli do vězení. I když, vlastně to vězení bylo, protože okna byla moc malá na to, abych se jimi protáhl. U dveří navíc stál muž s kulometem, který nepříjemnou náhodou mířil mým směrem.

Nacházel jsem se v místnosti tak čtyři na čtyři metry, vybavené jen postelí, židlí, malým stolkem a kbelíkem – ten snad měl posloužit coby záchod. Přesně jako v knize nebo filmu, s tím drobným rozdílem, že tohle byla realita.

Netušil jsem, kde jsou Johnson s Viktorem, i když podle známých hlasů, které ke mně doléhaly z druhé strany tenké zdi, bych se vsadil, že to není daleko.

Horší bylo, že mě oddělili od Diamond.

Ředitel sice slíbil, že pokud se nepokusím o útěk nebo „něco podobně ztřeštěného,“ nic se jí nestane, ale tomu člověku jsem nevěřil ani dobrý den. Trápily mě děsivé vidiny – Diamond na operačním stole, kde se jí šílený lékař přehrabuje ve vnitřnostech, Diamond zaživa stažená z kůže, Diamond s usekanýma nohama…

Uprostřed takovýchto představ se otevřely dveře.

Vešel ředitel.

„Co tady chcete?“ vyštěkl jsem, než stačil říct jediné slovo. „Kde je Diamond?“

Rty se mu zvlnily v pohrdavém úsměšku. „Žije, tím si můžete být jistý. Ale už dlouho nebude, pokud se nezačnete chovat rozumně, takže si sedněte a poslouchejte.“

Zůstal jsem stát.

„Sedněte si, říkám!“ vykřikl. „Nebo ji dám zabít!“

To zapůsobilo. Zničeně jsem si kecnul na postel, ředitel si přitáhl židli.

„Takže,“ spustil, „měl bych pro vás nabídku.“

„Nemám zájem.“

„To mě nezajímá,“ odvětil ředitel. „Máte dvě možnosti – buď budete souhlasit, nebo vaše zebra zemře.“

Poklepal jsem si na čelo. „To myslíte vážně? Jakou mám jistotu, že ji nezabijete i tak?“

„Moje slovo.“

„Jak moc se dá věřit slovu vraha?“ zauvažoval jsem.

Zbledl a sevřel rty do tak tenké čárky, že skoro nebyly vidět, ale ovládl se. „Poslyšte, pane Harrisone, nejsem hlupák. Kdybych tu vaši drahou zebru zabil, musel bych zabít i vás, protože pak byste se mnou zcela jistě odmítl spolupracovat.“

„Výjimečně máte pravdu,“ souhlasil jsem.

Rozzářil se – tím ještě víc vynikla jeho mimořádná ošklivost. Široká ústa s tenkými rty se ještě víc roztáhla, takže teď připomínala sečnou ránu přes celý obličej, a brada nepřirozeně ustoupila do vychrtlého krku. „Viďte! Já věděl, že jste rozumný člověk. Budete pracovat pro mě, operovat jisté subjekty, jinak… řekněme, že pokud odmítnete, dopadne to s vaší zebrou hodně špatně.“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

Podepřel si špičku zahnutého nosu a krátce zauvažoval. „Hm… i s vypíchnutýma očima se dá žít,“ řekl a mě zachvátila hrůza. „Nebo bez nohou. A zrovna teď nedávno jsem vymyslel takový šikovný stroj, který dokáže…“

„To stačí,“ vyhrkl jsem – nechtěl jsem slyšet, jaké další hrůzy by si mohl vymyslet. „Budu spolupracovat.“

Znovu se usmál. „To mě těší, že jsme se tak rychle dohodli.“

„Pod jednou podmínkou,“ dodal jsem.

Rázem zostražitěl, jeho tvář zchladla a vrátila se do ní přehnaná profesionalita a lhostejnost. „Vy si opravdu myslíte, že jste v situaci, kdy můžete určovat nějaké podmínky?“

Nadechl jsem se a napřel veškerou vůli k jednomu přání, jak mě to učil Viktor. Strach mi dodal sílu a než se ředitel stačil vzpamatovat, vznášel se metr nad podlahou.

„Okamžitě mě sundejte!“ zakvičel vyděšeně. Byl bledý jako vápno. „Sundejte mě!“

„Pod jednou podmínkou.“ Rychle mi docházely síly, ale nedal jsem to na sobě znát.

„Víte, co mi můžete se svýma podmínkama?“ vřískal. Podařilo se mu pootočit hlavu a pohlédl na kulometčíka u dveří. „Sejměte ho!“ soptil, od úst mu odletovaly sliny, vypadal naprosto nepříčetně. „Okamžitě ho sejměte!“

Chlap zavrtěl hlavou. „To nejde, šéfe.“

Vypadalo to, že ředitel co nevidět vyletí z kůže. „Cože? Jak se opovažujete neposlechnout rozkaz?“

„Mohl bych trefit vás,“ vysvětlil kulometčík lakonicky. „Trochu mi tam překážíte.“

Ředitel zjevně konečně pochopil, že se ocitl v bezvýchodné situaci. „Tak dobře," povzdechl si, „poslechnu si tu vaši podmínku, jenom už mě sundejte, proboha!"

S radostí jsem mu vyhověl a vrátil ho na židli – dlužno říct, že nijak zvlášť jemně. Vlastně se pod tím nárazem převrátila. Můj zaměstnavatel se s klením sbíral z podlahy.

„Tak jaká je ta vaše podmínka?" zeptal se, když se mu podařilo bezpečně se usadit.

„Diamond tu bude se mnou."

Pobaveně vyprskl. „To si děláte legraci!"

„Nedělám," ujistil jsem ho.

Asi pochopil, že to myslím vážně, a hned začal uvažovat, jestli neudělal chybu, když mě přijal.

„K čemu by vám to bylo?" zeptal se.

Nechápu, jak mohl někdo jako on položit tak stupidní otázku. „Přece budu mít jistotu, že se jí nic nestane."

Další ošklivý smích. „Stejně bych ji mohl zabít, ať by byla kdekoli – třeba i na Marsu!"

Nepochyboval jsem, že *by* mohl. „Ale pokud tady bude se mnou a vy ji dáte zabít, budu první, kdo se to dozví," vysvětlil jsem. „A pak půjdu rovnou za váma a zabiju vás."

„To nedokážete," odfrkl si, ale sebejistota z jeho hlasu zmizela.

„Stejně snadno jak jsem vás zvedl do vzduchu, můžu zvedat a odhazovat vaše poskoky. Dokážu zastavit kulky ve vzduchu nebo prorazit díru do zdi," blufoval jsem. „Pokud se vás rozhodnu zabít, neochrání vás ani armáda zabijáků."

Nevím, jestli mi uvěřil, ale zřejmě to nemínil riskovat. „Takže jsme domluveni, pane Harrisone," řekl a vstal. „Já vám tady přivedu tu zebru a vy pro mě za to budete pracovat. Pokud se pokusíte použít své schopnosti, abyste se dostal ven, zemřete."

„Dobře," souhlasil jsem.

19. První subjekt

Ředitel odešel. Slyšel jsem, jak za sebou zamyká dveře – asi chtěl mít jistotu, že neuteču. Stejně by to nešlo, protože mezi mnou a dveřmi stál na stráži chlap s kulometem.

Čekal jsem deset minut. Dvacet. Půl hodiny.

A Diamond pořád nikde.

Po hodině jsem už samou nervozitou přecházel po pokoji jako šelma v kleci. Ne že bych na to měl moc místa – sotva čtyři kroky od jedné zdi k druhé. Kulometčík začínal být neklidný, ale zatím se mu dařilo nedávat to příliš najevo.

Nicméně asi po třech hodinách to už nevydržel. „Myslíte, že byste si mohl na chvilku sednout?"

„Sednout?" vyletěl jsem. „Vy jste dobrý!"

„No, já se jenom bojím, abyste neprochodil díru do podlahy." Vypadal, že by se nejradši vypařil, možná ze mě měl strach.

Nevesele jsem se zasmál. „Že by smysl pro humor?"

Pokrčil rameny. „Možná. Jsem taky člověk."

„Vážně?" zapochyboval jsem.

Než mohl odpovědět, zaharašil v zámku klíč. Vzápětí se otevřely dveře a dovnitř vklopýtali dva obrovští svalnatí muži – podezřele se podobali těm, které jsem dneska ráno zastřelil ve své ložnici. Mezi sebou nesli Diamond omotanou řetězy.

Položili ji na postel, která se pod její vahou prohnula. Ten větší vylovil z kapsy kalhot klíč a odemkl zámek zajišťující řetězy. Se zařinčením sklouzly na podlahu.

Uklonili se, sebrali řetězy a odešli.

Okamžitě jsem se k Diamond vrhl a objal ji. Třásla se.

„Co ti dělali?" zeptal jsem se.

„Nic," odpověděla rozechvělým hlasem. „Ale bála jsem se, že jsi… že tě…"

„Ne, ne," zamumlal jsem. „Ale ředitel mě přinutil spolupracovat. Kdybych odmítl, zabil by tě." Možná to nepotřebovala vědět, ale neviděl jsem důvod, proč to tajit.

„Takže… co budeme dělat?"

„Musím ho nějakou dobu poslouchat," byl jsem nucen připustit. „Ale budu se snažit vymyslet, jak utéct, neboj," ujistil jsem ji. „Johnson a Viktor jsou hned za stěnou, snad se s nima nějak dorozumím." Pak jsem si uvědomil, že nejsme sami.

Zatraceně.

„Pokud něco z toho, co jsem teď říkal, vyžvaníte řediteli, zabiju vás," varoval jsem kulometčíka, aniž bych se k němu otočil.

„To už asi bude trochu pozdě, nemyslíte?" Další ubohý pokus o to, čemu ten člověk říkal humor.

Uznal jsem, že nejspíš ano.

Vzápětí se dostavilo první příjemné překvapení tohoto dne: „Nebojte se, já s našim drahým ředitelem nijak nesympatizuju. Vlastně pro něho pracuju jenom proto, že mi za to platí."

Cože?

Že bych zčistajasna našel nového spojence?

„Pojďte sem," pokynul mi.

Vykasal si rukáv a odhalil levé předloktí. Měl na něm drobné černé tetování, dvě andělská křídla (ale jak jsem poznal, že nejsou třeba havraní, to netuším) v plamenech a se svatozáří. Tetování mi bylo povědomé, určitě jsem ho už někde viděl, ale nemohl jsem si vzpomenout kde.

„Co to je?" chtěl jsem vědět.

„To vás momentálně nemusí zajímat," dostalo se mi odpovědi. „Stačí vám vědět, že každý, kdo má takovéhle tetování, je na vaší straně – třeba Johnson, Viktor…"

„Chcete říct, že ho mají všichni členové odboje?" skočil jsem mu do řeči.

Zavrtěl hlavou. „Já nejsem v odboji. Mimochodem, žádný odboj už není. Tohle je něco jako symbol… znak jisté organizace, která je tak tajná, že ji nenajdete ani na žádném seznamu tajných společností. Co se týče jejích cílů…"

„Neříkal jste náhodou, že to nepotřebuju vědět?"

„Nepotřebujete vědět, kolik přesně má členů, kdo je jejím velmistrem, kde sídlí a jaké jsou její dlouhodobé cíle," upřesnil. „Ale těch pár věcí, které se týkají vás a vaší zebry, vám prozradit můžu. Pro splnění jednoho dlouhodobého cíle je bezpodmínečně nutné dostat vás pryč, nejlépe tak do týdne."

Zatočila se mi hlava. Někdo vyslyšel moje modlitby a poslal mi pomoc, přátele, právě ve chvíli, kdy jsem to nejvíc potřeboval.

„Jak to bude probíhat?“ zeptal jsem se.

Skasal si rukáv a pohlédl na hodinky. „Za chvíli vám přinesou oběd. Najíte se, pak se budete několik hodin nudit, než dostanete večeři, a když ji sníte, půjdete spát. Zítra začnete dělat, co po vás bude ředitel chtít, a já kontaktuju velmistra. Pak budeme čekat, až si pro nás přijdou…“

Poobědval jsem řídkou polévku s chlebem. Diamond přinesli oves, a když ji Viktor přes tenkou zeď slyšel jíst (nesnažila se totiž obědvat tiše a civilizovaně), rozkřičel se, že pokud mu okamžitě nepřinesou jídlo, vyrazí dveře a dojde si pro něj sám.

Až na tuhle humornou příhodu byl zbytek dne strašlivě nudný. Neměl jsem tu televizi, notebook ani nic na čtení, takže mi nezbylo než zírat do zdi a čekat na večeři.

Tu přinesli asi v osm hodin. Byla stejná jako oběd, jen s tím rozdílem, že chleba byl okoralý a polévka studená.

O něco později přišli čtyři silní muži, odnesli postel a za okamžik se vrátili s rozkládací pohovkou. Když jsme ji rozložili (musel jsem kvůli tomu posunout stůl až ke zdi), mohli jsme si jedině lehnout, protože v malém pokoji už nebylo k hnutí. Ale aspoň jsme měli na čem spát – postel byla moc krátká a úzká, a oba by nás stejně neunesla.

Spal jsem špatně. Nejenže jsem se cítil ohrožený (a v takové situaci se člověku dost špatně usíná), ale v pokoji navíc byla příšerná zima – topení tu neměli. Aby toho nebylo málo, přes zeď jsem slyšel Johnsona s Viktorem, jak se halasně dohadují, kdo z nich bude spát v posteli a kdo na podlaze:

„Ty můžeš spát na zemi,“ křičel Viktor.

„A to jako proč?“ zajímalo Johnsona.

„Jsi dost tlustý, tuk tě zahřeje.“

„Nepovídej! Ty jsi taky tlustý, tak proč mi nenecháš postel?“

Chvíli bylo ticho a pak Viktor zaburácel, divže mi to neutrhlo uši: „Nemám dost tuku, abych se zahřál celý! A neopovažuj se mi do očí tvrdit, že jsem tlustý, protože nejsem!“

„Ne, promiň, já zapomněl, jsi štíhlý! Hubený! Přímo anorektik! Vidím skrz tebe, jako bys tu ani nebyl!“ řval Johnson. Živě jsem viděl, jak je rudý a jak poskakuje na místě.

„Máš víc tuku než já!“

„To je jedno! Jsem jednou vůdce odboje a poroučím ti, abys…“

„Mně nebudeš nic poroučet!“

„To bych rád věděl, jak jsi na to přišel!“

Nakonec jsem to už nemohl vydržet. Vstal jsem, došel ke zdi (od ledové podlahy mě zábly nohy), zabušil na ni a zakřičel, ať mi dají pokoj, protože nemůžu spát. Konečně ztichli. Lehl jsem si, přikryl se a zavřel oči.

Probudil mě rachot klíče v zámku. Rázem jsem byl vzhůru, vyskočil jsem a pospíšil si ke stolu – bylo dost pravděpodobné, že nesou snídani.

Nepletl jsem se.

Nevypadala tak hrozně jako včerejší oběd a večeře – nebo mi to tak jenom připadalo, protože jsem měl hlad. Každopádně proti chlebu se salámem a hrnku čaje (i když vlažného) nic nemám, a tak jsem s chutí pojedl. Diamond hltala oves, jako by týden neměla v ústech. Mně osobně by taková strava připadala hrozně jednotvárná, ale ona si kupodivu nestěžovala.

Sotva jsme dojedli, otevřely se dveře a vešel ředitel.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem, aby řeč nestála.

„To si nechte pro někoho, koho to zajímá,“ odsekl. „Pokud jste už dojedl, seberte se a pojďte.“

Pokud jste už dojedl? Copak je ten člověk slepý? pomyslel jsem si. Přece si musel všimnout, že talíř je prázdný.

„A kam jdeme?“ chtěl jsem vědět.

Dostalo se mi odpovědi, že mě to nemusí zajímat.

„To je možné,“ připustil jsem. „Jenomže mě to zajímá, tak mi prosím odpovězte.“ Slovo *prosím* jsem přidal jen ze zvyku. Ten chlap mě sice zahnal do kouta, ale nesměl si myslet, že si se mnou může dělat, co se mu zlíbí.

Viditelně pobledl a sevřel rty, ale odpověděl: „Ukážu vám, kde budete pracovat, a hned se do toho dáte.“

„A co budu dělat?“

Obrátil oči v sloup, jako by nemohl uvěřit, že jsem vůbec položil takovou stupidní otázku. „Jak jsem už říkal, budete operovat jisté subjekty. Ten dnešní má roztříštěnou ruku, tak se podíváte, co se s tím dá udělat – jestli to půjde spravit nebo ne.“

Nechápal jsem, jak po mně může něco takového chtít. „Ale já jsem veterinář,“ ohradil jsem se, „ne doktor!“

„V tom je nějaký rozdíl?“ Z jeho hlasu zaznívalo údiv.

Proboha, to byl ale pitomec. „Veterinář léčí zvířata,“ vysvětlil jsem to tak zjednodušeně, jak jen bylo možné. „Doktor se zase specializuje na lidi. Nevím, jestli jste si všiml, ale to je *dost velký* rozdíl.“

„V tomhle případě ne,“ odvětil.

V téhle části zoologické jsem ještě nikdy nebyl. Vlastně jsem si ani neuvědomoval, že bych ji viděl na mapě.

Nevypadalo to tu ani trochu jako v zoo. Kdybych se sem náhodou zatoulal a nevěděl bych, kde jsem, nejspíš bych si myslel, že je to nějaký vysoce sofistikovaný výzkumný ústav, nebo možná laboratoře. Nebo taky obojí.

Stálo tu celkem asi padesát nízkých budov z šedého kamene, s pevnými vraty a minimem oken. Z plochých střech vyčnívaly komíny, satelitní talíře a podivné konstrukce z propletených kovových tyčí, jejichž účel jsem nedokázal uhodnout. Stavby byly mezi sebou propojeny dlážděnými cestami.

Ředitel mě zavedl do té největší.

Kdybych řekl, že zařízení bylo velmi skromné, ještě bych přeháněl. Nebylo tu prakticky nic.

Holá kamenná podlaha, holé kamenné zdi. U nich přistrčené asi čtyři skříně z neohoblovaného dřeva. Uprostřed místnosti stál operační stůl a na něm leželo tělo.

„Tak se do toho dejte,“ vyzval mě ředitel.

„A do čeho?“

Nevěřícně zavrtěl hlavou. „Jak se můžete takhle ptát? Je tu stůl. Na stole leží subjekt. Ve skříni je vybavení. Subjekt má zlomenou ruku, tak ji otevřete a podívejte se, jak vypadají kosti. Zachraňte, co půjde, a zbytek amputujte.“

Je to šílenec, rozhodl jsem se.

„Subjekt“ byl mladý, ani ne třicetiletý muž. Ležel, jak se dalo čekat, na zádech, obličej měl zakrytý kyslíkovou maskou – o dýchání se staral přístroj. Mužova ruka byla podivně zkroucená, rudá a tak napuchlá, že se zvětšila oproti normální velikosti na dvojnásobek.

Vytáhl jsem ze skříně nástroje. Byly velice primitivní – skalpel, pilka na kost, kladívko a kleštičky. K nim hromada obvazů a nějaká dezinfekce. To bylo všechno.

„To nestačí,“ ozval jsem se.

„Proč ne?“ Opět velmi duchaplná otázka.

„Jak asi zastavím krvácení? Když budu toho člověka řezat do ruky a spravovat mu kosti, za chvíli z něho bude téct krve jak z vola.“

Zadumaně přikývl, jako by zdráhavě uznával, že na téhle námitce něco je. Otevřel největší skříň… a vytáhl z ní kovový sud, v němž doutnalo uhlí. Vyčnívala z něj železná tyč a ani mi ji nemusel předvést, aby mi došlo, že je rozpálená do ruda.

Stál jsem nad uspaným mužem a přemýšlel, co mám dělat.

Z toho, jak měl napuchlou ruku, jsem usuzoval, že zlomené kosti nejspíš poškodily tkáň a došlo k vnitřnímu krvácení. Krev se po nějakém čase srazila, což způsobilo zvětšení končetiny. Otázkou bylo, jak postupovat, aby mi pacient nezemřel na stole.

„Co bys s tím dělala?“ obrátil jsem se na Diamond.

„Nevím, nejsem veterinář.“ S očividným zájmem tělo pozorovala, ale zdálo se, že musí přemáhat zvracení.

„Jde o to, že vůbec netuším, co bych v takové situaci měl dělat,“ přiznal jsem. „Ještě nikdy jsem žádného člověka neoperoval, a navíc tu nemám žádné pořádné vybavení.“

„Smůla,“ odvětila, „v tomhle ti neporadím.“

Tak ti mockrát děkuji, Diamond.

Jediné, co mě napadlo, bylo, že bych měl omezit průtok krve končetinou – to by mohlo zabránit vykrvácení. Stáhl jsem napuchlou ruku obvazem, jak nejpevněji jsem se odvažoval, do levé ruky uchopil nažhavené železo, do pravé skalpel a provedl první řez.

Uslyšel jsem dutou ránu. Diamond omdlela.

Já sám jsem k tomu neměl daleko.

Představte si, že byste zabili prase, čerstvou mrtvolu nafoukli tak, až by jí popraskaly žíly, pak to prudce vyfoukli a nechali několik dní odležet. Výsledek by nebyl ani zdaleka tak děsivý jako to, co jsem měl před sebou já.

Když jsem rozřízl, pokožku, škáru a podkožní vazivo, dostal jsem se na svalovinu. Nebo spíš na to, co z ní zbylo.

Tomu muži musel na ruku dupnout slon. Nebo mu na ni spadl barák. Jiné vysvětlení mě nenapadlo. Svaly byly nenapravitelně potrhané roztříštěnými kostmi, z ohavné červenobílé hmoty jako gumové hadice vyčnívaly porušené cévy. Celé to bylo obaleno krustou zaschlé černé krve, která na některých místech vytvářela měsíční krajinu z hor, údolí a kráterů.

Jednu přednost to mělo – krevní sraženiny vytvořily jakousi zátku, takže to příliš nekrvácelo. To byla jediná pozitivní věc, kterou jsem dokázal najít.

Sevřel jsem skalpel a opatrně dloubl do největšího krevního koláče. Popraskal a vyteklo z něj několik jasně červených kapek. To mi dodalo naději – když v ruce pořád proudila krev, nemohla být ještě úplně odumřelá. V opačném případě bych ji musel amputovat.

Takhle jsem se ji mohl pokusit zachránit.

Měl jsem jedinou možnost. Musel jsem odstranit všechny ty chuchvalce krve, tkáně a kostí. Tím pádem z ruky nezbude o moc víc než prázdná slupka, ale určitě existovaly nějaké umělé kosti a svalové implantáty, které se tam daly vsadit místo těch přirozených.

Odhodlaně jsem řízl, černá krusta se odloupla. Rána začala prakticky okamžitě krvácet, ale jen trochu, nebylo třeba ji vypalovat. To by ostatně nemělo smysl, protože jsem se v ní hodlal dál šťourat. Otřel jsem krev kusem obvazu namočeným v dezinfekci a pracoval dál.

Po několika minutách hodinářské práce – řezání, otírání, šťourání a vypalování – se mi podařilo obnažit první úlomek kosti. Uchopil jsem ho do kleštiček a zkusmo s ním zaviklal, abych zjistil, jak pevně v ráně drží. Nedržel vůbec a najednou jsem potřeboval vypalovací železo.

Kost jsem omyl v dezinfekci a odložil na kraj operačního stolu – možná se bude ještě k něčemu hodit.

Za hodinu mi na stole vyrostla slušná hromádka drobounkých bílých úlomků – takových padesát kousků, odhadoval jsem to na celou loketní kost. Tím ale moje práce neskončila.

Vlastně teprve začala.

Kosti byly venku, ale bylo třeba odstranit zbylé krevní sraženiny, vydezinfikovat ránu (vlastně celý vnitřek ruky, nebo jak to nazvat), pokusit se spojit cévy a celé to zašít.

Implantát jsem tam mohl dát později.

Dalších několik hodin jsem špičkou skalpelu vydloubával rudé chuchvalce, oškraboval těch několik svalových vláken, která tam ještě zbyla, a spojoval žíly. Stehy uvnitř ruky budou asi dost nepříjemné, ale cévy se hojí rychle. Pak bude stačit nepatrně nařídnout ruku a stehy vyndat. Tak jsem si to aspoň představoval.

Pak jsem sestavil roztříštěnou kost – implantát by podle ní měl jít vyrobit celkem snadno. Pomohl jsem si drátky a lepidlem (stejně bych ji nedokázal pospojovat tak dobře, aby se mohla vrátit do těla, nehledě k tomu, že by už nesrostla).

Zrovna když jsem končil, vrátil se ředitel.

„Už na tom děláte dost dlouho,“ upozornil. Nic bližšího pochvale z něho asi nedostanu, došlo mi.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Dělám.“

„Omdlela vám zebra.“

„A já vám uzdravil zaměstnance,“ odsekl jsem. Pokud ten chlap umí jenom bloumat kolem a konstatovat očividné skutečnosti, ať jde radši zase pryč, než mi s ním dojde trpělivost.

„Není to špatné,“ zabručel lhostejně.

Není to špatné? Co ten věděl o operování? Kdokoli jiný by na jeho místě nevycházel z úžasu, že jsem něco takového dokázal, a on jenom řekne, že to není špatné? Krev se mi vařila v žilách, ale ovládl jsem se a řekl: „S loketní kostí se nedalo nic udělat. Budete tam muset dát nějakou náhradu.“

„S tím si poradíme,“ odvětil. „Můžete jít.“ To bylo všechno. Žádné díky, žádné prémie, nic. I když, vlastně jsem nebyl v situaci, kdy bych si mohl svobodně stěžovat.

Tolik tedy k prvnímu subjektu.

20. Řád padlých andělů

Miniaturní cela mi po těch hrůzách, které jsem dneska viděl – čili první „subjekt," nedostatečné lékařské vybavení, ředitelova naprostá lhostejnost k lidem a podobně – připadala podivně útulná a přátelská. Možná o to víc, že mě tu čekalo teplé jídlo.

Bylo překvapivě dobré – po pečeném divočákovi možná nejlepší, jaké jsem tu jedl. Na první pohled obyčejné dušené maso, ale bylo dobře okořeněné a… nevím, prostě v něm bylo něco, co jsem nedokázal pojmenovat a po čem chutnalo skvěle.

Sotva jsem dojedl, ozvalo se zaklepání na zeď.

Vrhl jsem letmý pohled na svého strážce – spíš ze zvyku, byl jsem si prakticky jistý, že je na mojí straně – a popošel o několik kroků ke stěně. Kulometčík ostentativně zíral do stropu a předstíral, že si ničeho nevšiml.

„Haló?" zašeptal jsem.

„Jste to vy!" ozval se z druhé strany nadšený Johnsonův hlas.

„Ano." Co jsem na to měl říct?

„Poslyšte," řekl tlouštík, „situace se nám vyvíjí kapku jinak, než jsme čekali. Pomoc už by měla být na cestě, ale zdá se, že je něco zdrželo. Napadá vás, co bychom měli dělat?"

Johnson se ptá *mě*, co má dělat? Ten svět se zbláznil.

„Jaká pomoc?" chtěl jsem vědět.

Tentokrát mi odpověděl Viktor. „Pár ostrých chlapů s kulometama, obrněné vozy, nějaký ten dynamit. Takové ty věci, které se běžně používají, když chcete uprchnout z vězení."

Zeptal jsem se, jestli to nějak souvisí s tou tajnou společností, ke které mají oba patřit.

Na druhé straně zdi dlouho panovalo zaražené ticho. Pak se Johnson rozhoupal k odpovědi: „Ano, souvisí."

„Jak moc?"

„Hodně."

Aha. Takže ona tajemná společnost měla v plánu dostat nás pryč, ale něco se zvrtlo, pochopil jsem. Doufal jsem, že to bude nějaká prkotina – třeba že se jim porouchalo auto –, ale instinkt mi říkal, že takové štěstí mít nebudu.

„Co se stalo?" zeptal jsem se.

„Nevíme," dostalo se mi odpovědi. „Prý že něco s velmistrem. Že prý najednou onemocněl nebo co."

To se mi nezdálo. „Onemocněl zrovna ve chvíli, kdy potřebujeme, aby nám pomohl? To je náhoda."

„Náhody se dějí." To byl opět Viktor.

„Možná," připustil jsem. „Ale tohle je až moc velká náhoda. A vůbec, proč je vlastně problém, že se něco stalo nějakému velmistrovi? Nemá snad pobočníky, kteří by tu společnost vedli za něho?" Já vím, o někom, kdo se mi snaží pomoct, bych se neměl takhle vyjadřovat, ale… pokrčil jsem nad tím rameny.

„Jistěže má pobočníky," pravil nabroušeně Johnson, „ale ti se tady moc nevyznají."

Že ne? „Já bych o jednom věděl," namítl jsem.

Ticho.

„Koho myslíte?" otázal se Viktor.

„Stojí za mnou," zavrčel jsem. Pomalu jsem začínal ztrácet trpělivost. „Takový vysoký podivín s kulometem. Jak to, že ho neznáte?" nešlo mi na rozum. „On vás zná určitě, tvrdil mi, že kontaktuje velmistra a ten nás dostane pryč…"

Vyčítavě jsem pohlédl na chlapa u dveří. Ten si teď pro změnu oprašoval rukávem hlaveň kulometu a tiše si pohizdoval.

Viktorovi se zjevně rozbřesklo. „Jo tenhle! Tvrdil nám, že je jenom informátor, že k Řádu přímo nepatří."

„ O jakém Řádu to zase mluvíte?" Začínal jsem v tom mít pěkný guláš.

Opět bylo chvíli ticho.

„Víte co, proberte to se svým strážcem," navrhl pak Johnson.

„A to jako proč?"

„Protože už mě bolí pusa, jak ji tisknu ke stěně."

Tohle mi přišlo jako dost chabá výmluva, ale nechal jsem si svůj názor pro sebe. Obrátil jsem se na svého strážce a zeptal se ho, co mi o tom tajemném Řádu může říct.

Sotvaže začal, skočil jsem mu do řeči.

„Řád, neboli celým názvem Řád padlých andělů, vznikl…"

Skutečnost, že mluvil, jako by spolkl encyklopedii, mi příliš nevadila, ale zaskočilo mě, co tam dělají ti padlí andělé. To jsou totiž démoni, a démoni jsou obvykle ti špatní.

„Počkejte, vy tvrdíte, že stojíte na straně démonů?" Doufal jsem, že jsem se přeslechl.

„Samozřejmě," přitakal.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mě to nechalo lhostejným. Po pravdě to mnou dost otřáslo. Pokud tihle lidé – lidé, kterým jsem až doteď bezvýhradně věřil – byli na straně padlých andělů, museli být zlí. Žádný dobrý člověk se přece nedá do spolku s ďáblem.

To by vysvětlovalo, proč nemají rádi ředitele – křesťané a uctívači démonů se prostě nemají moc v lásce. Ale pokud oni byli ti špatní, musel být ředitel dobrý. A to jsem odmítal přijmout – ať se můj zaměstnavatel choval jakkoli, jako křesťan tedy určitě ne. Křesťanům záleží na životech lidí i zvířat, pravidelně chodí do kostela, rozdávají almužny, pomáhají potřebným.

Kulometčík mě sledoval s porozuměním, zdálo se, že tuší, co se mi honí hlavou. Než jsem ho (a potažmo i Johnsona a Viktora) mohl obvinit, že je zločinec, opět si vzal slovo.

„Povězte mi, co víte o padlých andělech," vyzval mě.

Moc toho nebylo – samozřejmě jsem byl, jako skoro všichni lidé v civilizovaném světě, trochu obeznámen prakticky se vším, a tedy i s křesťanským učením, ale moje znalosti byly dost povrchní. Přesto jsem to zkusil:

„Padlí andělé, nebo démoni, jsou andělé, kteří se vzepřeli Bohu. On je za trest svrhl z nebe, prý jim zčernala křídla, zahořkli, staly se z nich stvůry…"

Už vrtěl hlavou.

„Co se vám na tom nezdá?" vyjel jsem naštvaně – za dnešek toho už na mě bylo moc. „To tvrdí Bible!"

Přikývl, v obličeji se mu nepohnul jediný sval. Jeho výraz byl až provokativně klidný. „A můžete mi říct," otázal se a já vytušil, že teď se vytasí s nějakým triumfem, „odkud se Bible vzala?"

Vyslovil jsem názor, že Bible je darem od Boha všem křesťanům.

Nesouhlasil. „Základní principy možná, smrtelné hříchy, Desatero, takové ty věci. Ale Bible jako taková nespadla z nebe, tu přece napsali lidé."

„No a co?" nechápal jsem.

„No a nic. Jenom to, že lidé nejsou dokonalí, tak si mohli některé věci špatně vyložit. A taky že vyložili – to s padlými anděly je skvělý příklad. Někteří andělé, například Lucifer nebo Samael, takzvaně *padli*, protože odmítli uznat nadřazenost člověka."

Ten chlap snad spadl z višně. „Co to říkáte?" Taktak jsem se ovládl, abych nepoužil slovo *blábolíte*. Jeho proslov sice zněl zajímavě, ale postrádal jednu dost důležitou věc – a sice smysl.

Moje pochyby ho naprosto nevyvedly z míry. „Začalo to, když Bůh stvořil Adama," vedl si dál svou. „Prohlásil, že Adam, člověk, protože je obrazem dokonalého Boha, je sám dokonalý a lepší než andělé. Přikázal andělům, aby uznali svoji méněcennost a klaněli se Adamovi – a jemu, že stvořil tak dokonalého tvora."

Pokud bych odhlédl od skutečnosti, že jsem nikdy nic takového neslyšel, dávalo by to docela smysl. „To se jim asi nelíbilo."

„Jistěže ne," zavrtěl hlavou. „Teda, většině se to líbilo nebo jim to bylo jedno. Ale pár se jich dost naštvalo. Jak jsem už říkal, takový Lucifer byl rozhodně proti. Nebo Samael. Využili toho, že Bůh dal všem svým tvorům svobodnou vůli, a odtrhli se."

„A to zase dost naštvalo Boha," doplnil jsem. Začínalo to pomalu dávat smysl.

Tentokrát souhlasil. „Pochopitelně. Bůh očekával, že si svobodně vyberou nesmrtelnost v ráji po jeho boku a že budou pomáhat vytvořit dokonalý ráj. Jenomže ono jaksi není v ráji moc co dělat – procházet se v zahradách, oslavovat Boha, sem tam zaskočit na zem a potrestat hříšníky. Vy byste si to vybral?"

Musel to být hlupák. Duševně zdravý člověk by takovou otázku nemohl položit. Na věky věků lelkovat v rajských zahradách a nemít co na práci – nic horšího jsem si nedokázal představit.

„Samozřejmě že ne," odsekl jsem. „Do týdne bych se ukousal nudou." Proč vlastně ti křesťané tak spěchají do hrobu? Aby odpočívali až do Posledního soudu, pak vstali a připojili se k Bohu na nebesích? Po zbytek věčnosti procházet ulicemi dlážděnými zlatem, užívat si společnosti dobrých lidí a andělů a cpát se na nekonečných hostinách – upřímně věřícím lidem to určitě připadalo jako úžasná odměna, ale nebylo to nic pro mě.

Teď už vypadal opravdu potěšeně. „Přesně tak. Bůh chce vytvořit dokonalý svět, dokonalou utopii. Padlí andělé jsou realističtější. Oni jenom omezují zlo…"

A to jsem si myslel, že je to vcelku normální člověk. „Vy jste se zbláznil. Jak může někdo zlý omezovat zlo?"

Sesul se po zdi na podlahu, kulomet mu vypadl z ruky. Zakryl si tvář. „Vy máte tak dlouhé vedení," povzdychl si. „Celou dobu vám tu vysvětluju, že padlí andělé jsou ti dobří, a vám to ne a ne dojít!" Postupně zvyšoval hlas, na konci skoro řval.

Je to blázen, pochopil jsem.

„V čem jsou démoni lepší než andělé?" zeptal jsem se.

Vstal, najednou držel v ruce krátký černý meč, který vykouzlil kdoví odkud. „Andělé se snaží vytvořit dokonalé Boží království za jakoukoliv cenu," vysvětlil. „*V zájmu nastolení dobra*," ta slova vyplivl, jako by to byl jed, „jsou schopni zlikvidovat kohokoli, kdo není stoprocentně čistý – třeba vás."

Pomátl se, totálně se pomátl. „Jak to myslíte?"

„Když jste se snažil utéct, zabil jste několik lidí, ne?"

„Ano," přikývl jsem. „Ale jenom proto, že oni by mě taky zabili a věznili mě tady." Z nějakého důvodu jsem cítil potřebu se obhajovat.

„Takhle to andělé nevidí," namítl. „Podle nich je dobrý ředitel, protože je křesťan. Vy jste zabil několik lidí a neprosíte o odpuštění, proto jste zlý. Navíc ještě vědomě a svévolně maříte Boží plán, proto je nutné a správné vás zabít."

Co je to za bláboly? „Jaký zase plán?"

Poklepal si na čelo, zjevně pochyboval o mé inteligenci. „Vždyť jsem to před chvílí říkal. Plán na vytvoření dokonalého Božího království, kde bude místo jen pro dobré křesťany."

„Aha, tohle," pochopil jsem.

„Ano, *tohle*," zapitvořil se.

Jedna věc mi ale nebyla jasná – jak jsem ten plán mohl mařit, a navíc ještě *vědomě a svévolně*?

„To je jednoduché," odvětil, když jsem se ho na to zeptal. „Tahle zoologická nemá pomáhat ohroženým druhům a různým mutantům, ale izolovat chyby a vadné exempláře. Ty se totiž Bohu, jak bych to řekl, nehodí do krámu."

„Jak to myslíte?"

Další útrpný pohled. „Proboha, chlape, nedělejte ze sebe pitomce, buďte tak laskavej. Zkuste si představit, že jste byl křesťan, pěkně chodil každou neděli do kostela a takové ty věci. Po smrti jste se dostal do ráje. Co čekáte, že tam uvidíte?"

Na to bylo snadné odpovědět. „Ulice celé ze zlata, pěkně opečovávané stromky, nadýchané obláčky, procesí zpívajících andělů, samé příjemné lidi, zlaté světlo…" vypočítával jsem.

Nadšeně přikyvoval. „Nejste tak hloupý, jak se tváříte," ocenil. „A teď si představte, že by vás zpoza stromu vybaflo dvouhlavé prase, nebo třeba…" rejdil očima po pokoji a hledal inspiraci, „… třeba modrá zebra. To by se vám asi nelíbilo."

Chtě nechtě jsem musel souhlasit. Dvouhlavé prase bych v ráji rozhodně nečekal.

„Co vám vadí na modrých zebrách?" ozvala se Diamond.

„Mně nic," ujistil jsem ji rychle.

Můj strážce tvrdil to samé.

Když se Diamond uklidnila, mohli jsme se vrátit k Božímu plánu. „Jak jsem říkal, různé vadné exempláře jaksi nemají v ráji co dělat," vykládal kulometčík „Proto se Bůh rozhodl, že na ně jednoduše pošle anděly, svoje sluhy, aby se s nimi nemusel párat až po Posledním soudu. Proto dal vybudovat tady tohle. Pak bude stačit jeden útok a zbaví se

většiny mutantů – a těch, kteří se o ně starají, protože tím, že je udržují naživu se z nich stávají hříšníci.“

„To je přece nesmysl!“ vybuchl jsem.

Bezmocně pokrčil rameny. „Tvrdím snad něco jiného? Každé náboženství je nesmysl, někdy větší, někdy menší. A možná právě proto tolik lidí věří.“

„Vraťme se k těm padlým andělům,“ požádal jsem.

„Řád byl založen, jak jsem už říkal,“ zašklebil se, asi mu nebylo po chuti, že se musí opakovat, „aby bojoval proti zlu. Většinou to znamená církev. Samozřejmě ne prosté věřící a kněží z nějakých zapadlých vesnic, ale náboženské fanatiky, kteří se snaží zlikvidovat všechno, co pokládají za špatné.“

„Jako třeba různé mutanty,“ pochopil jsem konečně.

„Ano. Zapálení věřící neberou ohled na to, že mnohé nestvůry, jak jim říkají, umí myslet, ale protože je pokládají za absolutní zlo bez naděje na záchranu, snaží se je prostě zničit.“

Moment. „Takže oni to berou tak, že ty mutanty nejde spasit, tak je radši zabijí, aby se netrápili?“

Smutně přitakal. „Přesně tak. Divil byste se, kolik jich tomu upřímně věří. Myslí si, že konají malé zlo v zájmu většího dobra a že se jim za to dostane věčné blaženosti v ráji nebo tak něco.“

„Jenomže pro to větší dobro umírají nevinní.“

„Jak jsem říkal, oni to tak nevidí. Myslí si, že všichni jsme hříšníci a nezasloužíme si slitování.“

To mi k náboženským fanatikům nesedělo. Pokud by striktně dodržovali vše, co jim přikazuje Bible, měli by se řídit i přikázáním *miluj své nepřátele*. Nadhodil jsem to.

„Jasně, řídí se tím,“ řekl s pochmurným úsměvem. „Jenomže si to vykládají po svém. Čili tak, že nás v našem vlastním zájmu zabijí, abychom už nemohli škodit.“

„To je totálně padlé na hlavu,“ zavrčel jsem.

„Ano, máte pravdu. A proto je tady Řád. Padlí andělé se protiví Bohu, to neznamená, že jsou zlí. Jenom, stručně řečeno, využili práva svobodné volby a vybrali si vlastní cestu. Cestu moudrosti, svobody. Chtějí si naplno užívat života…“

Už mě z něho začínala bolet hlava. „Opakujete se,“ vyjel jsem. „Buďte od té lásky a zkraťte to.“

Zbledl jako vápno, nejspíš dostal strach, že bych mu mohl ublížit. „Dobře, dobře,“ vykoktal. „Jak jsem říkal, padlí andělé jsou realisté. Ví moc dobře, že svět by bez zla nefungoval, ale snaží se ho omezit. Když musí, využívají dost brutální metody.“

To jsem si dokázal představit.

„Fajn, řekněme, že máte pravdu a že padlí andělé jsou ti hodní,“ připustil jsem. „Máte nějaký důkaz?“

Překvapivě přikývl. „Mám. Když jste se snažili utéct, ředitelovi lidi po vás stříleli.“ Odkud to věděl? „Johnsona a Viktora ale nedokázali zranit, vzpomínáte?“

Opravdu, Johnson s Viktorem tehdy postupovali vpřed, kosili všechno živé – jak otřepaná formulace, ale byla to pravda – a kulky jim nedokázaly ublížit. Myslel jsem si, že prostě odrážejí střely pomocí telekineze, ale asi jsem se pletl.

„Všichni členové Řádu mají nějaký dar,“ vysvětloval kulometčík, jako by se nechumelilo. „Projeví se většinou hned po zasvěcení. Všichni jsou prakticky nezranitelní, ale každý má ještě něco navíc. Třeba Johnson je skvělý bojovník, Viktor zase léčitel, já věštec…“

Bylo toho na mě moc.

„Počkejte,“ zarazil jsem ho. „Jak ty dary získají?“

„No přece je dostanou od padlých andělů. Ten můj dar je fakt užitečný,“ rozpovídal se, „umím nejenom věštit, ale dokážu i odhadnout, co se v člověku skrývá.“

To mě zaujalo. „Jak to myslíte?“

„Nedokážu to vysvětlit, ale když se člověka dotknu, zahlédnu jeho osud, jeho schopnosti,“ mumlal, mohl na mě oči nechat. „Vy jste zvláštní, vidím kolem vás rudé plameny, celý hoříte, nad hlavou máte svatozář…“

Než jsem ho stačil zastavit, dotkl se mě.

Vzápětí se celý rozzářil a vznesl se. Působilo to groteskně, visel ve vzduchu jako zavěšený na neviditelných provazech, oči mu zbělely, vlasy se postavily, sršely z něj modré a rudé blesky. Když otevřel ústa a promluvil, jeho hlas ztratil veškeré stopy lidskosti.

„Vidím muže s černými křídly a černým mečem,“ deklamoval, „k němu míří čtyři jezdci – Jezdci Apokalypsy. Bílý kůň a na něm jezdec s lukem…“

No nazdar. Ocitl jsem se ve společnosti šíleného věštce, který mohl každým okamžikem vybuchnout v plamenech, a netušil jsem, jak ho zastavit.

„Byl mu dán věnec dobyvatelů, aby dobýval. Druhý kůň, ohnivý, a jeho jezdec obdržel moc odejmout zemi mír, aby se všichni navzájem vraždili. Kůň černý, a jezdec měl v ruce váhy…“ Vzduch začal vibrovat mocí, ve stěnách se objevily praskliny.

„Kůň sinavý, a jméno jeho jezdce Smrt, a svět mrtvých zůstával za ním.“

Teplota stoupala, z podlahy sálal žár. Diamond se choulila na pohovce, já se přistihl, že si vrážím prsty do uší.

Zbytečně. Teď mi věštcův hlas duněl přímo v hlavě: „Těm jezdcům byla dána moc, aby čtvrtinu země zhubili mečem, hladem, morem a dravými šelmami. Přicházejí Jezdci Apokalypsy, aby potrestali lidstvo za jeho hříchy, ale muž s černým mečem je poráží…“

Vytáhl jsem si prsty z uší, skočil k levitujícímu muži, uchopil ho za nohy a zatáhl. Doufal jsem, že když ho dostanu na zem a trochu profackuju, vzpamatuje se.

Nezabralo to.

I když jsem na něm ležel a tiskl ho k podlaze, pusu jsem mu zavřít nedokázal. Dál monotónně odříkával proroctví a jeho hlas postupně sílil, přecházel v řev:

„Nejdéle bojuje muž se Smrtí, ale ta je nakonec také poražena. A hle, muž s křídly usedá na hřbet sinavého koně, staví se do čela obrovité armády a v jejím čele vyráží vstříc legiím andělů…“

„Tak už mu konečně zavři hubu!“ zaječela Diamond hystericky. Nezazlíval jsem jí to – horký vzduch se téměř nedal dýchat, zdi pukaly, ze stropu se sypal prach.

A věštec stále ječel:

„Muž na sinavém koni vede svou armádu do předem prohraného boje, proráží řady Božích vojáků a odhazuje je do všech stran. Bije kolem sebe křídly, oči má rudé, tělo mu zachvátil plamen…“

Plamen opravdu něco zachvátil, a bylo to moje oblečení. Vyskočil jsem na nohy a horečně plácal do trička, aby zhaslo. Podařilo se mi plamínky zadusit, ale hrudník mě

pálil jako čert a na pravé ruce mi vykvetla dlouhá lesklá spálenina.

Sotva jsem se ujistil, že už nehořím, popadl jsem blouznícího muže za límec, zvedl ho na nohy a udeřil jím o zeď. Přestal křičet, přestal hořet. Ubalil jsem mu z každé strany jednu facku, jen tak pro jistotu. Oči se mu vrátily k normálu.

A najednou bylo normální všechno – neporušené zdi, chladná podlaha, dýchatelný vzduch, strop bez jediné prasklinky. Stál jsem a tiskl ke zdi vyčerpaného a zjevně dezorientovaného chlápka.

„Uhhh," zamumlal a mátožně si protřel oči. Pokusil se zaostřit a poznal mě. „Můžete mi říct, co se to se mnou děje? Cítím se nějak divně…" Zachvěl se jako strom ve větru.

A omdlel.

21. Druhý subjekt

Věštec nebyl v limbu dlouho. Vlastně stačilo, abych ho trochu profackoval, a probudil se obdivuhodně rychle.

„Vodu," zachraptěl.

Vždycky chtějí vodu.

Na stole pořád stál džbán vody od mého oběda. Ještě v něm něco málo zbylo. Donesl jsem mu to. Žíznivě se napil, jedním douškem vysrkl úplně všechno, a prázdný džbánek mi vrátil.

„Můžete mi říct, co se stalo?" požádal ještě jednou.

„Na to bych se spíš měl ptát já, ne?" reagoval jsem. Pokud jsem si vzpomínal, způsobil všechny ty podivné události on, ne já.

Překvapeně na mě pohlédl. „Vážně?"

Fakt si nic nepamatoval. *Proč jenom si ti věštci nikdy nic nepamatují?* zauvažoval jsem.

Asi mi nezbývalo než mu to všechno připomenout. Tak jsem se do toho pustil. Začal jsem tím, jak se mě dotkl a vznesl se do vzduchu, pokračoval okřídleným mužem a Jezdci Apokalypsy. Když jsem se dostal k tomu, že je ten muž všechny přemohl, můj společník zbledl. Potom, co jsem vylíčil, jak měl muž „nasednout na sinavého koně a vyrazit vstříc legiím andělů," přešla jeho barva plynule do brčálově zelené. Ve chvíli, kdy jsem skončil, byl žlutý.

„Tohle všechno jsem opravdu řekl?" zeptal se.

„Ano," ujistil jsem ho. „A zapálil jste mi tričko."

„Je to horší, než jsem si myslel," zamumlal. „Tohle se musí dozvědět velmistr."

„To asi ano," souhlasil jsem.

Ten snad bude vědět, co dělat.

Někdo zaklepal na dveře.

Věštec se v mžiku proměnil v řádného strážce. Uhladil si rozcuchané vlasy, z podlahy zvedl kulomet a došel ke dveřím.

„Vstupte!" zavolal. Jakoby mimochodem na mě namířil svou zbraň, tvář mu ztvrdla. Kdyby ještě před chvílí neležel na zemi a zmateně neblábolil páté přes deváté, mohl bych si myslet, že je opravdu tím, za koho se vydává – bezduchým strážcem oddaným necitelnému náboženskému fanatikovi.

Dveře se otevřely, vešel ředitel.

A vida, my o vlku a vlk za humny, pomyslel jsem si.

Měl na sobě jiné oblečení – cihlově červenou košili, kravatu a černé kalhoty. Oči ale zůstaly stejné.

„Měl bych pro vás další práci, pane Harrisone," řekl.

A opět mě vedl do podivného komplexu šedivých budov. Začínal jsem to tady nenávidět, a to jsem tu byl teprve podruhé. Ale podruhé během jednoho dne.

„Co je to tentokrát?" zeptal jsem se.

S odpovědí si dal načas. Vlastně neodpověděl vůbec, jenom mě zavedl do budovy. Protože jsem si pamatoval, kudy jsme jeli minule, věděl jsem, že to není ta, kde jsem se vrtal v muži s rozdrcenou rukou. A taky byla menší.

Byl to opět muž, tentokrát docela mohutný, samý sval. Vypadal, jako by měl pod kůží ocelová lana.

„Teď je to noha," upozornil mě ředitel.

Zbytečně, viděl jsem to sám. Mužova pravá noha byla těsně pod kolenem na vnější straně podivně nafouknutá, odhadoval jsem to na nádor. Hodně velký nádor.

„Chcete, abych to dostal ven," tipnul jsem si.

Pohlédl na mě jako na vraha. „Jistě."

Osaměl jsem.

Nástroje byly stejně mizerné jako minule, možná ještě mizernější – čepel skalpelu se v rukojeti viklala, pilka byla zrezavělá, vypalovací železo moc hrubé a těžké. Kdyby mi někdo ještě před měsícem řekl, že se s tím dá operovat, vysmál bych se mu.

Ale ten člověk potřeboval pomoct, a to rychle.

Tentokrát mi za zády nepostávala Diamond, takže jsem se mohl soustředit na práci. Čtvrtinou obvazů – bylo jich opravdu málo, ředitel asi chtěl ušetřit – jsem stáhl nohu nad kolenem a opatrně vybouleninu ohmatal. Byla tvrdá jako kámen.

Řízl jsem, jak nejopatrněji jsem se odvažoval. Kupodivu to moc nekrvácelo, zato mi na ruku vychrstlo jakési nazelenalé svinstvo.

„Fuj," zabručel jsem a otřel se do stolu.

Nádor byl usazený pod tenkou slupkou svaloviny a prorůstal až ke kosti. Měl zvláštní, na pohled hladký povrch matně bílé barvy a působil slizkým dojmem. Tohle všechno jsem jenom odhadoval – nejsem blázen, abych bez rukavic sahal na nádor.

Zkusmo jsem do něho bodl skalpelem. Špička se ulomila.

Co to bylo zač?

Odložil jsem přemýšlení k ledu – chlapovi na stole by moc nepomohlo. Místo toho jsem začal poškozeným skalpelem odstraňovat okolní tkáň. Nádor byl jenom jeden, vcelku, nerozlézal se všude možně a já doufal, že se mi ho podaří vyndat.

Ani to nebylo tak těžké. Ta odporná věc držela v noze jen díky několika roztřeseným bílým úponkům. Jenom dost krvácely, když jsem je přeřízl. Ale vypalovací železo to spravilo.

Odložil jsem nádor na stůl a začal se věnovat samotné noze.

Ta věc při svém růstu jaksi pohltila okolní svalovinu – jinak jsem si nedokázal vysvětlit, proč je jí teď na končetině tak málo. Prohlubeň po nádoru, kam by se s rezervou vešlo slepičí vejce, zevnitř kryla jakási slizká blanka.

Když jsem ji odstranil, vyhrnul se ven zelený sliz.

Naštěstí byly nástroje původně položené na tácku se zvýšeným okrajem. Ten jsem teď držel v levé ruce, pravou vytahoval hlenovitou hmotu pomocí skalpelu z rány a jeho hranou ho na něj shraboval.

Bylo ho dobře půl kila.

Zrovna jsem končil, když vešel ředitel.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

„Celkem snadno,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Mám pro vás ještě další práci,“ oznámil.

Podobným tónem by se normální lidé bavili o počasí, ale já tušil, co má na mysli. A vůbec se mi do toho nechtělo.

„Nešlo by to nechat na zítra?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

Vlastně jsem v to ani nedoufal.

Zkusil jsem to jinak. „Tak mi aspoň řekněte, o co jde.“

To byla chyba. Dalších patnáct minut, zatímco jsem ovazoval stále bezvědomého muže a uklízel všechen ten svinčík, mi zevrubně popisoval jednoho svého člověka, lépe řečeno mutanta. Něco se mu stalo, nikdo nevěděl co. Prý se mu zničehonic začal zvětšovat hrudník, což mu mělo působit hrozné bolesti. Tomu bych i věřil – když se vám začne nafukovat hrudník, většinou to bolí.

22. Třetí subjekt

Opět mě zavedl do jiné budovy. Tahle byla ze všech, které jsem dosud navštívil, nejmenší, vešel se sem akorát operační stůl, malá skříň a sud s rozžhaveným železem.

Zato pacient – nebo subjekt, jak je nazýval můj zaměstnavatel – byl největší. Nejsem zrovna malý, o facku vyčnívám nad průměr, ale kdyby ten muž stál, díval by se na mě shora. Musel měřit hodně přes dva metry, měl obrovské těžké kosti, ale masa na nich moc nebylo. Vlastně byl skoro vychrtlý.

Ředitel mě jen zavedl dovnitř a odešel.

Na první pohled jsem viděl, že s mužovým hrudníkem opravdu něco není v pořádku. Měl ho nafouklý jako měch, tenká kůže se napínala na žebrech málem k prasknutí. To bylo tak všechno, co jsem na zběžný pohled dokázal zjistit.

Vůbec jsem netušil, co bych měl dělat. Dneska se mi to stávalo až znepokojivě často.

Nakonec jsem se rozhodl, že hrudník prostě otevřu. Byla to hra vabank, s mým vybavením – skalpel, pilka, obvazy, dezinfekce a železo – o něco takového by se možná nepokusil ani naprostý blázen, ale pokud jsem chtěl toho člověka zachránit, neměl jsem jinou možnost.

Na druhý pohled jsem zjistil, že to není až tak úplně člověk. Měl podivně strnulé zelené oči s úzkými zornicemi jako had a na dotek tvrdou kůži. Ale na tom nezáleželo.

Opatrně jsem řízl, skalpel chvíli váhal, jako by přemýšlel, jestli se mu do toho chce, ale nakonec kůži prořízl. Vedl jsem dlouhý řez odshora směrem dolů, co nejužší, aby to moc nekrvácelo. Trocha krve ale přece jenom vytekla. Měla relativně normální červenou barvu.

Ale pach už normální nebyl. Ani relativně, ani nijak jinak.

Jako by na mě dýchla smrt. Byla to sepse, sněť, mor, něco takového, navíc řádně uleželé. Tak tak jsem potlačil zvracení a přinutil se pokračovat v práci.

Zdání klamalo, ten muž – už jsem o něm nedokázal přemýšlet jako o člověku – zdaleka nebyl tak vychrtlý, jak jsem si původně myslel. Svaly na téhle části těla měl abnormálně vyvinuté, před nějakou dobou bych se nad tím možná pozastavil. Na druhou stranu, tady nebylo normální nic. Pokrčil jsem nad tím rameny.

Žebra taky nebyla normální, vlastně vůbec nevypadala jako lidská. To se mě taky netýkalo.

Kdybych měl přemýšlet nad vším, co jsem tu kdy viděl, už bych dávno přišel o rozum. Místo toho jsem pevněji uchopil skalpel, do druhé ruky vzal rozpálené železo a začal se propracovávat k srdci. Něco, možná instinkt, mi napovídalo, že bych měl začít tam.

Instinkt se nepletl. Ten se neplete nikdy.

Když jsem po několika hodinách titěrné, nesmírně opatrné práce dokázal nemožné – propracoval se k srdci, aniž by mi pacient umřel pod rukama – zjistil jsem, že taky zdaleka není lidské. To mě už ani příliš nepřekvapilo.

Překvapilo mě totiž něco mnohem horšího.

Celé srdce bylo obalené chuchvalci tuku a jakéhosi žlutavého zapáchajícího nepořádku, pro který bylo i slovo *svinstvo* moc lichotivé. Abych byl upřímný, nechápal jsem, jak je možné, že ta bytost ještě žije. Správně měla být dávno po smrti.

Ale to nebylo to nejpřekvapivější.

Když jsem totiž řízl do tukového obalu a pokusil se ho dostat pryč, tvor se vymrštil do sedu a odhodil mě.

Tedy, *odhodil* není to správné slovo. Jeho vychrtlá, ale neuvěřitelně silná ruka se jaksi ocitla na mojí bradě. V letu mě zastavila až zeď, ke které to ostatně nebylo daleko.

Než jsem se vyhrabal na nohy, byl u mě.

Využil jsem toho, že ještě nejsem úplně na nohou, a sehnul se. Jeho pěst mě díky tomu těsně minula a udeřila do zdi.

Ztěžka jsem se vyhrabal na nohy.

Nemělo to být možné, neměl být schopný ani vstát, natož na mě zaútočit. Měl otevřený hrudník, v černém otvoru jsem viděl tepající srdce. Z místa na palec od něj pořád trčel můj skalpel, až po rukojeť zabořený do tukového obalu.

A on žil. Měl díru v hrudníku až k srdci, a přesto žil.

Nejenom že žil, poopravil jsem svůj názor, když mě jeho pěst zasáhla podruhé, on se mě snažil zabít.

Tentokrát jsem se ani nesnažil zvedat, nebylo by to k ničemu. Místo toho jsem počkal, až po mně zase vystartuje, a

když se dostal dost blízko, vymrštil jsem ruku a praštil ho do žaludku. V ruce mi vybuchla hrozná bolest, určitě jsem si zlomil zápěstí.

Jemu ta srážka ale taky nijak neprospěla. Ležel na zemi, skučel a držel se za břicho – možná se mu tam něco roztrhlo. Abych řekl pravdu, nijak zvlášť jsem ho nelitoval.

Vyskočil jsem na nohy, oběhl ho a začal se shánět po nějaké zbrani. Naštěstí se pořád nemohl hýbat, nemusel jsem se bát, že na mě zaútočí zezadu.

Nebo jsem si to aspoň myslel.

Ve chvíli, kdy mi došlo, že vypalovací železo by bylo nejvhodnější, jsem za sebou spíš vycítil než uslyšel pohyb. Bleskově jsem se vrhl k zemi a rukama si zakryl hlavu. To nečekal, zakopl o mě a opět přistál na zemi.

Já jsem vstal, moje pánev si stěžovala, ale potlačil jsem bolest a rozběhl se ke zdi, kde se válelo železo.

Něco mě chytilo za kotník.

Byl jsem v pohybu a nedokázal se včas zastavit. Taky jsem skončil na zemi, tentokrát si začalo stěžovat břicho a žebra. Ruku, kterou jsem pod sebe naštěstí stačil strčit, jsem měl odřenou do krve, ale obličeji se nic nestalo.

Začal jsem škubat nohou a snažil se mu vytrhnout. Zbytečně, stejně tak bych se mohl snažit utáhnout kamion. V ruce měl sílu, že by mohl drtit kamení.

Vzdal jsem to a vykopl volnou nohou. Pod patou mi něco křuplo, nejspíš nos, stisk na kotníku povolil.

Honem jsem se plazil pryč – vstát jsem si netroufal, obě nohy bolely jako čert. Se štěstím jsem nahmátl železo, jenomže špatný konec. To taky bolelo.

Teď už jsem vstát musel, se spálenou rukou jsem se nemohl ani plazit. Bohužel jsem si na to vybral špatnou chvíli – byl jsem napůl na nohou a opíral se o zeď, když do mě narazil. A zase jsme byli na zemi, jeden propletenec rukou a nohou.

Jeho ruce se mi sevřely kolem krku, začal mě škrtit. Naštěstí jsem si vzpomněl na jeden trik, o kterém jsem snad někde četl. Vyrazil jsem hlavou proti jeho obličeji, něco prasklo, zachrochtal a odpadl.

Nějak jsem se dokázal postavit a doklopýtat ke stolu, o který jsem se opřel. Měl jsem tušení, že můj soupeř se hned tak nezvedne, a navíc jsem se potřeboval vydýchat.

Tušení mě zklamalo. Měl jsem prostě špatný den.

Úklonem do strany jsem uhnul jeho pěsti, místo na mých žebrech přistála na stole. Palec silná dřevěná deska se rozštípla, do brady se mi zabodla tříska jako dlaň. Můj soupeř na tom byl o dost hůř, zlomil si několil prstních kůstek a zápěstí – na stejné ruce jako já, za jiných okolností bych se tomu možná i smál.

Než se stačil vzpamatovat, praštil jsem ho zespodu do brady. Ta sice vydržela, ale on se zatřásl na nejistých nohou a spadl. Rychle jsem zvedl z podlahy polovinu stolu a udeřil s ní o zeď. A ještě jednou. Dřevo to vzdalo a rozletělo se. V ruce mi zůstala kovová noha.

Kovová tyč, to už je skoro jako meč. A s mečem jsem to uměl.

Otočil jsem se o sto osmdesát stupňů s provizorní zbraní zdviženou ve výšce hrudníku. Něco zapraštělo, můj protivník, který se zjevně mezitím zvedl, najednou vrávoral, z levé ruky mu trčela přeražená kost, všude byla krev. Hodně krve.

Měl být už dávno vyřazený z boje, ale asi mu to nikdo neřekl. Nelidsky rychle se oklepal a znovu zaútočil.

Kryl jsem se. Tentokrát se nenarazil, moudře ustoupil. Tím se ale zároveň trochu odkryl, vyrazil jsem na něj. Co na tom, že tyč neměla hrot. Kov byl dost pevný, abych ho, pokud bude třeba, i tak dokázal probodnout skrz naskrz.

V poslední vteřině uhnul.

A zase jsem letěl vpřed. Zase jsem se nedokázal zastavit. S tím rozdílem, že tentokrát mě nechytil za nohu, ale drapl moji provizorní zbraň a zatočil s ní.

On držel jeden konec, já vlál na druhém jako kus hadru. Se štěstím jsem se stačil pustit – nebylo tam dost místa, ještě kousek a rozprskl bych se o zeď. Takhle jsem do ní jenom narazil. Zády. Páteř kupodivu vydržela, správně by se měla rozletět na kusy.

Bolelo to. Hodně to boleo. Svět se podivně rozmazal, přes mlhu jsem skoro nic neviděl.

Ale jeho obličej ano. Skláněl se nade mnou, v ruce držel železnou tyč, která byla ještě před chvílí moje, a chystal se mi vrazit do oka,

Nikdy jsem se nedozvěděl, jak jsem se dokázal pohnout tak rychle. Možná prostě pud sebezáchovy, ten jsem měl vždycky dobrý. Levou rukou jsem mu narazil do hrudníku, nahmatal něco slizkého – asi rukojeť skalpelu – a vytrhl to ven.

Zaskučel, na ruce se mi vyvalila horká krev, šel k zem. Najednou jsem viděl jasně, ale když jsem zjistil, co držím v ruce, přál jsem si, aby se mlha vrátila. Nebyl to totiž skalpel.

Bylo to srdce.

23. Jako hrabě Monte Christo

Nevzpomínám si, co se dělo potom. Nevím, co jsem řekl řediteli, ale asi to nebylo nic ošklivého, protože když jsem si opět dokázal jasně uvědomovat své okolí, byl jsem naživu.

Ke svému pokoji – nebo cele, to je věc názoru – jsem dorazil právě včas, abych ještě viděl dva chlapy, jak z ní vynášejí nosítka zakrytá bílou plachtou. Nemusel jsem být génius, aby mi došlo, co to je. Takto se přenáší jenom jedna věc.

Mrtvola.

Ale co dělala mrtvola v mém pokoji?

Zastavil jsem muže s nosítky a obrátil se na toho bližšího. „Kdo to je?“ ukázal jsem na zakryté tělo.

„Váš strážce,“ odpověděl lakonicky.

To snad ne.

„Co se mu stalo?“ pokračoval jsem ve vyptávání. „Když jsem odcházel, vypadal dobře.“ Že chvíli před tím věštil, to jsem si nechal pro sebe, nemuseli to vědět.

Pokrčil rameny, nevěděl.

Odpovědi se ujal jeho informovanější kolega. „Prej nějaká alergická reakce. Napil se a do minuty bylo po něm.“

Odešli.

Čeho se tak v mém pokoji mohl napít? Jedině vody, ale pochyboval jsem, že by byl alergický na vodu. Takže v ní musel být jed. Už mě ani nepřekvapilo, že mě to nepřekvapuje. Vyvstávala tady jiná otázka: jak se ten jed mohl dostat do vody? Jak to, že jeho zabil, a mě ne? A jak je možné,

že neumřel hned potom, co jsem mu dal napít, ale o tolik později?

Nad tím vším jsem přemýšlel v sedě na pohovce, když tu se ozvalo zaškrábání na zeď.

Vyskočil jsem a přeběhl k ní. „Ano?“

„Jste tam?“ zašeptal Viktor.

Řekl jsem mu, že tak hloupou otázku jsem slyšel naposledy před deseti lety. Chvíli bylo ticho, pak se zase ozval.

„Víte, že váš strážce je po smrti?“

Další stupidní otázka, něčeho tak zjevného by si musel všimnout i slepý. Ale ovládl jsem se a odpověděl: „Ano, vím, a právě přemýšlím, co ho zabilo.“

„Prý to byla alergická reakce.“

„Na vodu? Nedělejte si ze mě dobrý den.“

„Nejsem tak hloupý,“ odpověděl. „Stoprocentně to byl jed. Ředitel ho musel odhalit, chudáka.“

Ke stejnému závěru jsem došel i já.

Uslyšel jsem jakési tiché plesknutí, Johnson něco téměř neslyšně zamumlal. Viktor mu odpověděl stejným způsobem a pak se opět obrátil na mě: „Musíme utéct.“

„Rád bych, ale poslední útěk, pokud si vzpomínáte, nedopadl právě dobře,“ připomněl jsem mu.

Povzdechl si. „Já vím, ale musíme to zkusit.“

„To máte pravdu,“ souhlasil jsem. „Ale jak?“

Vyrazit dveře nepřicházelo v úvahu, chytili by nás, než bychom ušli deset kroků. A taky jsem neviděl nic, co by se dalo použít k pomalejšímu útěku – nikde žádný nůž, hřebík, přezka opasku, okno vedlo do vedlejší cely a nebyly v něm mříže, které bych mohl vylomit, jenom tlusté sklo.

„Nenechal vám tu váš strážný něco?“ navrhl Viktor.

„Jak to myslíte?“

„No, možná stačil někde schovat nůž nebo něco podobného, než umřel,“ mínil dědula.

To by mě v životě nenapadlo, ale dávalo to smysl. Pustil jsem se do hledání a opravdu jsem něco našel – pod pohovkou, až vzadu u zdi, byl zastrčený krátký meč, který celou dobu skrýval.

„Jo, nechal mi tu meč,“ oznámil jsem.

„Jaký?“

Jsem snad obklopen pitomci? „Svůj, jaký asi. Takový černý.“

„Výborně,“ zaradoval se Viktor, „teď poslouchejte.“

Mluvil něco přes čtvrt hodiny. Jeho plán, který nejspíš promýšlel už nějakou dobu, vypadal hrozně složitě, ale vlastně byl až moc jednoduchý, skoro primitivní. Kdyby všechno nevysvětloval natřikrát, mohl být hotový za minutu.

Háček spočíval v tom, že nás oddělovala zeď s oknem příliš malým, než aby jím někdo z nás prolezl, a že nás neustále hlídali. Kdybych vyrazil dveře, okamžitě by mě někdo zastavil, a Johnsona s Viktorem zrovna tak.

Takže dědoušek vymyslel riskantní plán.

Měl jsem se prořezat zdí do jejich cely. Tam byl jenom strážce s pistolí, toho ve třech hravě zvládneme (po pravdě by ho Viktor zvládl sám, prostě by mu telekinezí otočil zbraň v ruce a stejným způsobem vystřelil, ale to by přitáhlo pozornost).

Pak, když bychom s Diamond byli na druhé straně zdi a zneškodnili strážce, by už bylo snadné projít dveřmi. Hned o kousek dál byl výtah do podzemních garáží, kde jsme mohli ukrást auto.

Vypadalo to jednoduše.

Ale jednoduché to nebylo ani trochu.

Tak například, jak se *prořežu* zdí? Kdybych měl nějaký masivní nůž, možná by to šlo, ale meč se na něco takového prostě moc nehodil – ten by se ve zdi zasekl.

Navíc, když si budu probíjet cestu stěnou, určitě bude vznikat nějaký odpad. Taky budu muset zamaskovat postup – a díry ve zdi se maskují dost špatně.

A, do třetice všeho dobrého, za chvíli přijde nový strážce. Nedělal jsem si iluze, že by byl na mojí straně a pomohl mi. Spíš naopak.

Pak mě něco napadlo.

„Nemohl bych se přes tu zeď jednoduše proseknout?“ zeptal jsem se. „Víte, že bych jako vysekl nějaké dveře? Mohli bychom hned odejít.“

„To nepůjde,“ zalitoval Viktor.

Moje nadšení ochladlo. „Proč ne?“

„Všiml jste si, z čeho je ta stěna udělaná?“

„Z betonu. To je problém?“ Můj kord byl neuvěřitelně pevný a ostrý. Tenhle meč byl na první pohled ze stejného materiálu. Nepochyboval jsem, že s betonovou zdí by si poradil.

„Kdyby byla jenom z betonu, problém by to nebyl,“ dostalo se mi odpovědi. „Dvakrát byste seknul a bylo by, mohli bychom utéct. Akorát že uvnitř té zdi jsou ocelové výztuhy. S těma už si ten meč tak snadno neporadí.“

Aha.

„Takže musím pracovat pomalu, postupně,“ došlo mi.

Vzápětí se otevřely dveře, sotva jsem stačil hodit meč pod pohovku. Jakoby náhodou jsem klepl patou do stěny a doufal, že jim to dojde a ztichnou.

Nezklamali mě, ztichli.

Můj nový strážce měřil určitě přes dva metry, měl podezřele hranatou holou lebku, výrazný nos a bradu, tvrdé oči a obrovské svaly. Vypadalo to, že tíhu maskovací vesty a dvou obrovských pistolí zavěšených u pasu ani nevnímá.

Prostě standartní model.

„Vy tu sedíte proč?“ zeptal se, ve studeném hlase nebyly patrné žádné emoce.

„Za napadení ředitelových lidí,“ vysvětlil jsem.

„Fajn.“ Měl jsem pocit, že bych mohl říct cokoli, a stejně by to nevyvolalo žádnou reakci. Já mu byl absolutně lhostejný, mluvil jen tak, aby řeč nestála.

Chvíli bylo ticho, klouzal očima po místnosti, možná mě hodnotil. Asi po pěti minutách se zase ozval:

„Já vás tady budu hlídat. Když budete řvát, zavřu vám hubu. Když si budete moc stěžovat, zavřu vám hubu. Když budete opruzovat, zavřu vám hubu. Pokud mě napadnete, něco vám zlomím. A pokud se pokusíte utéct, ustřelím vám hlavu. Jasné?“

„Jasné,“ potvrdil jsem zdánlivě bez zájmu. Ve skutečnosti jsem přemýšlel, jestli moje situace může být ještě horší. Vycházelo mi, že asi ne. O útěk se budu muset pokoušet mimořádně opatrně.

Zamyšleně pokýval hlavou. „Ale nemyslete si, že jsem nějaký kruťas. Nic proti vám nemám. Klidně vám dám přinést knihy nebo něco na psaní. Můžeme spolu vycházet dobře."

To bylo nečekaně vstřícné gesto. Že bych mezi ředitelovými poskoky našel člověka s kouskem duše v těle? O citu se mluvit nedalo, evidentně žádný neměl, ale duši možná ano. Zajímalo by mě, jak tady člověk s duší mohl přežít.

„Tak dobře," pokrčil jsem rameny.

Moje ochota spolupracovat ho nepřekvapila, nebo pokud ano, nedal to na sobě znát. „Teď půjdete spát," přikázal nekompromisně, „už je dost hodin."

Nepřel jsem se s ním.

Zůstat vzhůru bylo mnohem těžší, než jsem čekal. Po celém dni stráveném usilovnou prací jsem byl utahaný jako kůň, chvílemi jsem opravdu dřímal. Ale nějakým zázrakem jsem neusnul tvrdě a po půlnoci vstal téměř čerstvý.

Byla tma jako v pytli, jen mezerou pode dveřmi pronikal uzounký pás světla. Za to jsem byl vděčný, protože naprosté temnotě bych nic neviděl, ale takhle se oči za pár minut přizpůsobily a já začal rozeznávat tvary okolních předmětů.

Díky tomu jsem zjistil, že hlídač zmizel.

Vlastně na tom nebylo nic divného – nemohli po něm přece chtít, aby tu stál v pozoru celou noc. Ale někde být musel, protože kdyby odešel úplně, měl bych příležtost k útěku.

Připlížil jsem se ke dveřím (bosé nohy na podlaze skoro nebyly slyšet) a položil na ně ucho. Jasně, byl na druhé straně, přesně jak jsem si myslel. A podle zvuku kroků to byl někdo mnohem menší a lehčí. Stráže tu zřejmě pracovaly na směny.

Pochyboval jsem, že by zničehonic vtrhl dovnitř. Koneckonců k tomu neměl důvod, domníval se, že spím.

Mohl jsem se dát do práce.

Když jsem ležel a předstíral spánek, promyslel jsem si, jak na to, stačilo jen vzít meč a začít sekat do zdi.

Protože přes den stál strážce uvnitř, každého otvoru ve zdi by si okamžitě všiml, Proto jsem na to musel jít jinak – nejdřív vysekat ze zdi blok betonu a ten odložit stranou, a pak teprve normálně rozrušovat zbylou zeď. Vyřezaná část měla posloužit jako primitivní „dvířka," kterými se dal otvor zakrýt.

Tak jsem si to aspoň představoval.

Ale byl tu jeden háček, nebo spíš kotva. Musel jsem to stihnout za jednu noc. Kdyby se mi to nepodařilo, denní strážce by si podezřele pravidelných prasklin ve zdi určitě všiml. Pak bych měl dost velký problém. Pokud to ale stihnu do rána, budu moci dvířka zasadit zpátky do zdi a zamaskovat je, takže si jich nikdo nevšimne.

Snad.

Bez dalšího zdržování jsem se sehnul, vsoukal se skoro až po pás pod pohovku a vytáhl meč. A pustil jsem se do práce.

Řezat mečem do zdi není žádná legrace. Mohlo by se zdát, že meč, delší a pevnější než nůž, se na takovou práci hodí skvěle, ale není tomu tak. Meče jsou určené k sekání a bodání do lidského těla nebo podobného, poměrně měkkého materiálu. Pokud s nimi začnete bodat do něčeho tvrdšího, zlomí se. Proto se kdysi k těmto účelům používaly špičáky, krumpáče a zahrocené kovové tyče. Vlastně se používají pořád.

Já naštěstí neměl obyčejný meč.

Přiložil jsem hrot ke stěně a opatrně zatlačil. Meč vklouzl dovnitř jako do másla, ale asi po pěti palcích se o něco zarazil. *To asi bude ta výztuha*, došlo mi.

Po nějaké době jsem zjistil, že zeď je sestavená z betonových bloků pospojovaných mřížkou z ocelových tyčí. To se mi hodilo, stačilo řezat na vnitřní straně výztuhy. Až takhle objedu jedno „okénko" mřížky, kus betonu, který nebude nic držet, už vytáhnu snadno.

Meč byl pevnější a ostřejší, než jsem vůbec považoval za možné, postupoval jsem rychle. Brzo jsem měl vyznačený čtverec o straně zhruba jednoho metru.

Pak se ale vyskytla jedna obtíž.

Betonové kvádry nebyly zjevně umístěné mezi jednotlivými pásy výztuhy, jak jsem si původně myslel, ale byly do ní částečně zasunuté. To znamenalo, že jsem neuvolnil jeden kus, ale pouze vyznačil obrys dveří. Vůbec mě nenapadalo, co bych teď měl dělat.

Mohl jsem samozřejmě hodit opatrnost za hlavu a zkusit se v čase, který mi zbýval, silou probít na druhou stranu zdi. Ale to bych nejspíš nestihl. Ne, potřeboval jsem krycí dvířka, ale jak to udělat? Jak vyříznout mečem ze zdi blok betonu?

A taky, jak s tím budu hýbat? Kus betonu o straně jednoho metru, i když jenom deska, ne celá krychle, musí vážit snad tunu.

Moment.

Opravdu by to mohlo být tak lehké?

Jako odněkud z nesmírné dálky jsem slyšel Viktorův hlas. „*Telekineze je pohybování předměty, ne jenom přesouvání. Nejde jenom o zvedání a házení věcí, ale i o jejich deformaci silou mysli, o otáčení – třeba klíčem v zámku – a o odstrkování a přitahování…*"

Odložil jsem meč a upřel pohled na stěnu.

Pohni se, přikázal jsem.

Částečně uvolněný kus betonu se zachvěl jako osika a vystřelil ze zdi. V poslední vteřině jsem ho dokázal zastavit, jinak by mi roztříštil hlavu na kaši.

Fungovalo to!

V návalu nadšení jsem zkusil to samé s ocelovými tyčemi – přece jenom byla noc, kdybych teď dokázal prorazit na druhou stranu a probudit Johnsona s Viktorem, utekli bychom dřív, než by se někdo vzpamatoval a pokusil se nás zastavit. Zbytečně. Sice se chvěly, jako by se jim zachtělo tancovat, jedna se možná nepatrně prohnula, ale to bylo všechno, víc jsem nedokázal.

I tak to byl celkem pěkný výsledek. Za pár hodin jsem se propracoval až na výztuhu a měl jsem, přesně podle plánu, pěknou betonovou desku. Vrátil jsem ji na místo (musel jsem si trochu pomoct telekinezí, přece jenom byla dost těžká), prach a drobné odštěpky betonu schoval spolu s mečem pod pohovku a usnul jsem.

Ráno jsem se cítil v podivuhodně dobré formě – až moc dobré na to, že jsem v noci pohyboval několika metrákovým kusem betonu. Vlastně jsem si připadal skvěle.

Jak je to možné?

Nepřemýšlel jsem nad tím. Na stole mě už čekala snídaně, chleba se sýrem a hrnek čaje, mohutný strážce se svými pistolemi stál u dveří, Diamond právě vstávala.

„Dobré ráno," kývl jsem na ni.

„Máš nějakou veselou náladu," zkonstatovala ospale.

Pravda, vzhledem ke své situaci jsem se cítil až moc v pohodě. To určitě nebylo normální.

Možná jsem se nakazil, blesklo mi hlavou. Ale neznal jsem žádnou chorobu, která by způsobovala přehnanou bezstarostnost a pocit vnitřní pohody, tak jsem se upnul k myšlence, že mi někdo dal něco do jídla, nějakou drogu. Bylo to pak lepší, myslet si, že tak tak vzdoruju nějaké zákeřné látce.

Dojedl jsem snídani a sedl si zpátky na pohovku. Asi hodinu jsem se šíleně nudil, až můj strážce prohlásil, že mi přinese nějaké knihy, abych měl zábavu, a odešel.

Skokem jsem byl u zdi.

Vyříznutou betonovou desku jsem včera – nebo vlastně dneska brzo ráno – zamaskoval dobře, vlasově tenké černé linie byly vidět jenom hodně zblízka. Ale to mě teď příliš nezajímalo. Zaklepal jsem klouby prstů na stěnu.

„Ano, co je?" ozval se Johnson.

Měl jsem štěstí, jejich strážce šel asi na záchod či co, mohli se mnou mluvit.

„Prořezal jsem se na první výztuhu," odpověděl jsem.

„To je skvělé," zaradoval se tlouštík upřímně, „a váš strážce si ničeho nevšiml?"

Zavrtěl jsem hlavou, až se zpoděním jsem si uvědomil, že mě nevidí. Na tak samozřejmé věci člověk prostě občas zapomene. „Myslím, že ne," uklidnil jsem ho.

„Jak hluboko je ta výztuha?" chtěl vědět.

Bylo mi jasné, proč se na to ptá – pokud bychom věděli, jak silná je zeď, jak daleko jsou od sebe jednotlivé příčky výztuh a jak rychle s prací postupuju, dokázali bychom zhruba určit, za jak dlouho budeme moci utéct.

„Asi pět palců."

„Hmm," zabručel, „zeď je asi čtyřicet palců silná… čtyřicet děleno pěti… tak osm dní," odhadl.

„Spíš deset," zaslech jsem Viktora.

„Proč jako?"

„Nezapomeň, že ty výztuhy jsou ocelové, to dá práci," připomněl dědula suše.

„To asi jo," připustil Johnson.

„Už máte plán, co dělat, až se odsud dostaneme?" zeptal jsem se.

Viktor se okamžitě pustil do líčení jakési patálie, ze které pomohl komusi, v důsledku čehož se dotyčný člověk – který prý momentálně žije v Londýně – stal jeho nejlepším přítelem. Tvrdil, že nám určitě pomůže dostat se pryč ze země.

Johnson se zeptal, k čemu to bude dobré.

Odpověď jsem už neslyšel, protože do dveří vkročil můj strážce. Nechápu, jak se při své mohutnosti dokázal přiblížit tak tiše. Nějaký šestý smysl mě varoval právě včas, abych ještě stihl odskočit od zdi a usadit se na pohovku.

„To vám to trvalo!" pravil jsem hlasitě, aby moji přátelé za stěnou pochopili, že mají zmlknout.

„Dejte pokoj," zavrčel a hodil mi knihu.

Chytil jsem ji. Tolkienovo *Společenstvo prstenu*, moje oblíbená. Jak to mohl vědět?

A to nebylo všechno.

Zhruba v polovině trčela záložka, kterou jsem tam určitě nedal já. Tím jsem si byl naprosto jistý, protože byla bílá jako kost a na zadní straně, pod symbolem Řádu, se choulilo několik řádek textu naškrábaného černým perem.

Pod symbolem Řádu!

Vrhl jsem pohled na strážce. Buď si ničeho podezřelého nevšiml, nebo mu to bylo jedno, protože věnoval nápadnou pozornost svým pistolím a něco si pobrukoval.

Mohl to být přítel?

To těžko, došlo mi, takové štěstí prostě mít nemůžu. Buď opravdu nic nezpozoroval, nebo pokud ano, nechal to plavat, ale určitě nebyl na mojí straně.

Předstíral jsem, že listuju v knize, a přitom jsem ji nadzvedl tak, aby mi zakrývala obličej. Teď jsem si mohl přečíst tajemný vzkaz na záložce, aniž bych vzbudil pozornost.

Ale moment…

Úhledný, sevřený rukopis mi byl mučivě povědomý, stejně jako černý inkoust. Měl jsem dojem, že jsem ho už někde viděl, že pisatele dobře znám. Byl jsem si jistý, že jsem ho kdysi viděl psát, malou zelenou propiskou se žlutým hrotem a černým inkoustem…

To ale nebylo možné.

Nebo snad ano?

Pokrčil jsem rameny a soustředil se na vzkaz. Bylo to jen pár krátkých vět:

Pokud máte možnost, kontaktujte Johnsona nebo Viktora. Řekněte jim, že vás za týden přijde zachránit Léčitel. Ať jsou připraveni k okamžitému útěku.

V.

Kdo mohl být ten V.? Že by velmistr? Ale ten přece měl být nemocný. A i kdyby ne, jak by sem dokázal propašovat vzkaz?

Celé to bylo nějaké divné.

Dalších několik hodin jsem si četl. Bylo mi řečeno, že pro mě ředitel dneska nebude mít žádnou práci. I tak jsem byl jako na trní a co chvíli si prohlížel vzkaz na záložce. Samozřejmě se nezměnil, ale pošetile jsem doufal, že si přece jenom vzpomenu, odkud znám jeho pisatele.

Marně.

Potom se na mě konečně usmálo štěstí. Mlčenlivý strážce mi oznámil, že se jde napít, ale ať se nepokouším o útěk, protože na chodbě čeká několik lidí s kulomety.

Sotva odešel, už jsem byl u zdi.

„Haló, jste tam?" zašeptal jsem.

„Ano," ozval se okamžitě Viktor. „Náš strážný dostal žízeň a odešel si pro nějaké pití."

„To je zvláštní, ten můj taky," podivil jsem se.

Johnson vyjádřil názor, že se asi šli napít spolu a že je hned tak neuvidíme, protože chlapi jejich ražení neholdují limonádě. Vřele jsem s ním souhlasil.

„Zjistil jste něco?" zeptal se pak.

Přitakal jsem. „Divil byste se, ale našel jsem na zadní straně záložky nějaký vzkaz," informoval jsem ho.

To ho pochopitelně zaujalo. „Jaký vzkaz?"

Zvedl jsem záložku z podlahy, kam mi spadla, když jsem a přečetl ho z ní – nechtěl jsem riskovat, že něco spletu. Když jsem skončil, rozhostilo se zaražené ticho.

„Jaký léčitel?" zeptal se Johnson.

„Léčitel jsem tady já," upozornil Viktor.

„Myslím Léčitele s velkým L," vysvětlil jsem.

Johnson hlasitě zajásal a jeho společník na něho zasyčel, ať je proboha zticha. Zeptal jsem se, co je na tom Léčiteli tak skvělého.

Viktor zdráhavě připustil, že onen Léčitel je naprosto skvělý. „Umí používat léčivou magii mnohem lépe než já," objasnil, „a je hodně starý. Ne tak starý jako já, ale i tak celkem dost. Kdysi to myslím byl nějaký mystik."

„Mystik, to jako že se setkal s Bohem?" přeptal jsem se. Pokud jsem věděl, mystika byla něco jako komunikace s vyššími duchovními bytostmi cestou meditace.

„Ne s Bohem, s někým jiným," bylo mi řečeno. „A taky to byl lidový léčitel. A má spoustu zkušeností, jak jsem říkal, je jenom o něco mladší než já."

„Ty přece nejsi tak starý," mínil Johnson.

Viktor oponoval, že je starší než vypadá.

„Kolik vám je? Tak šedesát, možná sedmdesát, ne?" odhadl jsem.

„*Oficiálně* šedesát sedm," řekl Viktor s důrazem na prvním slově. „Ale vlastně jsem se narodil už hodně dávno."

Zeptal jsem se, co myslí tím *dávno*.

„No, jak to říct," brumlal dědoušek, najednou zněl rozpačitě. „V předminulém století, roku 1830. Já... no... abych řekl pradu, tak... jsem nesmrtelný."

„To si děláte srandu," vydechl jsem.

„Nedělá," ujistil mě Johnson ponuře. „Léčitel je taky nesmrtelný, myslím, že se narodil za carského Ruska."

„Ano, ve vesnici Pokrovskoje," souhlasil Viktor.

Pokrovskoje, to mi taky něco říkalo, jenom jsem si nemohl vzpomenout, co. Ale jedním jsem si byl stoprocentně jistý – ten Léčitel, ať už to byl kdokoli, musel být ve své době hodně známý.

„A proč máte takovou radost, že pro nás přijde nějaký nesmrtelný mystik?" zeptal jsem se.

„Je skvělý bojovník, určitě nás odtud dostane," byl si jistý Viktor. „A navíc je hodně bohatý, to by se mohlo hodit."

Začínalo toho na mě být trochu moc, a to se teprv blížilo poledne. „Hodně bohatý nesmrtelný mystik, který navíc umí dobře bojovat," zabručel jsem, „to je nějaké divné, ne? Nakonec se z něho ještě vyklube nějaký válečný mág."

Viktor připustil, že by se to dalo říct i tak.

„Co mám teda dělat?" chtěl jsem mít jasno. „Když si pro nás přijde ten neporazitelný Léčitel, má cenu snažit se prořezat zdí? Bylo by jednodušší prostě vykopnout dveře."

„To by nebylo," nesouhlasil Johnson, „naše cela je v jiné chodbě, přes zeď to máte kratší."

„Jak v jiné chodbě?" nechápal jsem.

Opět se ozval Viktor: „Jsou tady dvě rovnoběžné chodby, na konci spojené tak, že při pohledu shora vypadají jako obdélník. Jsou od sebe devět metrů daleko a ten prostor je uprostřed rozdělený metr tlustou zdí, takže vznikají dva menší obdélníky široké čtyři metry," vysvětloval. „Dokážete si to představit?"

Ujistil jsem ho, že ano.

„No a ty užší obdélníky," pokračoval dědula, „jsou v pravidelných intervalech předělené kratšími zdmi. Tak vznikají cely čtyři na čtyři metry. Pohybovat se mezi nimi můžete jen tou vnější spojovací chodbou, jiná cesta není."

„Aha, a proto musím skrz tu stěnu," pochopil jsem.

Někdy jsem vlastně pozoruhodně natvrdlý.

Než stačil Viktor nebo Johnson cokoli poznamenat, otevřely se dveře vešel můj strážce. Tentokrát jsem ho naštěstí slyšel přicházet, a tak jsem stihl kopnout do zdi a vrátit se na pohovku, aniž by si všiml něčeho podezřelého.

Tedy, *doufal jsem*, že si ničeho nevšiml.

„Bavil jste se dobře?" zeptal se naprosto neutrálním tónem a rozptýlil tak moje obavy. Kdyby měl nějaké podezření – například že se domlouvám s ostatními vězni –, určitě by na mě uhodil.

„Ano," kývl jsem. Knihu jsem naštěstí nechal otevřenou, stačil jsem ji i vzít do ruky, takže to vypadalo, že mě vyrušil od čtení.

Ustoupil od dveří a nějaký neznámý muž dovnitř vtlačil pojízdný servírovací stolek. Vzduchem se začala nést lákavá vůně vývaru, pečeného masa a... začichal jsem, ale nezdálo se mi to. Opravdu mi přinesli i víno, a dokonce bílé!

„Čím jsem si to zasloužil?" přeptal jsem se s plnou pusou polévky, sluha ještě ani nestačil opustit místnost.

Dostalo se mi odpovědi, že ředitel nechce, abych zemřel hlady. Že prý pro mě zítra bude mít další práci a že bych měl být při síle. To byla z jeho strany neobvyklá starostlivost, ale... pokrčil jsem nad tím rameny, jídlo bylo vynikající.

Když jsem si šel večer lehnout, trochu mě bolelo břicho.

24. Nemoc

Byla tma jako v pytli.

To ale nebylo to nejhorší. Zjistil jsem, že je mi strašná zima, bolí mě celé tělo a... *mám vlhký obličej*?

Prudce jsem otevřel oči.

Nejdřív jsem měl dojem, že je mám pořád zavřené, protože skoro celé moje zorné pole vyplňovalo cosi černého. Pak se to trochu vzdálilo,poznal jsem tlamu a nozdry a růžový jazyk – to od něho pocházelo teplo a vlhko na mojí tváři, pochopil jsem.

„To je dost, že ses probudil," uvítala mě Diamond.

„Cože?" zachraptěl jsem. V krku mě nesnesitelně pálilo, měl jsem pocit, že polykám písek.

Povzdechla si. „Říkám, že jsem ráda, že ses konečně probudil," zopakovala jinými slovy svoji předchozí repliku. „Celou noc se převaloval a řval jsi ze spaní, máš horečku."

„Počkej," tak moc informací najednou jsem prostě nedokázal strávit, ale hlavní smysl jsem pochopil „chceš říct, že jsem nemocný?"

„A hodně," přikývla.

„Ale jak to?“ zaúpěl jsem. Při tom mi asi něco vletělo do krku, najednou jsem kašlal, div mi nepraskly plíce. Nechápal jsem to, ještě včera mi bylo dobře.

Pokrčila rameny, aspoň mi to tak připadalo. „Netuším, vlastně nikdo netuší. Za chvíli přijde Viktor,“ dodala.

„Co ten tady bude…“ další záchvat kašle, „… dělat, oni ho sem jako pustí?“

„Na chvíli jo, zkusí ti pomoct.“

No vlastně, vždyť je léčitel, došlo mi.

O pouhých pár minut později se dveře rozlétly, jako by do nich narazilo beranidlo, a odmrštily mého strážce, který nestačil včas uhnout, na zeď. Vousaté, nosaté a podsadité beranidlo jménem Viktor se valilo dovnitř jako velká voda, převrátilo židli, odsunulo stranou stůl a za chvíli bylo u mě.

„Jak vám je?“ bylo první, co chtěl děda vědět.

Zmohl jsem se jenom na jakousi chraplavou napodobeninu smíchu. „Nevidíte, že ležím?“

„To vidím, nejsem slepý,“ odvětil.

„Tak se tak blbě neptejte.“

Kupodivu mě poslechl, ale nezmlkl, jak bych si přál, – při každém jeho slově jsem měl dojem, že se z mojí hlavy snaží vylézt regiment trpaslíků –, místo toho si začal tiše pobrukovat nějakou píseň, které jsem nerozuměl.

„Proč si zpíváte?“ nevydržel jsem to nakonec.

Naznačil mi, že mám být zticha, a dál pěl. Teď už to znělo, jako když motorovou pilou řežete kočku. Živou.

Ve chvíli, kdy jeho „píseň“ přešla v neartikulovaný skřípavý jek (kdybych mohl, uškrtil bych ho, protože mě z toho bolely uši, jako by mi do nich vrážel jehly, ale byl jsem moc slabý) a tlustá tabulka jediného okna začala vibrovat, zmlkl, jako když utne. Pomalu se kolem něj zhmotnil jakýsi zelený opar.

Položil mi ruce na hlavu. Byla to léčba šokem, měl jsem pocit, že se odshora měním v kus ledu, ale udiveně jsem zkonstatoval, že se cítím podstatně lépe.

Pak jsem omdlel.

Probudil jsem se mnohem později, už zase byla tma. Ale tentokrát zůstala i potom, co jsem otevřel oči.

„Myslím, že se probudil,“ řekl někdo. Ten hlas jsem v životě neslyšel, ale mluvil tónem, který jsem si vždycky spojoval s lékaři. Se zvlášť specializovanými lékaři – patology.

Byl jsem snad *mrtvý*?

Chvilkový nával paniky, pak mému zpomalenému mozku došlo, že musím být naživu, protože mrtví nevnímají, co se kolem nich děje. Ale pokud jsem opravdu žil, co vedle mě dělá patolog? A proč je tu taková tma?

„Nesmysl, ten to má dávno za sebou,“ pravil přesvědčeně další hlas, taky neznámý.

První nesouhlasil. „Slyšel jsem, jak se pohnul.“

Ano, hýbal jsem se, přesněji řečeno jsem se třásl. Nejenže tu byla tma, taky nefungovalo topení. Byla mi strašlivá zima, pomalu jsem přestával cítit nohy. To bylo špatně, i v tomhle stavu jsem si uvědomoval, že je to špatně.

„Hrome, máš pravdu,“ ozval se třetí hlas.

Druhý hlas taky zdráhavě připustil, že jsem nejspíš naživu.

„Já vám to říkal!“ křičel první hlas vítězoslavně.

„Seru na to, co jsi říkal!“ ozval se opět třetí hlas. „Honem ho vyndejte, ať nezmrzne! A rozsviťte!“

Možná říkal ještě něco, nevím. Zase jsem omdlel.

Najednou bylo všude světlo. Až moc světla, musel jsem mhouřit oči, abych neoslepl.

„Dáte si víno?“

Udiveně jsem se otočil, asi pět metrů ode mě stál ten poslední člověk, kterého bych tady čekal. I když jsem vlastně netušil, kde to *tady* je a jak jsem se sem dostal.

„Dáte si víno?“ zopakoval profesor, v ruce najednou držel láhev.

„Rád,“ přikývl jsem a zamířil k němu. Zjistil jsem, že kráčím po měkké zelené trávě, okolo šumí v mírném větříku několik stromů a nic mě nebolí. Vzhledem k tomu, jak mizerně jsem se cítil posledních pár hodin, vítaná změna.

Profesor stál na terase přiléhající k velkému bílému domu. Kromě něj tu byl ještě bílý plastový stůl, bílé plastové židle a zelená houpací lavička s pruhovanou stříškou. Zahlédl jsem i velký kotec, ve kterém spal hnědý pes s plandavýma ušima, spíš ještě štěně.

„Kde to vlastně jsme?“ zeptal jsem se po prvním doušku lahodného bílého vína.

Můj společník mi přisunul židli a sám si sedl na další. „Jmenuje se to tady Česká republika.“

O takovém státě jsem v životě neslyšel. „Kde to je?“

Zasmál se a zavrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit, že to nevím. „Ve střední Evropě, na východ od Německa. Co je Německo, to vám doufám říkat nemusím.“

Nemusel, *tohle* jsem věděl. „Německo je ta země, ze které byl Hitler,“ blýskl jsem se svými znalostmi světových dějin.

Dějepis jsem nikdy neměl rád.

Jako by tušil, co se mi honí hlavou, navázal: „Když víte, kdo byl Hitler a co udělal, možná se vám vybaví, že v tom figurovalo i nějaké Československo.“ Podle toho, jak to řekl, by se mi to vybavit *mělo*, a já tušil, že jsem ten název už někde slyšel.

Ale kde? Že by na hodině dějepisu?

„Možná vám něco řeknou pojmy komunistická diktatura, studená válka, železná opona,“ napovídal mi dál.

„Aha, už vím,“ vzpomněl jsem si.

Spokojeně přikývl a upil trochu vína. „Československá federativní republika se v devadesátém třetím rozpadla na Českou a Slovenskou republiku,“ pokračoval v exkurzi do historie, „oficiálně spíš rozdělila, ale jaksi… abych tak řekl… bez referenda.“

„A teď jsme v České republice? Jak jsme se sem dostali?“

„Vlastně tu doopravdy nejsme. To je taková vize, dalo by se říct, nebo bdělý sen.“

A já si myslel, že se tohle děje jenom ve filmech. „Proč jsme zrovna tady? Co tu děláme? A jak je možné, že ten sen ovládáte?“ měl jsem najednou spoustu otázek.

„Jsme tady, protože se mi tu líbí," zněla odpověď.

To jsem se toho dozvěděl. „Vám to tady patří?"

„Ne, vůbec."

„Tak jak je možné, že nás odsud už někdo nevyhnal?"

Než se odhodlal k odpovědi, dopil víno a znovu si nalil. „Už jsem říkal, že tu nejsme doopravdy," zopakoval. „Proto nás právoplatní majitelé nemůžou vyhnat. I když by to určitě udělali, a možná by nepužili jenom přesvědčování."

Najednou jsem byl rád, že je to jenom sen. Netoužil jsem, aby po mně někdo zničehonic vystřelil. Z hlubin mojí paměti se vynořil poznatek, že v českých zemích má myslivost velmi dlouhou tradici.

Ale jak se tam dostal?

„A proč tu vlastně jsme?" vznesl jsem asi tu nejpodstatnější otázku. „Chcete mi něco důležitého říct?" *To by mu koneckonců bylo podobné, chtít mi něco sdělit v soukromí*, pomyslel jsem si. Vždycky byl hrozně tajnůstkářský.

Překvapeně na mě pohlédl. „Jak jste to uhodl?"

Nad tím jsem mohl leda pokrčit rameny. „Ono je to tak vždycky, ne? V knihách a ve filmech často bývá nějaký tajemný dědeček, který pobíhá kolem a sděluje různá zašifrovaná moudra."

Tím jsem ho asi rozčílil. „Tak já jsem nějaký *tajemný dědeček, který pobíhá kolem*, říkáte?"

„Trochu tajemný ale jste, ne?"

„Tajemný, to možná ano," připustil a chvíli to slovo povaloval na jazyku, jako by ho ochutnával, „tajemný… a moudra taky sděluju, a pokud chcete, můžu je i šifrovat, ale *dědeček* určitě nejsem."

Možná měl pravdu, ale… „Už jste starší člověk, ne?"

To jsem ale opravdu neměl říkat, zatvářil se jako masový vrah. „V březnu mi bude padesát jedna."

„A mně je dvacet šest. Jste dvakrát starší než já."

Vypadal, že od toho, aby se skutečně stal vrahem, ho dělí jen krůček. Najednou bylo chladněji, štěně v kotci se zavrtělo. „Jsem sice starší," začal rozvážně, „ale o to jsem moudřejší. Mám pro vás jednu radu. Bylo by dobré, kdybyste si ji vyslechl… ve svém vlastním zájmu."

„Poslouchám," ujistil jsem ho. Rady mi nedával moc často, a když už ano, opravdu bylo v mém zájmu si je poslechnout.

Zhluboka se nadechl a pak pomalu vypustil vzduch nosem, přičemž vyloudil velice zvláštní pisklavý zvuk. „Ta rada je… ale opravdu si ji vezměte k srdci, i když se vám bude zdát legrační… dávejte si pozor na zákusky."

Neovládl jsem se a zahýkal smíchy. „*Cože*?"

„Slyšel jste."

Ano, slyšel jsem, ale… *dávejte si pozor na zákusky*? Chudák profesor, asi se zbláznil. „Zákusky přece nejsou nebezpečné," poukázal jsem na obecně známou skutečnost.

„Mám dojem, že jednoho ruského cara zabila bomba…"

„To mě ani tak neudivuje," poznamenal jsem.

„Nepřerušujte mě," požádal, ale v jeho hlase se těsně pod povrchem skrývalo ostří. „Ta bomba byla tuším schovaná v nějakém pečivu," dodal.

To jsem nevěděl. Pečivo jsem dodnes, podobně jako zákusky, považoval za neškodné. „V jakém pečivu?"

Profesor se zamyslel, zjevně si nemohl hned vzpomenout. „Mám dojem, že to byl mazanec nebo něco takového," pravil váhavě, „ale nedal bych za to ruku do ohně. Vybuchla přímo před carem a roztrhala mu obě nohy."

Při tom pomyšlení jsem se otřásl. Roztrhané nohy, jaká hrozná smrt… „Byl hned mrtvý?"

„Bohužel ne. Ale netrápil se moc dlouho."

Už jsem chápal, že i zákusky můžou být nebezpečné. „Děkuji za radu," řekl jsem upřímně. „Dám si pozor."

Okolí se začalo rozplývat, nejdřív pomalu a pak rychleji a rychleji. Zelená, bílá, hnědá… všechny barvy vířily v bláznivém tanci a postupně přecházely do zlaté. Ta v oslňujícím záblesku vybuchla a všechno zbělelo.

„Pohnul se," řekl někdo. Ten hlas mi byl matně povědomý.

„Já ti říkal, že je naživu, Petere." Tentokrát sem poznal, kdo to promluvil – Viktor. Takže ten první musel být Johnson. Neznal jsem nikoho jiného jménem Peter.

Johnson mrzutě zabručel něco v tom smyslu, že „náš léčitel má opět pravdu."

„Já mám pravdu vždycky," přitakal nadšeně Viktor.

„Dej už s tím pokoj," okřikl ho Johnson, „začínáš mě štvát. Jenom proto, že jsi starší než já, nemusíš mít vždycky pravdu."

„Nemusím, ale mám," musel mít Viktor poslední slovo.

Něco zaklapalo, pak se ozvala Diamond. „Přestaňte se dohadovat a pomozte mi ho probudit."

Konečně někdo rozumný, pomyslel jsem si. Ale vzhledem k tomu, že Johnson ani Viktor se jemností příliš neproslavili, jsem se bál, jak by takové „probouzení" vypadalo. Na to, aby se mnou třepali nebo mě polévali studenou vodou, jsem se necítil. Po pravdě řečeno mi bylo dost mizerně.

„Jsem vzhůru," podařilo se mi zamumlat.

Tak krátká věta a přitom bylo hrozně namáhavé ji zformulovat a vyslovit, podivil jsem se.

„Tak otevřete oči," poradil mi Viktor.

Skvělá rada, opravdu. Kdybych nebyl tak slabý (což jsem si připouštěl opravdu nerad), něco bych po něm hodil.

„Nemůžu, mám hrozně těžká víčka," vymáčkl jsem ze sebe, i když hlasivky vehementně protestovaly.

„Hm, to je divné," zadumal se Johnson.

„Co je na tom divného?" vyjel jsem. „Prostě jsem slabý. Dal bych si něco k pití, a pak byste mohli být zticha," navrhl jsem. Možná to bylo trochu nepřiměřené chování, ale v hlavě mi hrozně dunělo, měl jsem pocit, že všichni křičí, a navíc mě zábly nohy.

Zábly mě nohy…

„Co se to se mnou vlastně dělo?"

Chvíli bylo ticho.

„Tak co se to se mnou dělo?" opakoval jsem hlasitěji.

„Nevím, jak bych to řekl," ozval se váhavě Viktor.

„Nejlépe tak, jak to bylo," zavrčel jsem. Začínal jsem pomalu ztrácet trpělivost.

Odhadl jsem, že uplynulo tak pět minut, než se dědula odhodlal promluvit. „Víte, já... snažil jsem se vás léčit, ale vy jste... hmm... omdlel, a pak... mmmhhh..." jeho hlas přešel v nezřetelné mumlání a pak se úplně vytratil.

„No?" pobídl jsem ho.

Teď už byl opravdu nervózní. „Opravdu to chcete slyšet?"

Když se takhle ptal, určitě šlo o něco důležitého. „Ano, chci."

Zaváhal. „Já myslím, že to nepotřebujete."

Nevím, co se dělo v dalších několika vteřinách, ale najednou jsem si uvědomil, že sedím a mačkám Viktorovi jeho bambulovitý nos. „Řekněte mi to!"

„Dobře, dobře, jenom mě pusťte!" křičel vyděšeně.

Udělal jsem, co po mně chtěl. Pak jsem si musel zase lehnout, protože mě tahle akce stála nečekaně spoustu síly.

Viktor si pro jistotu odsunul židli z mého dosahu. „Já opravdu nevím, jak to říct," přiznal. „Vy jste totiž... no, asi to budu muset opravdu formulovat takhle... vy jste jakoby zemřel."

Zase jsem zničehonic seděl. „Co jste to říkal?"

„Umřel jste," opakoval dědeček pevným hlasem. „Žádný dech, žádný tep, vůbec nic. Dával jsem vám masáž srdce, ale nepomáhalo to. Asi za hodinu přišli tři patologové a někam vás odvezli. Diamond jsem musel svázat, dělala opravdu strašné scény – řvala, skučela, pokousala jednoho patologa a kopala do dveří."

Až teď jsem si všiml, že dveře jsou uprostřed rozštípnuté a vydouvají se ven.

Jenom pomalu mi docházelo, že jsem přežil svoji vlastní smrt. Musel jsem se probudit v chladicím boxu – to dávalo smysl, protože tam byla taková zima. Nejspíš nějak zapůsobil teplotní šok, ale *jak*, to jsem nedokázal pochopit.

A na něco jsem si vzpomněl.

„Mluvil jsem s profesorem," oznámil jsem.

Jako bych do prostoru pustil časovanou bombu – Viktor se na mě natlačil, div mi nedýchal do obličeje, Johnson si stoupl hned za něj a i Diamond se přiblížila.

„Kde jste ho potkal?" vyhrkl nedočkavě Johnson.

Pokusil jsem se jim vysvětlit, že jsem se s profesorem sešel v jakémsi bdělém snu, navíc na území malého středoevropského státu. Když jsem navíc dodal, že mě varoval před nebezpečnými zákusky, začali se na mě dívat, jako bych se zbláznil.

„A jste si jistý... že to nebyl obyčejný sen?" zeptal se Viktor poněkud netaktně.

„Jsem si jistý," odsekl jsem.

„Můžu se zeptat, kde tu jistotu berete?"

Ty věčné všetečné dotazy mě už začínaly unavovat. „Ne, nemůžete. Mohl jsem v tom snu dělat, co jsem chtěl, a navíc jsem cítil květiny, trávu a víno. To stačí."

„Mě teda ne."

„Tak to máte smůlu," odpálkoval jsem ho. „A už běžte, chce se mi spát." Nelhal jsem, oči se mi zavíraly samy od sebe, musel jsem bojovat, abych udržel oči otevřené. A to jsem byl vzhůru teprve chvíli.

Johnson mi podal sklenici vody. Hltal jsem ji, jako bych týden nepil. Doteď jsem si neuvědomoval, jakou mám žízeň, a studená voda příjemně chladila v krku a nějakým zvláštním způsobem tišila houpající se žaludek. Sklenice byla prázdná až příliš brzo.

Pak jsem usnul.

25. Výslech

Dalších několik dní si bylo navzájem podobných jako vejce vejci. Probouzel jsem se několikrát za noc, dopotácel se ke stolu a upil vody nebo slabého čaje. Ráno jsem snědl pár piškotů a v poledne nějakou polévku. Mezi jídly jsem většinou spal, na čtení jsem neměl dost síly – přece jenom bych musel držet knihu.

Ale asi po týdnu přišlo rozptýlení.

A nebylo příjemné.

Právě jsem se vracel do peřin, když jsem předtím vypil hrnek čaje. Najednou se otevřely dveře a někdo vešel.

Nemusel jsem se otáčet, abych zjistil, kdo to je. Vlastně jsem ho čekal už nějakou dobu, a navíc jsem ho neomylně poznal po hlase, jakmile promluvil.

„Dobré dopoledne, pane Harrisone."

Takhle mluvil jenom jeden člověk.

„Dobré dopoledne, pane řediteli," přinutil jsem se říct, i když mnohem radši bych se otočil, vzal hrnek a rozbil mu ho o hlavu. Opravdu jsem neměl náladu na další *subjekt*, ale nepochyboval jsem, že k mojí smůle s něčím takovým vyrukuje.

Tentokrát jsem se spletl.

Bohužel.

Když jsem uslyšel, na co se ptá, skoro jsem si přál místo odpovědi něco operovat. Holt mám poslední dobou smůlu.

„Kdy jste naposledy viděl profesora?"

„Jakého profesora?" hrál jsem nechápavého.

Teatrálně si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Nedělejte si ze mě legraci, pane Harrisone. Ptám se na vašeho profesora biologie z Glasgowské univerzity, jak moc dobře víte."

„Aha, *tohohle* myslíte," předstíral jsem, že se mi rozsvítilo. Pochopitelně jsem celou dobu moc dobře věděl, jakého profesora má na mysli. „Už nějakou dobu ne, naposledy když tu byl na návštěvě," rozhodl jsem se říct pravdu.

Protentokrát.

„A předtím jste se s ním stýkal často?"

Co je to za stupidní otázku? Samozřejmě že jsem se s ním stýkal často, na univerzitě i mimo ni, protože jsme si celkem rozuměli. To jsem ale řediteli vykládat nehodlal.

„Jenom občas na univerzitě," řekl jsem. Polopravda ještě nikdy nikoho nezabila.

„A o čem jste tak spolu mluvili?"

Teď už to byl regulérní výslech, přestávalo se mi to líbit.

„Proč to chcete vědět?"

„Prostě chci. Zajímá mě to."

„Nevím, jestli se mi chce odpovídat," odsekl jsem.

Hodil si nohu přes nohu a zadumaně na mě pohlédl. „A já nevím," pravil rozvážně, „jestli vás ještě potřebuju živého." Ta nepatrná trocha vstřícnosti, kterou jsem snad předtím v jeho hlase slyšel, se vytratila a nahradila ji chladná vypočítavost.

Možná jsem mu to říct mohl. Do hrobu jsem zas tolik nespěchal a nepochyboval jsem, že by mě opravdu byl schopný dát zabít.

„Tak různě," nadhodil jsem neurčitě, „o zvířatech, o práci, o různých operacích, znáte to."

Aspoň jsem si myslel, že to zná. Koneckonců byl profesorovým spolužákem na univerzitě.

„Hm, ano," zabručel naprosto bez zájmu.

Čekal jsem, co dalšího z něj vypadne.

„A neprobírali jste náhodou někdy genové mutace, různé mutanty a nestvůry? Nebo to tady pro vás bylo nové?" Nebyl jsem takový hlupák, abych si myslel, že se o mě nějak zajímá, spíš chtěl vědět, jestli mi profesor neprozradil něco o *něm*.

Řekl jsem, že na to párkrát přišla řeč v hodinách genetiky, ale nijak jsem to nerozebíral.

Zjevně mu to stačilo.

„Líbí se vám tady?" vypálil najednou.

Opravdu se musel zbláznit.

„Celkem ano," zalhal jsem a snažil se mu při tom nedívat do očí, protože by mohl poznat, že neříkám pravdu – i když to mu stejně nejspíš došlo. „Jenom bych ocenil vychlazené bílé víno." *A větší pokoj s pěkným výhledem*, dodal jsem v duchu.

Blahosklonně přikývl. „Spolupracujte, zodpovězte ještě pár otázek a já vám to víno dám přinést."

To se vsadím, pomyslel jsem si, *akorát že otrávené*.

„Když tu byl profesor na návštěvě, o čem jste se bavili?" uhodil.

Už jsem si začínal myslel, že se na to nezeptá. „Ptal se mě, jak se mi tu líbí," začal jsem pravdivě, „pak jsme se chvíli bavili o víně, nakonec řekl, že oceňuje, co děláte pro všechna zvířata tady." Teď už jsem lhal, jako když tiskne.

„A potom?" zajímal se.

Pokrčil jsem rameny. „Potom nic. Ozval se mu nějaký známý, že potřebuje pomoct chytit obrovského jedovatého pavouka, takže musel jít." A den nato zmizel.

To ředitele konečně zaujalo. Jeho zájem dokázali vzbudit opravdu jenom nebezpeční, nejlépe zmutovaní tvorové. „Jak velký byl ten pavouk?" vyhrkl.

Tady jsem klidně mohl říct pravdu. „Jako psací stůl."

Zavrtěl se na židli a poposedl. „Vážně? Toho bych možná měl odkoupit, žádné obrovské pavouky tu nemáme," uvažoval nahlas. „Jak jste říkal, že byl útočný?"

„Neříkal." Čím déle ho dokážu udržovat v dobré náladě, tím lépe, možná si to pak rozmyslí a nezabije mě. „Ale prý je hodně nebezpečný." Pokud budu mít štěstí, možná ho ten pavouk zabije.

Zatřepal hlavou, chvilkové stádium upřímného zaujetí bylo pryč, jako když otočíte vypínačem, zase si nasadil profesionální masku. „Vraťme se k výslechu, pane Harrisone," požádal – nebo rozkázal, ale vyšlo to nastejno.

Vida, najednou připouští, že jde o výslech.

„Co ještě chcete?" zabručel jsem a předstíral znuděnost – to mi moc práce nedalo. Když si bude myslet, že toho začínám mít dost, určitě ještě víc zatlačí na pilu a možná mu uklouzne něco zajímavého. V knize nebo ve filmu by to určitě fungovalo.

Bohužel tohle nebyl film.

„Nemíváte nějaké zvláštní sny?" otázal se ředitel nevinně. Úporně se při tom škrábal na nose a tvářil se, že je mu jedno, jestli dostane odpověď nebo ne.

Já si ale byl jistý, že mu to jedno není. A stejně tak jsem si byl jistý, že bych mu o tom snu s profesorem neměl říkat.

„Jak to myslíte?" rozhodl jsem se opět předstírat nechápavost.

Pokrčil rameny. „Nějaké zvláštní… vidiny, takové, které byste aspoň v omezené míře mohl ovládat. Většinou přicházejí ve stadiu klinické smrti…"

Jak to mohl vědět?

Odpověď se vynořila téměř okamžitě. *Někdo mu to musel říct. Někdo, s kým jsem o tom mluvil…*

Johnson.

Nebo Viktor.

Zradili mě.

Moment, okřikl jsem se v duchu. *Jak je můžu podezírat? Nemám jediný důkaz… a navíc, přece jsme tu tehdy nebyli sami. Můj strážce určitě stál někde poblíž a slyšel nás.*

Uvědomil jsem si, že mě ředitel podezíravě sleduje. Očividně jsem mlčel příliš dlouho.

„Já jsem byl ve stadiu klinické smrti?" snažil jsem se hrát překvapeného. Samozřejmě to byla klinická smrt, ale on přece nemohl vědět, že si to pamatuji. Nebo ano?

Nasadil přiměřeně zkroušený výraz. „Bohužel ano." Pokrytec jeden, předstíral, že je mu to líto. „Zničehonic jste onemocněl a Viktor se vás pokusil zachránit. Nepovedlo se, upadl jste do kómatu. Ale naštěstí tu máme několik lékařů. Ti vám dokázali pomoct."

To určitě, pomyslel jsem si. *Pomáhali mi, ale do hrobu, protože to byli patologové.*

„To jsem rád," podařilo se mi celkem slušně napodobit užaslý a nadšený tón. Dokonce jsem roztáhl tvář do něčeho, čemu by se snad dalo říkat úsměv.

„A kde mě léčili?"

Máchl rukou ke dveřím. „Kousek odsud je ošetřovna."

Výjimečně jsem mu i věřil. Nepochyboval jsem, že tu někde něco takového bude, ale že by tam lidi léčili, tím jsem si už tak jistý nebyl. Spíš na nich prováděli nějaké pokusy.

„Jak tam topí?" nemohl jsem si odpustit malý žert. „Cítím se nějak promrzlý." *A máš to*. Teď mu už určitě došlo, že jsem ho prohlédl a na všechno si vzpomínám.

Poměrně příjemný výraz, který můj zaměstnavatel mezitím nasadil, mu teď stekl z tváře jako med a opět jej nahradila profesionální maska. „Bohužel, topení se prouchalo," zalhal. Tvářil se při tom tak, že kdybych neznal pravdu, asi bych mu na to i skočil.

„Tady se taky netopí," pokračoval jsem nevinně. „Myslím, že zmrznu…" zajektal jsem zuby. Nemusel jsem příliš předstírat, opravdu tu bylo docela chladno.

Zamračil se a sáhl mi na čelo. Měl chladnou, měkkou a studenou ruku. Až moc měkkou – jeho dotek byl odporný.

„Vraťme se k těm snům," pravil po chvíli zamyšleně.

Vyptával se mě na spoustu dalších věcí, některé byly podle mého názoru naprosto zbytečné. Například když jsem zalhal, že se mi zdálo, jak hraju s profesorem golf, vyptával se, jakou barvu měla tráva. Tvrdil, že podle toho dokáže poznat, co se mi děje v hlavě, ale nevěřil jsem mu ani slovo.

Po krajně vyčerpávající půlhodině se zvedl.

„Mám dojem, že vám pobyt tady příliš nesvědčí, pane Harrisone," zamumlal jen napůl zřetelně. „Možná byste měl uvažovat o změně zaměstnání." To od něj bylo nečekaně lidské gesto, ale já o ničem takovém uvažovat nehodlal, protože mi právě došlo, že zrovna dneska má dorazit Léčitel a odvést nás odsud.

Řekl jsem, že bych tu rád pracoval dál.

Buď mě neslyšel, nebo to předstíral. „Ano, myslím, že by vám to opravdu prospělo. Formality vyřídíme hned, dostanete plat a odstupné, řekněme tak půl milionu…"

Odešel a zavřel za sebou dveře. Strážný šel s ním.

Rád bych řekl, že jsem okamžitě vyskočil na nohy, ale to bych přeháněl – pořád jsem byl slabý jako moucha. Ke zdi oddělující mou celu od Johnsonovy jsem se dopotácel a opíral se při tom o Diamond.

„Jste tam?" zavolal jsem.

„Hej!" zaprotestoval nějaký neznámý hlas. „Nedomlouvejte se mezi…" Pak se ozvaly chvatné kroky, tupý úder a pád něčeho, nespíš těla, na podlahu.

„Ano," řekl Viktor. „Co se děje?"

Místo odpovědi jsem se zeptal, jestli má Léčitel přijít dneska. Měl jsem dojem, že ano, ale nemoc způsobovala, že se mi v hlavě všechno trochu pletlo.

„Vlastně by tu už měl být," přiznal Viktor neochotně. „Začínám si dělat starosti, možná ho něco zdrželo."

„Strážný má určitě mobil," mínil Johnson. Taky bych si to myslel – dneska má každý aspoň jeden. „Půjč si ho a zavolej."

„Dobrý nápad," souhlasil dědula. „Vlastně nechápu, proč jsem na to nepřišel sám…" Podle zvuků, které následovaly, jsem usuzoval, že prohledává omráčenému strážci kapsy. Za chvíli se ozvalo nadšené „Mám ho!" a tiché cvakání, jak vyťukával číslo.

„Nazdar," zahalasil po chvíli, „kde jsi?" Okamžik poslouchal a pak řekl: „Tak na to šlápni, už to hoří."

Ukončil hovor a oznámil nám, že Léčitel uvízl v dopravní zácpě asi padesát mil daleko. Pak se mě zeptal, co že najednou tak pospíchám.

„Ředitel usoudil, že by mi prospěla změna zaměstnání," odsekl jsem. „Že prý formality vyřídíme okamžitě, dostanu půlmilionové odstupné a tak dál… kruci!"

Na chodbě jsem zaslechl kroky.

Sotva jsem se stačil dobelhat zpátky k pohovce a vklouznout do peřin, ředitel už vcházel. V jedné ruce držel propisku a nějaké lejstro, ve druhé malou kartonovou krabičku. Za ním šel strážný a jakýsi mohutný muž s mými zavazadly, kterého jsem neznal.

„Tak, pane Harrisone, tady to podepište," strčil mi oficiálně vyhlížející dokument pod nos.

Poslechl jsem. Co jsem mohl dělat?

„Já teď dojdu pro peníze," pokračoval můj zaměstnavatel – vlastně *bývalý* zaměstnavatel, uvědomil jsem si. „Dal jsem přinést vaše věci, tak se prosím převlečte. Pánové půjdou se mnou, abyste měl soukromí." Vydal se ke dveřím.

Už bral za kliku, když tu se najednou zarazil, jako by si na něco vzpomněl. Otočil se a ukázal na krabičku, položenou na stole. „Tady máte takovou malou pozornost."

A odešel.

Pozornost? To mi přišlo notně podezřelé, ale rozhodl jsem se, že se tím budu zabývat až za chvíli. Nejdřív jsem se potřeboval převléct, protože v pyžamu, které jsem měl momentálně na sobě, jsem strávil poslední týden a bylo to na něm poznat. Chtěl jsem Diamond poprosit, ať se ke mně otočí zády, ale už stejně zkoumala krabičku a vůbec si mě nevšímala.

Už jsem si natáhl kalhoty a ponožky (džíny sice byly po dlouhém pobytu v kufru trochu pokrčené, ale to mi nevadilo), když jsem si všiml, že na podlaze leží nějaký malý papírek. Ze zvědavosti jsem ho zvedl a…

Z toho, co na něm tálo, se mi zastavilo srdce.

Myslíte si, že jste mě převezl, že? Tím bych si nebyl tak jistý. Přeji dobrou chut.

Zároveň jsem si uvědomil, že už delší dobu slyším tiché mlaskání.

Proboha…

Bleskově jsem se obrátil. Diamond ležela na zemi, celá se chvěla a od tlamy jí odletovala nažloutlá pěna. V krabičce se vyjímal nakousnutý zákusek.

26. Léčitel

Dávejte si pozor na zákusky…

Tohle se mi profesor snažil říct.

Ve vteřině jsem byl u Diamond, klekl si a objal ji kolem krku. Třásla se stále silněji, umírala mi před očima, a já neměl tušení, co teď mám dělat.

„Po… moz… mi," zasténala a vyplivla chuchvalec žlutých slin. Oči se jí pomalu obracely v sloup.

„Neumírej," šeptal jsem. „Pomůžu ti, jenom prosím neumírej." *Pomůžu ti*, hrozná lež, ale nenapadlo mě, co jiného říct.

Zdálo se, že jí ta představa dodala sílu, dokonce se zvládla kousek nadzvednout. „Věřím… ti," zachraptěla a vyzvrátila žlutou břečku smíšenou s krví. „Ale… zkus si… trochu… pospíšit, cítím se… fakt dost špatně…"

V jiné situaci bych se tmuhle pokusu o vtip zasmál, ale teď jsem na to neměl čas. Musel jsem z ní ten jed nějak dostat, a to *rychle*.

Dostat z ní jed…

Mohlo to být *až tak* snadné?

Příliš jsem nevěřil, že to vyjde, navíc telekinezi kapalin jsem nikdy nezkoušel, ale neměl jsem jinou možnost. Musel jsem se o to aspoň pokusit.

Diamond se celá zachvěla a prohnula se v zádech. Obsah jejího žaludku mi vychrstl přímo do obličeje. Roztržitě jsem se otřel. Na druhý pokus vylétlo jen trochu žlutého svinstva, napotřetí už nic.

Fungovalo to!

Diamond zamrkala a odplivla si. „Cítím se… trochu líp.“ Pak si všimla ohavné louže na podlaze a stejné kašovité hmoty na mém obličeji a kalhotech. „No fuj,“ otřásla se hnusem, „to jsem měla v sobě?“

Přisvědčil jsem, vylovil z kufru kapesník a otřel se. Na převlékání nebyl čas, ale rychle jsem vklouzl do trička a bot.

Přece tu nebudu pobíhat polonahý.

„VIKTORE!“ zaryčel jsem.

„Copak?“ ozvalo se okamžitě z opačné strany zdi.

„Odcházíme. Ustupte někam do rohu,“ rozkázal jsem.

Dědoušek se pokusil protestovat. „Ale Léčitel ještě nedorazil.“

Vzkypěl ve mně hněv. „Na Léčitele vám *seru*!“ zařval jsem. „Můžeme mu jít naproti. Diamond otrávili zákuskem.“

Trvalo asi pět vteřin, než si to přebrali. Pak Johnson vcelku zbytečně upozornil, že si musíme pospíšit, protože v opačném případě Diamond pravděpodobně zemře.

„Myslíte si, že to nevím?“ vřískl jsem. Začínala se mě zmocňovat hysterie. „Ustupte, prorazím zeď.“

Jiná možnost nebyla. Než jsem onemocněl, stihl jsem do zdi vyřezat jenom „dveře.“ Pokoušet se prořezat stěnu mečem by nemělo smysl. A navíc na to nebyl čas – Diamond možná neumírala, ale příliš dobře na tom taky nebyla.

Podle zvuků, které se ke mně (i když trochu tlumeně) z jejich cely donesly, jsem usoudil, že si vzali moji radu k srdci. Zavřel jsem oči, nadechl se a vypustil zadržovanou sílu proti zdi.

Následoval výbuch.

Otevřel jsem oči…

Pokoušel jsem se jenom o telekinezi – nutno ovšem dodat, že velice náročnou –, ale asi jsem to poněkud přehnal. To, co ze stěny zbylo (v podstatě jenom pár kusů betonu s porůznu trčícími ocelovými výztuhami kolem obrovského zubatého otvoru), vypadalo jako po zásahu dělostřeleckým granátem. Zbytek ležel na jedné hromadě asi palec od Johnsonovy levé nohy.

Začal jsem rychle prohledávat svůj kufr a rozhodovat se, co si vezmu s sebou. Johnson a Viktor si mezitím vytřásali z vlasů vše pokrývající betonový prach.

Ředitel to měl opravdu dobře promyšlené. Aby ve mně nevzbudil podezření, dal mi přinést všechny věci. Bohužel (tedy pro něj, ne pro nás) i zbraně, takže jsme si teď mohli probít cestu ven. Viktorovi jsem dal profesorovu hůl s mečem, Johnsonovi velký nůž a sám jsem si nechal svůj kord.

„Můžeme jít?“ zeptal jsem se.

Viktor si významně odkašlal. „Nezapomněl jste náhodou, že je listopad? Možná byste si měl vzít něco na sebe.“

S tím jsem mohl jedině souhlasit – v listopadu je zima. Nasoukal jsem se do svetru a nějaké teplejší oblečení poskytl i svým společníkům, protože oni tu žádné vlastní neměli. Z pohovky jsem si „půjčil“ (rozumějte nevratně půjčil) deku a zamotal do ní Diamond.

A mohli jsme vyrazit.

Dostat se ven bylo docela snadné, stačilo prostě vykopnout dveře. Chlapi s kulomety, kteří nás asi měli zastavit, kdybychom se pokoušeli o útěk, byli tak zaskočení, že jsme je omráčili, než si stihli uvědomit, co se děje. Od jednoho z nich jsem si vzal neprůstřelnou vestu – přece jenom nejsem nezranitelný.

Asi v půlce cesty k výtahům se nás pokusil zastavit jeden muž s pistolí. Johnson mu vrazil jednu do zubů a šli jsme dál.

O pár minut později (Diamond se přece jenom vlekla dost pomalu, ovšem byl zázrak, že vůbec dokázala sama chodit) jsme měli první etapu cesty za sebou. Dral jsem se dopředu, abych přivolal výtah…

… a najednou mě něco srazilo.

Hrabal jsem se na nohy, v uších mi zvonilo, protože jsem v pádu škrtl hlavou o zeď, a spatřil jsem, že Johnson a Viktor se potýkají s obrovskou přesilou neznámo odkud se vynořivších nepřátel.

Tasil jsem kord a skočil mezi ně. Prvním sekem jsem srazil dva, pak po mně vystřelil svalnatý a neuvěřitelně vlasatý chlap s křivým nosem. Musel jsem se sehnout, kulka mi prosvištěla těsně kolem ucha. Rychle jsem se zase narovnal.

Viktora obtěžovali tři mnohem mladší a mrštnější soupeři. Asi už jim došlo, že pistole jsou proti nezranitelným lidem k ničemu, protože je zahodili a útočili velkými noži. Dědula se bez problémů stíhal krýt, ale neměl prostor k útoku. Vrhl jsem se mu na pomoc, prvního chlapa přiškrtil zezadu a druhého udeřil pěstí do hlavy jako kladivem.

Zatímco Viktor dělal krátký proces s posledním útočníkem, přesunul jsem se k Johnsonovi a odrazil muže, který ho chtěl napadnout zboku. Posledního chlapa jsem odkopl na zeď a cesta k výtahu byla konečně volná.

Vběhli jsme dovnitř a sjeli o dvě patra níž do podzemních garáží. Ještě jsme ani pořádně nevystoupili, a Viktor už telefonoval.

„No tak kde jsi?“ křičel. „My už bloumáme po garáži jak blumy a čekáme tu na tebe…“ Na chvíli se odmlčel, slyšel jsem nezřetelný bručivý hlas druhého účastníka hovoru.

„To je dobře,“ pravil dědeček už mírněji…

… a mobil mu vybuchl v ruce.

Z dalších výtahů se hrnuly desítky mužů s pistolemi a kulomety.

„Kryjte se, Harrisone!“ zařval Johnson a uskočil před dávkou z kulometu, která roztrhala zeď za ním.

Dobrá rada. Skokem jsem se vrhl za nejbližší auto, Diamond se už taky naštěstí stačila schovat. Viktor pořád stál a místě a nechápavě zíral na zbytky mobilu ve své ruce. Kulky se od něj odrážely – kdyby nebyl nezranitelný, už bychom ho seškrabovali z podlahy.

„Viktore, schovejte se!“ zakřičel jsem.

Trochu zmateně se zadíval mým směrem. „Cože?“

„Povídám, abyste se schoval!“

Nechápavě si poklepal na čelo. „A k čemu by to bylo, můžete mi říct? Nemůžou mi přece ublížit.“

S tím zahodil nepotřebné trosky mobilu, zatočil kordem a vyrazil vstříc vlně ředitelových poskoků. Kulky od něj odskakovaly, rány noži vykrýval takřka mimochodem,

podtrhával protivníkům nohy a házel je proti zdi. Zanedlouho se kolem něj vytvořil volný prostor.

Johnson vyskočil zpoza auta, za které se mezitím ukryl, a rozběhl se Viktorovi na pomoc. Měl sice jenom nůž, ale uměl používat i pěsti a nohy, takže nepřátelé od něj jen odletovali.

Ředitelovi lidé v hrůze ustoupili, najednou jsem měl volné pole. Křikl jsem na Diamond, ať zůstane schovaná (deka by jí proti střelám a nožům nebyla nic platná), a vyrazil z úkrytu.

Okamžitě po mně začali střílet. Vrhl jsem se k zemi. Střely trhaly podlahu garáže, překulil se a vyskočil na nohy.

Ocitl jsem se v nejhustším shluku nepřátel a sotva jsem se narovnal, bylo třeba se zase sehnout před všímavým mužem, který se na mě vrhl se dvěma dlouhými noži. To nečekal, těsně mě minul a upadl. Narovnal jsem se, kopl ho ze strany do hlavy a půjčil si jeho zbraně – kord by mi v takovém davu byl k ničemu.

Díky dlouhým hodinám tréninku v šermírně se teď moje tělo přepnulo do automatického režimu – točil jsem se, uskakoval, odrážel a rozdával rány, muži padali více či méně zranění… a pak mi něco vytrhlo oba nože z rukou.

Co to bylo, jsem zjistil, až když mi to roztrhlo kůži pod okem.

Přibližoval se ke mně vysoký, poměrně hubený muž s velkými koleny, dlouhým nosem, dlouhýma rukama, dlouhou hlavou… všechno na něm bylo úzké, dlouhé a zdeformované, jako by pod kůží sestával z lan s obrovskými uzly.

V každé ruce držel jeden bič.

Beze zbraní to bude výzva.

Chmurně jsem se usmál a vyrazil mu vstříc.

V čestném souboji by se mi měl napřed uklonit, pak odstoupit a dát mi čas na přípravu. Rozhodně by se na mě neměl vrhnout, sotva jsem se ocitl v jeho dosahu.

A určitě by neměl používat biče.

Souboje už zkrátka nejsou, co bývaly.

Sehnul jsem se pod záludným švihem prvního biče – trochu pomaleji, než bych měl, švihl mě přes záda – a druhý chytil do ruky. Ve filmu by se mi nic nestalo, ale tady jsme byli v realitě. Mezi sevřenými prsty mi protékala horká krev a kapala na zem.

Můj soupeř se hlasitě zasmál.

Uhnul jsem před jedním bičem, druhý jsem stále držel v pěsti, přitočil jsem se k tomu otravnému chlapovi a vlepil mu pořádnou facku. Vejčitá hlava poskočila, smích přešel v bolestné syčení.

Na oplátku mě kopl mezi nohy.

Před očima mi vybuchl jasný ohňostroj, nohy mi vypověděly službu. Po dopadu na zem mi další ohňostroj vybuchl v zádech, ale soupeře jsem strhl s sebou díky tomu, že se mi podařilo nepustit ten zatracený bič.

Ale ten druhý měl pro změnu on.

Prásk.

Násada biče mě udeřila do zubů, slyšel jsem hlasité zapraštění a ústa se mi najednou plnila krví. Vyplivl jsem mu ji do tváře spolu s jedním zubem, ale kupodivu ho to nevyvedlo z míry.

Zkusil jsem ho praštit na solar, ale moje hypotéza se potvrdila – podle tvrdosti břišních svalů, o které jsem si zhmoždil ruku, ten chlap musel sestávat z ocelových lan. Rozhodně byl skoro imunní vůči bolesti, protože po další ráně, kterou jsem mu uštědřil, se jen lehce zachvěl a zamrkal, jako by šlo o nepříjemné, ale bezvýznamné vyrušení.

Kosti s vlhkým křupnutím praskly.

Tak a je to. Se zlomenou rukou jsem byl k ničemu

A za chvíli už mi to bude jedno, pochopil jsem, když se mi o žebra otřelo něco studeného.

Dýka. Chystal se mě probodnout.

Skončil jsem.

Slyšel jsem, jak Viktor chraptivě křičí, když se mi hnal na pomoc. Cestou porážel všechny, kdo mu nestihli nebo odmítli uhnout, ale věděl jsem, že to nestihne.

Něco zadunělo.

Kolem proletělo auto.

Auta přece nelétají… tak jak je to možné?

Vzápětí cosi vrazilo do mého soupeře a ve výtrysku krve ho smetlo, až se rozprskl o zeď.

Nějaká vysoká postava se ke mně sehnula, silné ruce mi obemkly hrudník. Slyšel jsem křik a rány, všechno se utápělo v mlze.

Ta ale zničehonic zmizela.

Najednou jsem se cítil skvěle. Tělem mi proudila jakási horkost, energie napravující natržené svaly a zlámané kosti, povzbuzující mozek. Najednou jsem stál.

Proti mně se tyčil vysoký muž s rezavými, mírně prokvetlými vlasy a vousy (na stařík je měl překvapivě dost dlouhé, asi šel s dobou, tedy s moderní mládeží), oděný v černém mnišském hábitu jednoduchého střihu, který ostře kontrastoval s jeho bledou pletí. K obrázku mírumilovného duchovního nějak neseděl obrovský černý meč, jež se mu jaksi mimochodem pohupoval v ruce. Na podlahu z něj kapala krev a tvořila kolem cizincových nohou rudé jezírko.

„Vy jste Léčitel?“ zeptal jsem se.

Bylo by to logické.

Přikývl. „Přesný odhad.“ Měl celkem příjemný hlas, ale trochu ochraptělý, jako by kdysi hodně pil.

„Tak bych vám asi měl poděkovat, že?“ Nerad zůstávám lidem něco dlužný, i kdyby to mělo být jenom poděkování.

Důrazně zakroutil hlavou, až se mu dlouhé vousy rozevlály na všechny strany. „Nemusíte. A ani na to vlastně není čas, spěcháme. Pojďte, mám tady kousek auto.“

„Auto“ nebyl správný výraz.

Původně to asi byl vážně velký Range Rover, ale nějaký nadšený amatérský mechanik, konstruktér nebo prostě blázen (možná dokonce sám Léčitel) si s ním dost pohrál. Plechy vyměnil za pancéřování, za které by se nemusel stydět ani tank, na pneumatiky natáhl ostnaté řetězy, přidal několik výfuků, jejichž účel mi naprosto unikal – mimochodem vypadaly jako svařené z kusů starých trubek – a provedl spousty dalších úprav. Výsledný stroj připomínal spíš pojízdnou pevnost než auto, ale svému účelu sloužil dobře – pokud se dokázal dostat dovnitř, určitě bude schopen vrátit se stejnou cestou opět ven.

Léčitel usedl za volant, Viktor vedle něj na sedadlo spolujezdce. Diamond jsme uložili na zadní sedadla. Potom jsme se tam s Johnsonem sice dost mačkali, ale dalo se to vydržet.

Mohli jsme vyrazit.

27. Retrospektiva

Jenže ředitel nás nemínil nechat odjet.

Po necelé míli cesty tunelem (Léčitel se musel mimořádně soustředit na řízení, protože naše vozidlo bylo tak široké, že málem drhlo o stěny) nás zastavili.

Nebo se o to spíš pokusili.

Najednou jsme prudce zastavili, až jsem na svém kousíčku sedadla poskočil jako jojo. Johnsona by potkalo to samé, ale díky svým tukovým rezervám byl tak pevně vklíněný mezi mě a dveře, že se sotva zachvěl. Natáhl jsem krk, abych viděl přes čelní sklo.

Tunel blokovalo pět mužů.

Léčitel stáhl okno a zakřičel na ně, aby uhnuli, protože jinak bude nucen je přejet.

„Ale nám se uhnout nechce!“ odpověděl rovněž křikem jeden z nich, nejspíš vůdce.

Léčitel pokrčil rameny. „V tom případě je mi líto, ale budu vás muset zabít. A,“ dodal, jako by ho náhle něco napadlo, „udělám to ručně, protože byste mi hrozně zasvinili auto.“

„To by nám bylo fakt líto.“

„Dávám vám poslední šanci. Vzdejte se,“ vyzval je Léčitel, všiml jsem si, že sahá po meči, který si odložil pod Viktorovy nohy.

Odmítli.

S klidem tak ledovým, že mě z toho až zamrazilo, vystoupil Léčitel z auta. Pomalým krokem se vydal k pětici nepřátel a meč držel v pravé ruce podél těla.

Jejich vůdce se poněkud stísněně zachechtal. „Poslyšte, dědku, nechte nás na pokoji a my na vás možná zapomenem,“ zkusil to, zároveň už sahal po zbrani. Jeho kumpáni se zařizovali stejně, pozvedali pistole a kulomety a mířili na blížící se postavu. Nemohli ovšem vědět, že jejich protivník je nezranitelný.

„Jak jsi mi to řekl?“ zeptal se Léčitel nebezpečně tichým hlasem.

„Eeee...“ vůdce ředitelových lidí už vypadal opravdu vyděšeně. „Nijak, já... vzdávám se!“ zavřeštěl, když k němu černá postava vykročila s pozvednutým mečem. „Říkám, že se *vzdávám*!“

„Pozdě.“

Hlava vylétla ke stropu ve fontáně krve. Tělo ještě ani nedopadlo na zem, a Léčitel už stál mezi zbylými čtyřmi muži, kteří se vyděšeně rozječeli a zahájili palbu.

Pistole štěkaly, samopaly rachotily a plivaly oheň a smrt. Několik zbloudilých střel zařinčelo na karoserii, měly však asi takový účinek jako štípnutí komára. Naše vozidlo bylo opravdu nezničitelné – dokonalá pevnost na čtyřech kolech.

Mezitím naši nepřátelé umírali.

Léčitel se mezi nimi proplétal a vířil jako nějaký tančící derviš, meč se mu míhal v ruce tak rychle, že připomínal jednolitý černý kotouč. srážel a zabíjel muže rychle a promyšleně, jako by to byly kuželky. Tu srazil hlavu, tam probodl tělo. Za deset vteřin byli všichni čtyři po smrti.

Děsivý muž nevěnoval zmasakrovaným mrtvolám jediný pohled, otřel meč do kusu hadru a zamířil k autu.

A něco vybuchlo.

V jednom okamžiku Léčitel kráčel k nám. A v dalším zmizel a na jeho místě byly plameny a dým.

Musela to být opravdu hodně silná bomba, protože auto, které by snad přežilo i protitankovou pumu, se otřáslo. Výbuch vysklil všechna okna, zdeformoval kapotu a vmáčkl dovnitř dveře řidiče tak, že kdyby na tom místě někdo seděl, už by nepotřeboval doktora.

„Utečte!“ křikl Johnson a opřel se do dveří, ty se ovšem zjevně zasekly, protože je nedokázal otevřít. Viktor se vší silou zapřel do těch svých, vylomil je, oběhl auto a pomohl nám zvenčí. Za chvíli jsme byli venku a daleko od auta – co kdyby explodoval motor.

Já se běžel podívat do míst, kde jsme naposledy spatřili Léčitele. Zmítal jsem se v záchvatu paniky –je mrtvý? Ne že by mi ten člověk za tak krátkou dobu přirostl k srdci, ale byl jediný, na koho jsem se mohl spolehnout, že zachrání Diamond.

Jestli je po smrti...

Bomba dopadla jen kousek před auto, asfalt byl v tom místě roztrhaný a spečený, stěny tunelu se hroutily. Mrtvoly mužů, které tu ještě před okamžikem ležely, se prostě vypařily.

A ze země se zvedala černá postava.

Léčitel byl bledý jako sama smrt, mnišský hábit měl potrhaný, vousy a vlasy ožehlé a spálené. Jinak vypadal, že se mu nic nestalo – jako by bomba schopná roztavit asfalt byla jen zanedbatelnou nepříjemnou epizodou, na kterou brzo zapomene.

„Jak jste to přežil?“ vydechl jsem v posvátné hrůze.

Zašklebil se a trhl rameny. „Jsem přece nezranitelný, ne?“

„Aha,“ hlesl jsem trochu hloupě. Až teď mi došel plný význam slova „nezranitelný.“

S mužem, který po nás tu bombu hodil, jsme se vypořádávat nemuseli – utekl, když viděl, že výbuch nesplnil očekávaný cíl. Vlastně to pro nás zatím vypadalo docela dobře – probili jsme se skoro až ven, zabili nebo jinak zneškodnili spoustu ředitelových lidí a sami nebyli jedinkrát zraněni. Na čistém nebi úspěchů se vznášely jen dva černé mráčky.

První mráček – s Diamond to pořád nevypadalo nejlépe.

Druhý mráček – přišli jsme o auto.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se Viktor. Už dřív jsem si všiml jeho podivného nadání klást vhodné otázky.

Léčitel, který se zrovna posilňoval nějakou nahnědlou tekutinou z malé skleněné lahve, jen cosi nesrozumitelně

zabručel. Pár kapek nápoje mu při tom steklo po vousech na hábit. Dopřál si ještě jeden dlouhý doušek, pak lahvičku schoval a hřbetem ruky si otřel rty a plnovous.

„Půjdeme pěšky," řekl.

„Vy jste se zbláznil!" vykřikl jsem. „To Diamond nezvládne!"

Věnoval mi chladný, necitelný pohled. „Bude muset."

„Mám dojem, že jsme nedomysleli jednu věc," ozval se Johnson tónem naznačujícím, že ta *věc* je zásadně důležitá.

Zeptali jsme se ho, co by to mělo být.

„Ten chlap, co utekl, už určitě potkal nějaké svoje kamarádíčky," vysvětloval tlouštík. „A ti se teď sebrali a jdou sem – samozřejmě jsou pěkně naštvaní, že jsme jim zabili kolegy," ukázal někam do míst, kde ještě před chvílí leželo pět mrtvol.

„No a?" Viktor si s tím očividně nedělal moc těžkou hlavu. „Tak je prostě zabijeme."

„A přijdou další. Takhle tu můžeme tvrdnout do zítra," nesouhlasil Johnson. „Musíme něco vymyslet, abychom je zdrželi."

Amorkovitý dědeček nikdy nebyl zvlášť trpělivý a už se začínal zlobit. „Co navrhuješ?"

Místo Johnsona jsem se ozval já, protože jsme právě dostal skvělý nápad. „Zabarikádujeme tunel."

Obrněné auto i za jízdy málem škrtalo o stěny, takže teď, když už bylo nepojízdné, posloužilo jako skvělá barikáda.

Byl tu jeden problém – prostě a dobře bylo moc dlouhé a těžké, takže jsme ho nemohli pořádně otočit a vzpříčit mezi stěnami. Ale nakonec se nám to přece jenom podařilo (zásluhu na tom měla telekineze i Johnsonova obrovská síla). Tunel teď blokovala zátka zohýbaného černého plechu a ostnatých kol.

„Měl jsem to auto rád," reptal Léčitel.

„Dej pokoj," okřikl ho Johnson a mnul si bicepsy.

Bylo jasné, že teď se k nám ředitelovi lidé chvíli nedostanou, i kdyby sebevíc chtěli. Konečně jsem mohl položit otázku, která mě už delší dobu pálila na jazyku.

„Kdo vy vlastně jste?" obrátil jsem se na Léčitele.

Velmi překvapeně se otázal, jak je možné, že jsem ho nepoznal.

Na to jsem neměl odpověď.

„Mám mu to říct?" zeptal se Viktora.

Dědula pokrčil rameny. „Když chceš..."

Léčitel se nadechl a položil mi ruku na čelo.

Myslel jsem si, že přenos myšlenek a vzpomínek je doménou dnes tak oblíbené fantasy literatury. Teď se mi ale v hlavě začaly zjevovat obrazy, které jsem v životě neviděl.

Dětství v malé, zapomenuté vesnici v okrese Ťumen. Dva sourozenci, oba zemřeli velmi mladí –bratr Lavrentij na zápal plic, sestra Marie se utopila. Také matka zemřela brzy.

Jméno té vesnice bylo Pokrovskoje.

Další obraz...

Mladý, relativně pohledný muž se světlými vlasy a krátkým, tmavě zrzavým plnovousem. Často se opíjel, prohánět děvčata, kradl. Místní mu ale kvůli jeho rodině – zbyl mu jenom otec, také nezřídka opilý – často jeho prohřešky odpouštěli.

Mnohem později...

Roku 1903 přichází do Potrohradu, tehdejšího hlavního města Ruska. Hledá zde duchovní podporu, ale nachází mnohem víc – nemocného careviče Alexeje a jeho matku, která ho díky jeho léčitelským a jiným schopnostem pozvedá mezi své rádce.

Potom přichází první světová válka.

Car ignoruje úpěnlivé prosby, aby se konfliktu neúčastnil, a Rusko vstupuje do války na straně Velké Británie a Francie.

Chmurné předpovědi se naplňují, ztráty na východní frontě jsou značné, i doma se situace postupně zhoršuje. Car nakonec odjíždí a vládu nad zemí dočasně přenechává své ženě.

A to je začátek konce.

Léčitel je zabit třicátého prosince 1916. Jeho vrazi se jej nejprve neúspěšně snaží otrávit cyankáli v koláčích a víně, smrtelný jed na něj ovšem nepůsobí. Poté je pobodán, střelen dvakrát do srdce a jednou do hlavy a zad a pak, protože smrt stále nepřichází, vhozen do řeky Něvy. Neumírá a snaží se dostat ven.

Jeho tělo je vyfotografováno.

O něco později vstává a odchází. Veškeré záznamy týkající se pohřbu jsou zfalšovány a do rakve je uloženo kamení.

A ještě jeden obraz...

Rok 2012, tedy loni...

Léčitel přichází do Pokrovskoje. Zjišťuje, že se oproti jeho vzpomínkám dosti zvětšilo, ale pořád není příliš významné. Měl by si dávat pozor, aby jej lidé nepoznali, ale moc dobře ví, nečekají, že by mohli potkat právě toho, kdo tuhle vesnici – dnes už spíše městečko – nejvíce proslavil.

Jméno Rasputin *tu ale zná každý*.

28. Volní

V úžasu jsem na něj vytřeštil oči.

„*Rasputin*..." podařilo se mi zašeptat.

Zavrtěl se a pokrčil rameny. „No ano, jsem Rasputin," přiznal. „A co na tom?"

Co na tom? Rasputin, nejznámější léčitel a mystik (a údajný manipulátor, podvodník a lhář) všech dob, osobnost obdivovaná a zatracovaná nespočetným množstvím lidí po celém světě, a sám o sobě mluví tak... pohrdavě.

„Jste přece slavný," vysvětlil jsem.

Zatvářil se, že je mu to naprosto jedno. „Jenom proto, že mě bylo těžké zabít. Vlastně nemožné," opravil se. „A proto, že se lidé nemůžou rozhodnout, jestli jsem hrdina nebo

zločinec, léčitel nebo podvodník… to není nic, na co by člověk měl být pyšný," uzavřel.

„To asi ne," musel jsem s ním souhlasit.

„Tak půjdeme už?" dožadoval se Johnson.

„Kam tak spěcháš?" chtěl vědět Viktor.

Tlouštík nazlobeně založil ruce v bok. „Možná sis toho nevšiml," pravil ledově, „ale co nevidět nás začnou pronásledovat ředitelovi lidé, tak bych před nima chtěl mít trochu náskok."

„Není třeba spěchat, to auto je dost zdrží…"

„Musím souhlasit s Johnsonem," vložil se do toho hladce Rasputin. „Východ už není daleko. A pokud měli dost rozumu a vzali si s sebou další bombu, tak je to auto moc nezpomalí."

Léčitel odkudsi z vraku auta vytáhl další zbraně – pistole, pušky (Johnson se okamžitě zmocnil jediné brokovnice), samopaly, dokonce měl i jeden ruční raketomet. Nechyběly ani nože, meče, kladiva a obušky. Každý si těch užitečných nástrojů nabral plnou náruč a vyrazili jsme.

Po necelé míli se Diamond udělalo špatně.

Předtím celou dobu klapala za námi, sice pomalu, ale stále stejným tempem, a nijak si nestěžovala. Najednou kroky utichly a nahradilo je sípavé, namáhavé lapání po dechu.

Okamžitě jsem se zastavil.

„Diamond?"

Nic. Ticho.

Ležela zhroucená u zdi, sípala, plivala žlutou pěnu. Deka, do které jsme ji provizorně zamotal, se z ní svezla, bylo vidět, že se celá chvěje – zimou nebo účinky jedu, to jsem nedokázal určit. Jedno mi ale bylo jasné na první pohled – vypadalo to špatně.

„Rasputine!" zakřičel jsem.

Léčitel se obrátil na patě, vrazil své zbraně do náruče Viktorovi (chudák pod jejich vahou podklesl v kolenou) a rozběhl se k nám.

Vrhl se k Diamond a hrubě mě odstrčil stranou. Nezazlíval jsem mu to. Rychle prohrabával kapsy svého dlouhého roucha a lovil z nich různé sušené rostliny, malé nádobky plné roztodivných tekutin a sáčky s barevnými prášky.

Jako poslední vytáhl malý kotlík. Nalil do něj modrou tekutinu z malé lahvičky, přidal žlutý prášek a několik suchých listů jakési mně neznámé rostliny.

Zamumlal několik slov a pod kotlíkem vzplál oheň.

Jen tak, bez dříví, bez papíru, zápalek nebo zapalovače. Temně rudé plameny vesele praskaly, olizovaly dno kotlíku, v němž to začalo vřít, a očividně nepotřebovaly žádné palivo.

Po několika minutách, když z kotlíku stoupala stříbřitá pára, se Léčitel vytasil s obyčejnou čajovou lžičkou. Zamíchal jí klokotající tekutinu, která mezitím znachověla, trochu nabral a ochutnal. Kapalina musela mít určitě aspoň sto stupňů, ale neobtěžoval se do ní foukat.

„Hotovo," zamumlal.

Přesunul se k Diamond, která vypadala, že co nevidět omdlí, jednou rukou jí otevřel tlamu a do druhé uchopil kotlík. Ten pak naprosto nevzrušeně naklonil…

Diamond pila bez bez odporu, nebo spíš fungoval polykací reflex. Zanedlouho byl kotlík prázdný.

A šli jsme.

Johnson nás vedl, s puškou napřaženou před sebe, připravený vypálit při jakémkoli náznaku podezřelého pohybu. Za ním šel Viktor, v jedné ruce svíral pistoli a ve druhé obrovské kladivo. Třetí kráčel Rasputin, v náručí nesl spící Diamond – kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych, že je něco takového možné.

Já náš malý průvod uzavíral.

Asi za pět minut jsme dorazili k zatáčce, ohybu tak ostrému, že nebylo vidět za roh. Johnson nám dal zdviženou rukou znamení, ať zůstaneme na místě, a tiše se plížil vpřed. Pak opatrně nakoukl za roh…

„Kurva," zašeptal.

To bylo poprvé, co jsem ho slyšel použít sprosté slovo.

Šel jsem se podívat, co to tam vidí.

Za rohem, sotva sto metrů od nás, tunel končil masivními železnými vraty – to byl východ, naše cesta na svobodu. Akorát že ji blokoval ředitel osobně a s ním asi padesát po zuby ozbrojených mužů.

„Napadá vás, co bychom teď měli dělat?" otázal se Viktor.

Rasputin odložil spící Diamond ke stěně a tiše tasil meč. „Co asi. Probijeme si cestu. Nebude to poprvé."

„Ale jich je padesát!"

„A my jsme čtyři," pravil Léčitel tónem, jakým se normální lidé baví o počasí. „Nevidím v tom žádný problém." Do druhé ruky uchopil pistoli a zkontroloval, jestli je nabitá. Byla.

Po nepříliš dlouhém přesvědčování Viktor uznal, že je jedno, jestli je nepřátel padesát nebo pět set, protože nám stejně nemůžou ublížit, a začal si kontrolovat zbraně. Že já jsem obyčejný člověk, a tudíž je mě možné zabít, na to zapomněl.

Ale já se nehodlal nechat zabít. Ne, když jsem došel tak daleko. Cesta ven byla přímo přede mnou, jen bylo třeba porazit pár lidí.

Rasputin zvedl raketomet, opřel si jej o rameno a vyrazil.

Nepřátelé na něj zírali jak bacily do lékárny asi deset vteřin, než jim došlo, co má s tou zbraní v úmyslu. Pak se rozpadli na dvě skupiny – ti statečnější začali na přibližující se postavu střílet, ti méně stateční, kterých byla většina (nijak mě nepřekvapilo, že mezi nimi vidím i ředitele), se vrhli do jakési postranní chodby ve snaze spasit holý život.

Léčitel stiskl spoušť.

Ocelová vrata kupodivu odolala. Když jsme k nim došli, vydouvala se ven, ale držela. Stateční nepřátelé byli do jednoho po smrti, jejich zbytky rozmazané po ožehlých a probořených stěnách.

Méně stateční přicházeli.

„Pokoušíte se utéct, co?" zkonstatoval ředitel.

„Ne, jenom se tu procházíme," usmál se přátelsky Rasputin a mrštil po něm nepotřebný raketomet.

Bohužel minul. Zbraň zasáhla jiného muže a rozbila mu hlavu.

„Rád tě zase vidím, Grigoriji.“

„Nápodobně,“ odvětil Léčitel.

„Vy se znáte?“ přeptal se zmateně Johnson.

„Stará historie,“ utrousil ruský mystik. „Naposledy jsme se setkali na přelomu století. Nepřežilo to celé jedno město.“ Zatočil svým velkým mečem jako mlýnkem. „Ale dneska to skončíme.“

„Jistě,“ pravil ředitel a vystřelil.

Vůbec jsem si nevšiml, že drží pistoli.

Střela zasáhla Rasputina přímo do čela, ale ten se jen zasmál. „Jsem nezranitelný,“ řekl, rychlostí blesku vytrhl svému protivníkovi zbraň, zahodil ji a dalším stejně rychlým pohybem mu zlomil ruku. Ředitel ostře vykřikl bolestí a ustoupil.

„Copak?“ posmíval se mnich. „Vzdáváš se?“

„Ale vůbec ne,“ procedil ředitel přes stisknuté zuby. „Pomoz mi, můj Pane!“ vykřikl náhle.

„Co to blábolí?“ nechápal Viktor.

Taky by mě to zajímalo.

Ale Rasputin nejspíš chápal až moc dobře, protože zařval, ať couvneme, a vystřílel do ředitele celý zásobník.

Můj bývalý zaměstnavatel sebou při každém zásahu škubl, ale kupodivu nešel k zemi, jak by se dalo čekat. Místo toho se nečekaně narovnal a obestřelo jej podivné zlaté světlo.

„Pohleďte na zázrak!“ zvolal přeskakujícím hlasem. „Můj milovaný Otec, jediný pravý Bůh, nedopustí mou smrt!“

„Toho jsem se bál,“ hlesl Rasputin.

„Padněte na kolena, hříšníci, a kajte se!“ ječel pateticky ředitel a mával před sebou křížem na řetízku, který si strhl z krku. „Dny světa jsou sečteny! Jsem prorokem nového věku! Přicházím a za mnou přichází milosrdný Bůh, aby vás po zásluze ztrestal! Armageddon nastal a legie andělů se…“

„Sklapni už,“ zavrčel Rasputin.

Jediným dobře mířeným úderem pěstí roztříštil řediteli zuby.

Myslel jsem, že ho to zabilo, ale „prorok nového věku“ to ještě nehodlal zabalit. Vstal, přiložil si utrženou čelist na původní místo a ta přirostla, vypadlé zuby naskákaly zpátky do svých lůžek. Opět sevřel kříž a vykročil k nám.

„Tak to bylo nechutné,“ zabručel Johnson.

„Neznečistím si ruce vaší krví,“ oznámil ředitel a tvářil se, že nám tím prokazuje ohromnou milost. „To je hřích nedůstojný pravého křesťana. Ale ani vás nemůžu nechat jít.“

„A proč ne?“ zeptal jsem se.

Věnoval mi posměšný pohled. „Vida, pan Harrison promluvil. Smím se zeptat, jak se daří vaší zebře?“

Všichni moji společníci museli spojit síly, aby mě zadrželi.

„To je zábavné,“ chechtal se ředitel. „Řekl bych, že ji milujete, mám pravdu? To je ovšem hřích.“

„Svoje hříchy si strčte do prdele!“ zařval jsem. „Nejsem žádný zoofil jako ten váš Fletcher!“

„Ano, Fletcher, řekl jsem vám už, že jsem ho k tomu navedl já? Vás jsem ale ještě potřeboval, zatímco on mi už nějakou dobu nebyl příliš užitečný, tak jsem vám ho dovolil zabít.“

Tentokrát mě pustili.

Popadl jsem ho zepředu za košili a smýkl jím o zeď, až mu od ní odskočila hlava. Chytil jsem ho za levou ruku pod loktem, zapáčil a utrženou končetinu nechal spadnout na podlahu. Tloukl jsem ho do hlavy, do břicha, utrhl mu druhou ruku. Celý svět přikryla rudá mlha.

Nakonec jsem ho pustil.

To, co zůstalo ležet u stěny, už zdaleka nepřipomínalo člověka. Roztříštěná hlava, zpřelámané torzo, končetiny rozházené po celé chodbě. Ředitel byl mrtvý.

„Proč se hýbe?“ zaječel Viktor zděšeně.

A opravdu, beztvará hmota se chvěla a milimetr po milimetru se jako nějaký nestvůrný slimák plazila k zapomenutému stříbrnému křížku. Z otvoru v hlavě, kde původně byla ústa, vycházel tichý sykot. Nebylo pochyb, že *to* žije.

A smálo se nám to.

Ten okamžik si zbylí nepřátelé vybrali k útoku.

Slyšel jsem Rasputina se modlit, ale nebyla to žádná modlitba, kterou bych snad znal. Čím déle nesmrtelný léčitel mluvil, tím více zářil, až nakonec vybuchl v plamenech jako supernova.

Rudý oheň pohasl stejně náhle, jako předtím vzplál. Pak mystik pomalu otevřel oči.

Byly zlaté, zakryté krvavými plameny.

Mystik vykročil vstříc blížící se mase nepřátel. Z prstů, úst a očí mu šlehal pekelný plamen a jako bič práskal po všem živém, co se ocitlo v dosahu. Stísněný tunel se naplnil bolestným řevem mužů upalovaných zaživa.

Rasputin dokázal tímto způsobem zabít pět lidí, pak musel přestat. Udržování ohně jej nejspíš stálo hodně sil.

Do průlomu v nepřátelských řadách začaly pršet kulky, to zapracovala Johnsonova brokovnice. Padli další muži.

Pak se mezi ně vrhl Viktor. Místo profesorovy hole s kordem, kterou se mu podařilo někde ztratit, teď třímal obrovské válečné kladivo a probíjel si cestu čirou brutální silou. Bez ustání řval jako tur, oháněl se těžkopádnou zbraní v širokých, smrtících obloucích, a zmrzačení nepřátelé od něj odletovali na všechny strany.

Poslední jsem zaútočil já.

Neměl jsem nic tak těžkého, čím bych mohl prostě bezduše mlátit kolem sebe, takže jsem se musel spolehnout na kord. To mi ovšem naprosto vyhovovalo.

Prvního muže, který se mi připletl do cesty, jsem rychle a úsporně sekl přes obličej. Padl, ale to už se po mně sápal nějaký jeho nedočkavý kolega. Když jsem mu probodl ruku, došel k závěru, že se mu vlastně až tak moc bojovat nechce, a snažil se ustoupit. Nechal jsem ho jít, ale v klubku bojujících o cosi zakopl a zmizel.

Smůla.

Další muž, se kterým jsem se střetl, nejspíš ovládal nějaké bojové umění, protože odvrátil dva moje údery holou rukou, a dokonce mě dokázal napálit patou do stehna. Já ho ovšem za tu nohu chytil a mrštil jím proti zdi, která ho s konečnou platností zastavila.

Rozhlédl jsem se.

Na nohou se drželo asi dvacet nepřátel a už to s nimi nevypadalo tak bledě. Důvodem byl jakýsi mohutný, rozvážný muž, který po nich křičel příkazy. Vzchopili se, odráželi Johnsonovy rány nožem (tlouštíkovi už došly náboje), uhýbali před svištivými oblouky Rasputinova meče i před Viktorovým kladivem a pomalu ustupovali k postrannímu tunelu, kde jim kynula naděje na záchranu.

Natáhl jsem se po tom novopečeném vůdci telekinezí.

Musel na něj být zvláštní pohled – náhle se bez jakékoli příčiny zastavil a ve tváři se mu objevil rozpačitý výraz, jako by si nebyl úplně jistý, co tady dělá.

Pak se rozběhl.

Když jeho hlava zapraštěla o zeď, všichni – přátelé i nepřátelé – sebou překvapeně trhli a zaváhali.

Pak Viktorovi došlo, co se děje – koneckonců, telekinezi mě učil on. Rychle to svým společníkům vysvětlil a všichni tři s obnoveným nadšením vyrazili vpřed.

Naši nepřátelé naopak v panice utíkali.

Hnali se k poničeným kovovým dveřím. Když míjeli boční chodbu, přední řada se pokusila zpomalit a změnit směr, ale váha mužů za nimi je proti jejich vůli tlačila dál. Nemusel jsem studovat fyziku, abych věděl, co teď zákonitě musí přijít.

A taky to přišlo.

Běžící lidé se za hlasitého křiku a bolestného úpění srazili s dveřmi. To byla poslední kapka. Vrata, která zásah z raketometu zřejmě tak tak ustála, se s ohavným zaskřípěním vyvrátila z pantů a vzala s sebou i kus zdi.

Cesta byla volná.

Johnson, Viktor i Rasputin hlasitě, radostně křičeli. Slyšel jsem ještě jeden hlas a až se zpožděním mi došlo, že to křičím já. Zpoza rohu se vypotácela Diamond, kterou ten hluk probudil.

Třeskla rána.

Poslední, co jsem uviděl, byly obličeje mých přátel. V uších mi zněl slábnoucí křik. Pak všechno zčernalo.

„Tak se zase potkáváme.“

Překvapeně jsem se otočil. Kráčel ke mně profesor, levou rukou ledabyle pohupoval a v pravé držel vycházkovou hůl z hnědého dřeva, zakončenou stříbrnou psí hlavou.

„Ta hůl,“ zamumlal jsem, „kde se tady vzala?“

„Víte, to je zvláštní,“ připustil a pokynul mi, ať se posadím na jakýsi velký kámen. Poslechl jsem. „Pokud se nemýlím, ještě před chvílí ji měl Viktor, jenže mu někde upadla. Tak si mě zase našla – moje věci si mě vždycky najdou.“

Jen jsem si povzdechl – chudák profesor, zbláznil se.

„Jak by si vás vaše věci mohly najít?“ zeptal jsem se. „Přece nejsou živé.“

„To je právě to, čemu nerozumím,“ přiznal. „Nejsou živé, neumí myslet, nemají nohy a přesto si mě najdou. Třeba celkem nedávno, bude to tak půl roku, jsem si kdesi na koleji zapomněl sendvič se sýrem a ledovým salátem. Našel si mě asi týden před tím, než mě unesli. Byl sice už trochu zelený, ale stejně…“

Chytil jsem se slova *unesli*. „Nevíte náhodou, kde přesně jste?“

Souhlasně přikývl. „Ano, vím to moc dobře,“ sdělil mi s potutelným úšklebkem, „ale neřeknu vám to.“

To jsem nechápal. „Proč ne?“

Náhle držel kouřící šálek kávy. S gustem se zhluboka napil – v životě jsem nepotkal Angličana, který by víc miloval kávu. „Protože jak vás znám, pokusil byste se mě zachránit, a to by nedopadlo dobře.“

Nedopadlo by to dobře…

Najednou jsem si vzpomněl. „Já jsem *mrtvý*!“

Profesor beze spěchu dopil kávu a prázdný šálek opatrně odložil na zem. „Vážně? Mně přijdete celkem dost živý.“

„Ne, někdo mě střelil přímo do srdce,“ ujišťoval jsem ho. „Cítil jsem to, pamatuji si to…“ Kdoví proč jsem cítil nutkavou potřebu přesvědčit ho, že jsem skutečně po smrti.

„Odpovězte mi na jednu otázku,“ požádal.

To jsem mohl. „Ano?“

„Cítíte se mrtvý?“

„Co je to za otázku?“ nechápal jsem. „Samozřejmě že ne!“

„V tom případě jste naživu,“ pokrčil rameny, jako by se nechumelilo, a začal poklepávat koncem hůlky o zem. Byl to krajně protivný, vlezlý zvuk.

Zeptal jsem se, jak je to možné.

Profesorovy znalosti zjevně nebyly neomezené, i když někdy to tak vypadalo. „To vám nepovím. Nemám ponětí, jak je to možné. Ale jedno vám říct můžu – za chvíli se probudíte.“

„Aha,“ odvětil jsem skepticky, „a co budu dělat potom? Zajdu s Rasputinem do nějaké hospody a pěkně ten happy end zapijeme?“

Odmítavě zatřepal rukou. „Kdepak, ještě ne. Máte před sebou hodně dlouhou cestu. Možná si vzpomenete, že ředitel povídal něco o Armageddonu, příchodu milosrdného Boha a o legiích andělů. Nerad to říkám, ale vy – a Diamond, Viktor, Johnson a Rasputin – ho musíte zastavit, než bude pozdě.“

To neznělo vůbec dobře. „Co myslíte tím *pozdě*?“

„No přece že nastane konec světa. Veškerý hřích bude zničen, démoni pekel poraženi a konečně bude nastoleno spravedlivé Boží království, kde se věrní křesťané budou těšit z věčného života po boku svého Pána Ježíše Krista.“

„Mám pocit, že by se mi to mělo líbit,“ řekl jsem, „ale nelíbí se mi to. Ani trochu.“

„Takže to zastavíte?“

Řekl jsem mu, že by musel být blázen, aby si myslel, že to nechám být. Jen se usmál.

„Hned vás pošlu zpátky,“ slíbil, „jenom vám ještě musím něco ukázat. Podívejte se na tamtu horu.“

Až teď jsem si uvědomil, že jsme na sněhem a ledem pokrytém vrcholu další hory, kde by teoreticky měla být dost velká zima. Já se ovšem cítil příjemně. Radši jsem nedumal

nad tím, jak je to možné, a zaměřil se na vrchol, který mi profesor označil.

Vypadal dost podobně jako ten, na němž jsme stáli – taky tam byl led a sníh, a navíc tam stála jakási bouda, pokud jsem na tu vzdálenost mohl soudit.

„Co je na ní tak zajímavého?“ Po pravdě řečeno, mně připadala celkem obyčejná.

„To je Glittertind, nejvyšší hora Skandinávie. No, vlastně teď už druhá nejvyšší, ale kdysi, než se ledovec na vrcholu zmenšil, opravdu nejvyšší byla.“

Netušil jsem, že se profesor zajímá i o zeměpis. „To je sice moc hezké, ale jak nám to pomůže?“ Osobně jsem se domníval, že na tom, která hora Skandinávie je nejvyšší, příliš nezáleží.

„Divil byste se, ale hodně. Jakmile se dostanete z Kingstonu, musíte se tam vydat. A teď už běžte.“

Opět jsem se ocitl ve svém těle.

Hrudník mě bolel, jako by mi na něj stoupl slon, a v pádu jsem si pěkně narazil hlavu, ale dalo se to přežít. S tichým úpěním (a láteřením) jsem se vyhrabal na nohy.

A vzápětí do mě něco narazilo, takže jsem zase málem upadl.

To *něco* byl Viktor, který mě bouřlivě objal a začal se mnou poskakovat dokolečka. „To je úžasné, vy žijete!“ vykřikoval znovu a znovu. „Vy žijete! Nemůžu tomu uvěřit, už jsme vás oplakali! Ten člověk vás trefil přímo do srdce…“

Opatrně jsem se vyprostil z jeho objetí. „Taky mě to dost překvapuje,“ zabručel jsem.

Už podruhé jsem přežil svou smrt.

„To je všechno moc hezké,“ ozval se kousavě Rasputin, „ale myslím, že bychom už měli jet.“

„A čím? Nikde tu není žádné auto,“ povšiml si Johnson.

Léčitel se to neobtěžoval komentovat. „Kousek odsud mám jedno zaparkované. Je celkem rychlé, ale modlete se, ke komu chcete, abychom se tam všichni vešli.“

„To mi něco připomíná,“ pravil Viktor přemítavě.

Johnsonovi to zjevně taky něco připomínalo, a podle toho, jak se tvářil, ty vzpomínky nebyly dvakrát příjemné. „Vzpomínáš, Grigoriji, jak jsi nás před dvaceti lety nacpal do toho strašného československého auta? Nedopadlo to právě dobře.“

„Tak se holt modli, aby se nám tentokrát do cesty nepostavil stoletý strom,“ zněla břitká odpověď. „Teď nahonem jiné auto kupovat nebudu, nemám s sebou dost peněz.“

Slyším dobře? Oni se normálně baví o tom, že by si jen tak mimochodem koupili auto!

„Tak použij kreditku.“

Rasputinovi očividně docházela trpělivost. „Aby nás snadněji vystopovali? Nejsem hlupák. Pojedeme Tatrou a tečka.“

Kromě chladných zbraní miluju ještě auta, a obzvlášť veterány. A Tatra má i mimo Československo – teď už je to vlastně Česká republika, uvědomil jsem si – jistou reputaci. „Slyším dobře, že máte nějakou starou Tatru?“ vyhrkl jsem.

Tatra 87, auto, nad kterým všichni milovníci veteránů slintají. A Rasputin měl dokonce dost estetického cítění, aby celý interiér nechal čalounit hnědou kůží, která šla skvěle dohromady se stříbrnou barvou plechů. Fantazie.

Auto bylo zaparkované v malé garáži uprostřed Kingstonu. Se svou délkou – skoro pět metrů – se tam jen tak tak vešlo, a taky bylo tak široké, že v omezeném prostoru garáže prakticky nebylo možné otevřít dveře. Abychom vůbec mohli nastoupit, museli jsme ho vytlačit na příjezdovou cestu.

Rasputin nastartoval a pokynul nám, že máme nastoupit. „Zebru jsem tímhle autem ještě nepřevážel,“ poznamenal, „doufám, že se při takové zátěži rozjedeme.“

To neznělo příliš povzbudivě.

Ale staré československé auto bylo silnější, než kdokoli z nás pokládal za možné. Chvíli sice skučelo jako vlk v posledním tažení a kola se protáčela, ale pak zabralo a rozjelo se. Poznenáhlu nabíralo rychlost a nebýt toho, kde jsem byl vmáčknutý, bych si tu jízdu určitě užíval. Rychlostí sto mil za hodinu nejezdím každý den.

A kde že jsem to byl vmáčknutý?

Johnson obsadil pohodlné sedadlo spolujezdce, protože vzadu by kvůli svým enormním rozměrům kapku překážel (takhle jsme mu to ale samozřejmě neřekli). Já a Viktor jsme se vmáčkli do uzoučkého prostoru mezi opěradly předních sedadel a sedadlem zadním, které okupovala Diamond, nemožně zkroucená – zázrak, že se tam vůbec vešla.

Takhle jsem si jízdu v hnědou kůží čalouněném pětimístném sedanu vyšší třídy z konce třicátých let minulého století rozhodně nepředstavoval.

„Tak kam teď?“ ozval se Rasputin asi po půl hodině.

Viktor řekl, že jeho žaludek by byl Léčiteli nesmírně vděčný za krátké zastavení, protože nesnáší rychlou jízdu. Johnson okamžitě dodal, že bychom při tom zastavení mohli i něco malého sníst.

„Musíme na Glittertind,“ vzpomněl jsem si, co mi říkal profesor.

„A to jako proč?“ zajímalo Rasputina.

„Chtěl to po mně profesor,“ vysvětlil jsem.

„Už zase jste ho viděl?“ přeptal se Johnson. Na tak stupidní otázku jsem se neobtěžoval odpovídat.

A tak jsme nabrali směr ke druhé nejvyšší hoře Skandinávie. Diamond se zbavila jedu, ředitel byl po smrti a my volní. Nebýt toho, že jsem musel najít profesora a zabránit Armageddonu, řekl bych, že se situace vyvíjí relativně dobře.